

Sajó Sz.Péter
VIRÁGOS
KERTEM

Sajó Sz.Péter

VIRÁGOS
KERTEM

vulgaris bulvar

Nem irodalom!

Kiadó: Karizma Kft.

Felelős kiadó: ifj. Szeivolt István

Szerkesztette: Anita állnéven (Budapest)

Közreműködő:

A kötetet és a borítót összeállította:

Szegő Miklós (Budapest)

Készült:

a Karcag Nyomda Kft. műhelyében

Felelős vezetők:

Márkusné Tankó Orsolya,

Nagyné Tankó Timea

Karcag 2017

ISBN

Bizonyára voltál már vidéken, faluhelyen, és láttál tyúkudvart. Ez általában a veteményes kert mögött egy elkerített rész, ahol az ólak épültek. A szárnyas jószág részére a nekik készült helyre rövid létrát szegeznek össze, amit nem túl meredeken, hogy még véletlenül se piszkítsanak egymás hátára, az ajtóval szembeni falnak támasztanak. Ezeken ülnek, mint a jó gyerekek, sorban a tyúkok. A kakas a legmagasabb fokon. Általában egyedül. Innen nézi az alant lévőket, akik persze úgy tesznek, mint akiket egyáltalán nem érdekel, a fenti páváskodása. Ha sötétedés után, miután szépen sorjában belépegettek a szárnyasok az ólba, egy kíváncsi kamerával lesnéd őket akkor a következőket látnád: A tyúkok szép nyugodtan becsukott szemmel, időnként kicsit imbolyogva, mozogva alszanak. A kakas fent a létra legmagasabb fokán a legapróbb zajra felriadva lesi az alant lévőket. Ha kintről jön a nemkívánatos zavaró jel, akkor meglengeti a szárnyait, és ültéből kiegyenesedve kinyújtott lábakkal, megfeszülve, harcra készen várja a betolakodót. A tyúkok alkatuktól, de inkább koruktól függően reagálnak erre. A fiatalok a kakas elől oldalra lépegetnek a saját létrafokukon és közben hátra nézegetnek a szép színes tollazatú főnökre. Szemükben az elismeréssel kevert alázat látszik. Az idősebbek? Azok nyugodtak. Próbálnak nem tudomást venni az éjszakai eseményekről. A pihenés ideje van. Úgy gondolják, ugráljanak a fiatalok, meg a kakas. Nem izgulnak. Megéltek már számtalan éjszakai ribilliót. Róka nem tud bejönni. A patkány ellen pedig csak az ember képes fellépni. Ezért kicsit felborzolja a tollazatukat, majd eresztenek egyet maguk alá. Ha netán valamelyik fiatalabb a fennforgástól feldobódott izgalmában előzőleg leugrott a döngölt földes

padlóra, akkor a hátán landolhat a meszes barna, vagy szürke színű tyúkszar. A hajnal és a kakas elválaszthatatlan. Mindenesetre már akkor köszön a Napnak, amikor még az csak készülődik megmutatni az arcát. Jól teszi, hogy időben adja meg a tiszteletet. Ki tudja? Talán megsértődne és visszabújna az ágyába - gondolja kevéske eszével a kakas. Bár ő azt hiszi, sok van neki.

Az embereknek ez általában nem jut eszükbe. Ha valami eszement örültséggel szembesülnek, elütik azzal, hogy buta tyúk. Már ha nő az illető. Ha férfi, akkor már marhához hasonlítják. De ez már egy másik terület.

Visszatérve a baromfiudvarba, sokan azt hiszik, a kakas nekik is jelzi az új nap eljövetelét. Nincs ezzel semmi baj. A hit nélkül egyébként sem lehet élni.

Ha Győrben jársz, feltétlenül olvasd el azt a kettő történetet, ami Győr és a kakas kapcsolatáról szól. A címerükben is megtalálod ezt a szép „férfit”. Az egyikben a kakast utánzó katona mentette meg a várost a törökök pusztításától, persze csak átmene-tilleg, mert a másikban, amikor korán szólalt meg a kukorékoló, a pasa fia feje látta a kárát.

Reggel a kinyitott ajtón át sorjáznak ki a baromfiak az ólajtón. Mint ahogy kell. Elől a fiatal tyúkok, majd az idősebbek és a végén a kakas jön peckesen, tollászkodva, csak úgy a szeme sarkából figyelve a hátsókat. A fiatalok megrázzák magukat. Meglengetik a szárnyukat, így próbálják felhívni magukra a nagyúr figyelmét. A testesebbek, korosabbak elvonulnak a napos oldalra, és kapirgálnak. Ilyenkor még nem éget az alacsonyan megérkező Nap, csak jóleső melegséget áraszt.

Szeretem az állatokat. Persze nem jobban, mint az embertársaimat, mint többször hallottam egy - egy esemény kapcsán, ismerős, ismeretlentől,

hogy közelebb áll hozzá a kutyája, mint és akkor felsorolta, a gaz senkiházit, aljas disznót, aki ádá-zul becsapta. Én, ha tehetem, akkor elnézegetem a viselkedésüket és próbálok kitalálni mi foroghat a fejükben, a kicsi agyukban. No, persze, emberként, hogyan is gondolkozhatnak? Emberül. Pedig, csak akkor érthetném meg a kakas, vagy a tyúkok viselkedését, ha én is baromfi lennék. De, mégis az ösztönöket, valahol az idők kezdetén - amikor még egysejtűként két nyílással működő tömlőként éltük közös életünket - úgy elraktároztuk, hogy az evolúció folyamán, mint az élőlényekre legjellemzőbb tulajdonságot hoztuk tovább magunkkal.

Már legalább egy hete készültem. Észre sem vettem, amikor egy kicsit többet ácsorogtam reggel a tükör előtt. Meztelen testemet nézegettem. Megfeszítettem a karom izmait. Felváltva ellenőrizve az egyiket a másik után nyomkodtam, elég kemény-e? Kicsit távolabb léptem, hogy az összhatást is meg-szemléljem. Oldalt ott van egy kisebb tükör. Ha megfordulok, és abban nézem magam, látható a seggem is. Azzal mindig elégedett voltam. Szerencsém van, volt. Meg betartom a játékszabályokat is, már ami az erkölcsnek a büntető törvénykönyvben felrótt megsértéseit illeti. Kiegyensúlyozottan, meggondoltan, kicsit válogatósan eszem, iszom. És persze mozgok. Szerintem eleget. Így nyugodtan mutogathatom és élvezhetem a közelembbe került nők elismerését. Pontosabban csak az övékét.

Volt idő, mikor szerettem a feltűnő illatokat. Ezeket igyekeztem ajándékba kapni. Aztán ha éppen elfogyott, és nem volt egy másik a szekrényfiók mélyén tartalékban, akkor betértem az egyik drogériába. Ezek az üzletek már messziről üvöltik, és nyomják az orrodba, onnan az agyadba, hogy válassz! Bűdös

legyél, vagy illatos. Hogy aztán van-e különbség a kettő között és annak a határa hol található, az már egy fogas kérdés. Mindenesetre régebben előfordult, csak egy szippantás kellett venni a levegőből, és simán lekövethető voltam. Kutya sem kellett hozzá. Pedig azok tízezernél több szagmintát képesek elraktározni. Ha belegondolok egy kicsi ölebre, aki túsarkos, necc harisnyás, bundás „anyuka” csináltott mellén nézi a pláza világát és egész nap szívja magába a férfibódító, lemoshatatlan illatú partfűm fáradt levegővel kevert egyvelegét, hát nem cserélnék vele. Inkább ennék valamit. Reggel teát. Keksszel.

Szeretem a szállodák hangulatát. Amikor kilépek a szoba ajtaján és az országtól függően „Morgen!”, „Jó reggelt!” köszönéseket indítok mosolyogva az útjára, amire a korán kelő takarító asszonyok jókedvűen válaszolnak. Külföldön tudják, hogy magyar vagyok. Kérkedek vele. Nem csak a bőrröndömrre kötött nemzeti színű szalaggal, a rajtam is megtalálható trikolórral, hanem a stílussal, ami hiszem, csak a sajátunk. Egyenesek, optimisták, mindennek örülni tudók vagyunk, akik tisztelik az őslakosokat és a helyi törvényeket. Nem véletlen, hogy a magyarok betérítik az egész világot. És az sem ritkaság, hogy szép eredményeket, sikereket érnek el, új, választott hazájukban, ahol persze megőrzik a maguk magyarságát. Ez nem is olyan egyszerű. Alkalmazkodni, miközben a született kultúrát nem kéne elhagyni. Bizonyára a génjeinkben van.

Lehetséges, hogy Kárpát-medencében, a föld mélyéből, a változatos hőfokú, különböző nyavalyák gyógyítására alkalmas tengernyi víz, a magas hegyek által csak arra érdemes erős szelek, és magasan érkező felhők által hozott hírek hatására lettünk ilyenek. De az is előfordulhat, hogy egyszerűen, csak mindezt hisszük. És szerintem ez a legfontosabb.

Bár azt mondják Balatonfüreden, ahol a több mint száz éves Szívkórház, a Kossuth-forrás savanyú vize, a Tagore sétány, és még megannyi látni, kóstolni, gyógyulást segítő híresség van, szintén rejt valami csodát a föld mélye. Az itt élő népek, mindig több évet számolhattak maguk mögött, mire keresni kezdték az ősoket.

Az elmúlt évtizedekben jobban megszerettem magyarságomat. Először - régen ez, ha nem is volt tilos, de nem szerette a hatalom - a rám bízott fiatalokkal hangosan kiabáltattam, majd velük együtt üvöltöttem: Magyar vagyok! Érzitek a hátatok közepén, ahogy fel- és leszaladgál az, amitől feláll a szőr a hátadon?- kérdeztem tőlük. Volt, aki igent mondott. De nem is ez volt a lényeg. Hanem az, hogy én, én éreztem, ettől nagyon jó kedvem volt.

Amióta sajnálatomra, de egyben öröömre sokan próbálnak külföldön szerencsét, már nem csak itt-hon kiáltanám, hogy magyar vagyok, teljes büszkeséggel a lelkemben, hanem bárhol. Bár lehetséges volna olyan hazámfia, aki csendesítene. Megérteném, hiszen ő ott keresi a kenyerét és a szerencséjét. Mikor arra ébredek reggel egy szállodában, hogy jobbra valaki zuhanyozni kezd, balra lehúzzák a vécét, a folyosón beszélgetve mennek, először nem nyitom ki a szememet. Várom. Miért én kelljek fel először? Mindennek megvan a sora. Aztán ahogy megfordulok, még mindig alvót mímelve a felébredt reggeli tudatom az ágyékomnál köt ki. Bizony ott van. És mutatja magát. Én ember vagyok. Nem kakas. Hiába néznék körül, bár nincs is ilyen készítésem. Mellettem van a bársonyos bőrű szépség, aki bármikor képes szeretni engem. Elfogad. Befogad. Előtte iszik egy korty vizet. Én is. Előjáték alig történik. Az is csak azért, mert egy kultúrem-

ber, nem csinálhatja másként. Belenyomni, megkefélni. Hogy ő, ugyanaz a szeretni való, örökön örökké, csak ő, és soha senki más, meg hasonló agyat-zsombító-rebegések személye, akinek még tegnap ettél volna a szarából is - remélve, hogy nem veszi komolyan -, az most nincs itt. Aki itt van mellettem, ugyanaz, és mégis más. Mint a kefézés. Ez más, mint az előző napi. A birtoklás, kielégülés kémiai keveréke. Célzatos, akaratos. A romantikát, a lelket, a szellemet birtokló érzelmek vannak itt, de a sufnyiból figyelnek bennünket. Látják, amint segítve kielégülésemet először csak kóstolgatva, majd a nyelvvel cirógatva a reggeli kedvesem előkészíti a farkamat, hogy aztán majdnem teljesen eltűnjön a csábító ajkai között. Élvezem. Tudja ő is. Biztosan nélkülözhetetlenné akarja magát tenni, de ez nem jut az eszembe. Egészen másra gondolnék, ha az agyam nem a faszommal együtt várná, majd villámcsapásként élvezné a nyelve hegyének keresgélését. Nincs sem idő, sem akarat a teljes elmerülésben. Kefélni, élvezni kell! - jön a sürgető parancs, mert az ártó nedvek kutatják a felszínt. Nyomnám le magamról a fejét. A paplan, ami az éjszaka melegebb volt, mint kellett volna, belegabalyodik a lábamba. Ennek csak látszólag nincs köze a farkamnak a nedves ajkából való kiszabadításához, miután annyira beindul a szopás, hogy a két kezével magához húzva a combomat, képtelen vagyok elnyomni magamtól. Igazából már annyira nem is akarom. Most nem csak időnként ér el a nyelvének, a szikrázó vibrálást okozó tapintása, hanem úgy teker, kavar, mint egy hajócsavar. Próbálok hátrébb húzódní. Útban van a paplan, ami felgömbölyödve cövekel le, mert a másik fele a lábamra tekeredett. Megadom magam. Elkapjuk a ritmust. Megremeg az ágyékom között

a bársonyos csupasz váll. Elérte, megkapta, hanyatt vágja magát. Arcán a kéj utolsó hulláma játszik még egy kicsit. Ettől indulok be igazán. A félig nyílt nedves ajkak, lazán leengedett hosszú szempillák, a kiemelkedő, barnás mellbimbók csak egy pillanatra kötnek le. Könnyen csúszik be a pinájába a farkam. A benyomulással együtt rázkódik meg. Boldog. Látom az arcán. Nekem pedig az akaratom és a faszom erős. Nyomom, taszajtom. Keresem a vaginája végét, mélyét, fenekét.

Ha eszemnél lennék, biztos beugrana, hogy a vagina 5-7 centiméter hosszúságú, de ha kell, nyúlik és így lehetőséget ad a behatolónak. Vagy az ősrégi vicc is eszembe jutna, amikor megkérdi az egyik férfi a másiktól: Tudod hol van a pina feneké? – Nem. – Egy ilyen hülye fasz, honnan is tudná?! – Ez, favicc. Férfias. Kicsit proli. De benne van pontosan megnevezve a két nemi szerv, és akkor már rossz nem lehet! Nem tudom, neki mi járhat a fejében. Talán a reggeli, ami lent, az étteremben a svédasztalos szervírozásban vár bennünket? Nem vagyok szemét. Hogy is lennék, amikor csak egyre tudok gondolni, hogy hogy öntsem tele, a közben hol szorosabb, máskor meg bővebb szájú és hasú zsákot. A bársonyos bőrű szépség úgy mozog, működik velem, hogy az alárendelt, velem-mindent-megtehetsz nővé változik. Hol van már az akaratos, visszautasíthatatlan szópás? Most a tied vagyok, basszál meg, olts addig, míg bírja a nedved, és főleg élvezd, élvezd - mondaná. Bár lehet, mondja is, de nem hallom. Akarom. Gyorsan és nagyon. Akkor emeli fel a fenekét, amikor a legbeljebb hatolok. Ettől úgy érzem, már én is benne vagyok a fülemig.

A ritmus a legfontosabb - mondta egyszer valaki nekem - jutna eszembe, ha nem érezném, elindul az, aminek ott benne van a helye. Ő is érzi.

Mindent. Már előre várja és próbál koncentrálni, hátha megint egyszerre sikerül élvezni. Én ezzel nem foglalkozok. Azt akarom, hogy egy jót élvezek, aztán induljon a nap. Izzadságcsepp indul a nyakam felől. Először gondolkozik, majd ő is találkozik az Ébredő Nappal. Ilyenkor ezt a nevet használja. Van korábbi is a Hajnalka. Akkor még sötét volt, mikor halkan suttoztam a fülébe. A szálloda előtti téren az éj sötétjébe belekiabáló, párját hívó fülemüle ébresztett bennünket. Meztelen feneke a szintén csupasz ölemben kereste elhagyhatatlan helyét, mikor a trillázástól egyszerre jöttünk ki az álmok világából. – Hallod? - kérdeztem. – Szeretsz? – kérdezett vissza. Nem szóltunk. Erősebben öleltem, majd megfordult és oldalt, egymással szemben fekve kerestük a sötétben valószínűtlenül hangos trillázásban egymás ajkát, nyakát. Közben talán be is aludtunk egy kicsit. Vagy nem? Mindegy. A több helyiségből álló szállodai apartman szekrényei, fel nem kapcsolt tévéje, az esti maradékokkal beterített asztala, a látszólag összevisszaságban heverő ruhadarabok, a fürdőszobát elbirtokló tégelyek, tubusok biztosan válaszolni tudnának. De nem teszik. Nem kérdeztük őket. Sőt egymást sem. Csak egyszerűen élveztük a sötétet, a kicsi madár, hangos és szépséges énekét, de elsősorban egymás közelségét. Meleg volt. Nem a szobában, hanem a paplan alatt. Éreztem, a nedveink ragasztóként funkcionálnak. Nem mozdultunk. Még jobban egymáshoz kötődünk. – És? – szólaltunk meg egyszerre. Máskor boldogan neveltünk ezen, de akkor hajnalban, – Igen! – mondtuk egyszerre, és jobb lábammal az ágyékához belépve, a pináját pihentettem a combomon.

Ő félálomban átrakta rajtam a bal lábát. Tökéletes. Sajnos nem így ébredtünk. Biztosan közben az álmok mezején szaladgáltunk színes réti virágokat keresve, és lepkéket kergetve.

Egyébként érdekelnek az álmok. Van egy könyvem, amit úgynevezett alfában írtam, és az álmofejtésről szól. Úgy gondolom, lényegesen többre vagyunk képesek, mint amit hiszünk magunkról. Meggyőződésemm, hogy minden emberben mindaz benne van, ami az évezredek során tudatosult. Már az ősember is rendelkezett ezzel a tudással, amit Istentől kaptunk, csak lassan évről évre, kaparjuk le a fénylő világosságról a szürke anyagot. Ehhez szertem kell az álom. Hiszen sokszor ott található meg az, amit kaptunk, de a le nem szedett takarótól, láthatatlan számunkra. Ha nem is konkrétan, de biztosan érezték a repülés élményét az elődeink, pedig még nem láttak sem repülőt, sem más hasonló alkalmatosságot. Platón tudhatott valamit, az biztos, és talán találnék is kapcsolódást a gondolataimhoz, de most inkább az ágy foglal le.

Amikor hatalmasat élvezve beleöntöttem nedveimet az Ébredő Napomba, eszembe sem jutott az álmom. Sőt a hajnalban átölelt Hajnalkám sem. Csak az, hogy de kár. Jobb lett volna, ha tovább tart, vagy most azonnal lenne ingerenciám, hogy folytassam. Ez persze csak egy pillanatra futott ár rajtam. A reggeli kefélésnek és kielégülésnek nem aktív része ez a gondolat. Ez a felszabadultság érzetéről és a birtoklásról szól. Birtokoljuk egymást. Mikor alig tíz perc múlva, még a pina és az ondó illatát alig eltüntetve magunkról könnyű ruházatunkban közelítünk a reggeliző megterített asztalaihoz, magabiztosan kopog a cipőnk sarka alatt a padló. Nézem a felhozatalt. Látszólag a svédasztalt, amin felvágot-

tak, péksütemények, húsok, sajtok, gyümölcsök és még felsorolni is nehéz, mennyi féle élelem mutatja magát. Csak alibiből olvasom a tálcák, melegítő edények elé tett feliratot. Hiszen én csak egy teát iszom, és valami semmi kekszet eszem. Viszont szemmemmel keresem, majd stírölöm a nőket: hangjukat, hátsójukat, szemüket, szájukat és a fejüket. Az önbizalmam a fejem fölé tornyosul. Ez érthető. Itt van mellettem az Ébredő Nap, aki nemsokára - miután az égi-világosság-hordozó leküzdhetetlen kíváncsisággal néz be mindenhová - a Virágos Kert nevet veszi fel. Ezt már régebben kitaláltuk. Őt neve van a Szépségnek. A már említett Hajnalka, mert szeretjük a fülemülét, aki világgá kiáltja összetartozásunkat, az Ébredő Nap, mert olyankor az optimizmus tápszere tombol bennünk, a Virágos Kert, mert abban minden benne van, amit a nap hozhat, aztán nagyon igéző, izgalmas, andalító Szürkület, amit nem kell megmagyarázni és a Szerelmem, ami már névként az estével érkezik meg. Huszonéves tökéletes alakú, barna szemű, világos barna hajú nő veszi az érdeklődő, alig feltűnő, de vetköztető nézésemet. Hosszan szem-beszélünk. Nem mond semmit a jól öltözött, drága holmikba bújtatott mutatós nő hangtalan visszanézése. Ha nem szégyellném el magam, hogy pontosan rajta kellett fennakadnom, akkor könnyedén elereszteném magamtól. Itt van a férje vagy a párja is. Ő egy nagy tányért tart a kezében, ami már most magasan meg van púpozva mindennel, ami a rozsdamentes pulton található, de még úgy látszik, fér rá, mert lecsót nyom a karimát fogó keze elé. Ügyet sem vett senkire. Jobb félreállni előle, mert úgy nyomakodik, mint a tyúkudvar végében a disznók, amikor a gazdájuk eléjük önti a vályúba a moslékot. A mutatós, gömbölyű fenekű

nő megszokhatta. Nem követi. Még csak rá sem néz. Megvárja, míg elmegy a lecsót melegítő edény mellől a nagydarab férfi, és ő is azt tesz a tányérjára. Elnézem őket: a rövidre nyírt hajú középkorú magas, elhízott férfit és az ötven kiló körüli szép alakú nőt. Nem kéne leragadnom náluk. Ha valamit megláttam volna a szemében, amikor a kekszet kerestem és szem-beszéltünk, akkor már régen túl lennék rajta. De így? Nincs nagyobb kihívás az érdektelen butaságnál. A sívó semmit, a sivatagot láttam a szép meleg barna szemekben. Hm, tekeri rendesen, ahogy kell, a hátsóját. Minden lépésnél körbejárja a buja gondolatok könyvének összes oldalát. Most reggel is tökéletes a sminkje. Alig rúzsos széles ajkait, csak úgy, mintha gondolkozna, nyalja meg és szívja be. Nincs férfi a teremben, aki meg ne nézné. Már el kellene engednem, de nem hagy békén a felismerés, ami egyre jobban bizonyossá válik bennem. Ez a nő szép, de buta. Nem szeretek hallgatózni. Most sem teszem. Mégis a zsi-bongó, reggelizésre megterített étteremben a nő és a férfi beszélgetése eljutott hozzám. – Nincs mangó dzsúsz! – vékony és kicsit affektáló a hang szólalt meg. A szemben ülő testes férfi nem felelt. Inkább fal. Rendesen. Olyan darabokat tesz a szájába, ami másnak csak a zsebébe férne el. Neki ez nem okoz gondot. – Másik harisnyát kellett volna felvennem. Hogyan nézek ki ebben? – folytatja a nő és kapirgálja a lecsót. A párja vagy a férje? Felnéz rá. De valahogy úgy, mintha a nő mögött állna az, aki szólt hozzá. Tele van a szája. Nyitná, hogy válaszoljon, de inkább sült kolbászt nyom be. – A Picikém, vajon most mit csinálhat? Adott neki rendesen enni az a bolond nő? Hányszor mondtam, hogy nem szeretem, és hogy küldd el. El is hozhattuk volna az én

Picikémet. – Most már nincs kiút. A férfitől falás közben jött a válasz. – Hívd fel! – Kit? – A kutyádat. – A Picikémet? – Aha! – De ő nem tud telefonálni! – Így járt. – nyugtázza a férfi. Eddig nem volt különösképpen szimpatikus, de most már kezd megváltozni róla a véleményem. A látványra lenyűgöző nő arca elváltozik. Rebegni kezd a szeme és fényes lesz a könnytől. Fészkelődik. Aztán feláll. Indulna kifelé. – Visszaülsz és megvárod, amíg befejezem. – hangzik a határozott, érzelemmentes mondat. Én mögé lépek a Virágos Kertemnek, és boldogan csókolom meg a nyakát. – Ne itt! – mondja, és éppen csak elhúzza magát, de az arca mosolyog, és a szeme olyan okosságról, értelemről tanúskodik, hogy bizony nem csak nekem kell nap mint nap kapaszkodnom, hanem mindazoknak, akik így vagy úgy kapcsolatba kerülnek vele. A férfi mivoltommal a büszkeség találkozik. Visszaülök a Kedvesemmel szembeni székre. Kezemben a teás csésze és előttem a keksz, amit lekvárba mártogatok. Furcsán, és mégis nagyon jól érzem magam. Ahogy körbenézek, és látom a többieket, igazából senki nem fog meg. A két asztallal odébb ülő testes férfi és a csiribiri nője már nem érdekel. Inkább sajnálom a hasát szerető rövid hajút.

Keresem magamban, hogy miért a Sasfészek jut az eszembe. Nem Hitler miatt, az biztos. Amikor egy kora nyári napon felvitt bennünket a keskeny, sokszor életveszélyesnek látszó szerpentin a busz, amíg a hegycsúcs előtti parkolóba nem értünk, szintén a lányokat bámultam. Neki voltak vetkőzve. Látható volt, ezek azok a lányok, akik még tavaly kislányok voltak, most pedig pezseg a vérük és keresik az elismerő pillantásokat. Aztán, ha valaki botor férfi ezt félreérti és ráharap, akkor van meg a baj.

Egyrészt a lányok ekkor még nem akarnak semmit. Egyébként is fiatalok. Másrészt, ha netán mégis, akkor ott vannak a barátok, iskolatársak, akik közül, ha felüti a fejét a szerelem, akkor az más, mint az almafa első termésére áhító idegen. Megbízható. Fent a hegyen kegyetlen hideg fogadott bennünket. Nem vagyok normális szidtam magam. Már elegendő volt a télből. Éppen elfelejtettem, amikor felajzva a szép, üde lányok látványától, akik ott sorakoztak a kisváros központja melletti téren, miután a szikrázó napsütésben hangos csevegés közben megitták a kólájukat, mentem utánuk. Jó, megértő társam van. Feldobódott örömmel az arcán követett. Akkor még nem sejtettük, a nyárból télbe visz bennünket a busz. Mindenki húzta magára a hátizsákban begyömöszölt pulóvert, kabátot, melegítőt. Mi is vetkőztünk, öltöztünk volna, de feleslegesen, minek? Ami tartalékként volt a könnyű táskánkban, azt ráhúztuk a rajtunk lévő ruhánkra. Kicsit hurkának éreztem magam a szűkké lett présben, de egyúttal ez a melegség érzetét is adta. – Kicsi! Ha bűdös lenne, akkor egyáltalán nem fáznánk! – mondtam feltűnő jó kedvvel. És ebben szintén van igazság. De ott, akkor tiszta, harapni való levegő volt és hideg. Először. Sokan még cipőt is cseréltek, hiszen ahogy felnéztünk a célunk felé, csak fehérséget láttunk. Friss és régebbi hó fogadott bennünket, ahogy kiszálltunk a Hitler emberei által is használt aranyszínű liftből, amit egy hosszú és hideg, kövel burkolt folyosón át lehetett elérni. A kongó széles járat, még most is prémium minőségű. A kőalapok, amikkel burkolva van az oldalfal, padló, mennyezet szintén a hideget, a távolságot, az elérhetetlenséget mutatta. A lift előtti fényes, aranyozott, bőven megvilágított előtér a szintén hasonlóan pazar tükrös,

üvegajtájú kabinnal szinte mellbe csapja az ideérkezőt. Nincs sok idő az elmélkedésre. Valahogy a hely ezt nem is engedi. Lenyűgöző és nyomasztó. Micsoda két tulajdonság! Ha akarnád, sem tudnád megvalósítani, de ha elmész a Sasfiókhoz, ami Bajorországban van a hegyek között fent egy csúcson, akkor téged is elér. Persze csak addig, míg fel nem érsz. Kint hatalmas hó fogadott bennünket. Fölötünk a Nap ontotta ránk fényes sugarait. A tavaszi, nyár eleji cipőnk azonnal megmerült és átázott. Ott aztán vetkőztünk, félmeztelenre. A cipőnket kiakasztottuk és szárítottuk, miközben élveztük a magasban, az éltető napfürdőt. Többen voltunk, majdnem sokan. És mégis, olyan egyedül éreztem magam a saját boldogságomban, ahogy néztem, bámultam a hófödte hegyeket, mint még soha. Ez is milyen ellentmondás! Valahol a tudatom mélyén hallottam a beszélgetéseket, amelyek több nyelven szólaltak meg, de nem ért el hozzám. A körülöttem tisztas távolra magasodó fehér csúcsok nem vonzottak. De nem is taszítottak. Csak voltak, mint ahogy én. Úgy éreztem a Napé vagyok. Alattam a vastag, több napja hullott hó, felettem pedig az, aki az életet adja nekünk. Kicsinek és egyben nagynak éreztem magam. Apróságom adta a biztonságomat. Nagyságom pedig a szabadságomat. Kiálltam az egyik meredély szélére és hatalmasat, amekkorára hang kijött belőlem, kiáltottam. – Hegyek! Itt vagyok, látlak benneteket! – üvöltöttem. – Ők is téged! - szólalt meg távolabb egy szintén magyar turista, míg más nációjúak utánozni kezdtek. Hogy mit mondtak, kiáltottak? Nem tudom. De azt igen, hogy én, a kapcsolatfelvétel után, már nem éreztem az egyedüllétet. Sőt, úgy láttam barátként szemeznek velem Isten egyik régi játékeként itt maradt he-

gyek. A Mindenható jól kitalálta az életünket. Soha nem tudjuk, hogy mi történik a következő percben, órában, napon. És mégis, tervezünk, szervezünk, álmodozunk, mintha örökké élnénk, és minden úgy történne, ahogy mi akarjuk. Én sem tudtam, se fent a hegyen, sem pedig a reggelizésre berendezett étteremben, hogy mi vár rám később? Ha sejtettem volna, akkor talán kevesebbet foglalkozok a vulvával, a kielégüléssel, a hófödte hegyen pedig cókmojkajimmal. Persze, ha jól belegondolok, akkor sem hiszem, hogy az elsőt elengedem.

Társam jóízűen, apró darabokat téve a villájára reggelizett. A sonkás tojás íze nem változik. Ősrégi szállodai reggeli fogás. Régebben én is szerettem. Lapos jénaiban hozta ki a pincér. Még pezsgett, sült a kiolvadt zsírban, sárga szemű folyós tojás alatt a sós pármái, vagy ahhoz hasonlatos sonka. Friss, kicsit langyos zsemlével már a látvány is jól indította a napot. Ez a reggeli kefélésnek olyan folytatása volt, amittől úgy éreztem magam, hogy enyém a világ és nincs nő, akit meg nem kapnék s nincs olyan probléma, már ha egyáltalán ilyen elérhet, amit meg ne oldanék. Mos már leszoktam a ham and eggs-ről. De amint elnézem Kedvesem fényes szemeit, ahogy teljes átéléssel szinte élélvezve eszi a sonkás tojást a zsemlével, az érzéseim a világról ugyanazok, mint régen voltak. Nem kell beleszagolnom a levegőbe. Magamon érzem a kefélt vulva és ondo illatát, amit - mielőtt lejöttünk - úgy, ahogy egy gyors menetben, letöröltem magamról. Ez az illat keveredik a jellegzetes sült sonka gőzével. Nem rossz. Eszembe jut, hogy biztosan csak az orromban maradt meg az aroma. Valamit csinál az agyammal a szag-kavalkád, mert elégedetten, magamtól elbűvölve dőlök hátra a karosszékekben. Ebben a pillanat-

ban egy fehérköpenyes női kéz nyúl elé, és elveszi az üres tányért és a poharat az asztalról. Talán őt is megcsapja az illatom? Kaján vigyor terül el a képe-men. Aztán elszégyellem magam. Mikor utánanézek, látom, hogy a néni, aki nyugdíjasként bedolgozó lehet, igyekszik, de fájhat a lába, dereka, mert jellegzetes a tartása. Bár ettől, lehet, hogy...? – Na, ez már durva, szólalna meg bennem a jólneveltség, ha nem ellenkeznék vele.

Amikor gyermek vagy inkább ifjú voltam, el nem tudtam képzelni, hogy Apám, Anyám is szexelnek egymással. Csak önmagammal voltam elfoglalva, és ráadásul, ők már akkor elmúltak negyvenévesek, és hogyan jutna az eszükbe ilyen, nekünk a fiataloknak való cselekedet. Ezen gondolkodtam. Aztán, ahogy telik-múlik az idő, gyűlnek az évek, változik a véleményünk is. – Mit gondolsz kisfiam, csak te kefélhetsz? – fogalmazódik meg egy új aspektusból induló kérdés. – Hát nem! Bárki kefélhet, ha van mivel és van kivel.

Az apartman biztosan nem győzte kivárni, hogy ismét rányissuk az ajtót. Úgy fogad bennünket, mint aki már belenyugodott az egyedüllétbe. Alig egy fél órája hagytuk magára, és mégis, ahogy beléptünk, elzárkózott idegenként tekint ránk. Pedig itt vannak a ruháink, a bevetetlen ágyunk, és egyáltalán minden, amit gyors készülődésünkben ott hagytunk. WC, zuhany. Az Ébredő Napból, Virágos Kertté változott Kedvesem szórakozottan lapozgatja a reggel felhozott újságot. Csak a nagy betűkkel írott dolgokat futja át. A tévében a hegyekbe telepített kamerák által mutatott tájat nézhetnénk. De nem tesszük. Inkább lekapcsolom. – Gyere, Életem! Nézzük a lenti világot! – invitálok ki az erkélyre a Szépséget, mert szeretnék a közelében lenni. A

szálloda előtti parkolóban egy közép kategóriás autóra pakolnak. A kocsi minden ajtaja nyitva van. A férfi, aki a járgánynak megfelelően szintén középkorú, egy rövid hajú, konzolidált, szemre rendezhető nővel a hátában cipekedik. – Ezt ne oda tedd! – hallom a nő hangját. – Nem hallgatsz rám! Mit gondolsz, hogyan fogom előszedni, ha a legmélyebb helyre pakolod? Jaj, Dezső! Istenem. Hogy lehet valaki ennyire béna? Most aztán szedheted ki ide a porba a cuccaimat. Szerinted jól csinálod? Ezt bezzeg nem mondod a barátaidnak? Hallod? Nem oda! Azt a lábamhoz teszem. A pirosat pedig a hátsó ülésre! A férfi nem szól. Úgy viselkedik, mint aki meg sem hallja, amit megállás nélkül szövegel az asszony. – Na, látod, ezt nem bírnám! – jegyzem meg, mert idegesít a férfitársam nyugalma. – Mert mit tennél, Drágám? – Vagy odabasznam neki, hogy csinálja, ha jobban tudja, vagy betapasztanom azt a lepcsés képét! – felelem, és közben nevetek. Kedvesem, aki látszólag meglehetősen igyekszik a feminin társadalom vízióval rendelkezni, nem veszi a számára bicskanyitogató mondat tompítására elindított hahotázásomat. – Már megint jössz ezzel a férfi ego dumával, pedig ezzel, amit ott lent csinál az a nő, én sem értek egyet, és ha tehetném, befognám a száját. Hogyan jön ahhoz, hogy így beszéljen a férjével? – Ejha! – játszom a döbbséget, mert rosszat sejtek. – Na, ne örülj annyira, Drágám! Lídia amerikai elutazása miatti kiakadásodban pedig egyáltalán nincs igazad. Miért is ne tehetné meg ő is? Bezzeg a férje, pasija elmegy két-három hónapra, abban semmi kivetni való nincs. Pedig a gyerekek nem csak az anyjuké! – Így legyen ötösöm! – nyugtázom az előérzetemet. – Egyetlen egy férfi sem lesz rosszul attól, ha takarít, mos, főz, elmegy a gye-

rekért az iskolába, bölcsődébe, rohan vele az orvoshoz, nem hagyja ki a szülői értekezletet, és otthon van, ha beteg a gyerek. Na, és persze vásároljon is be, ha enni akar. – Jól van, Kicsim! Nyugodj meg! – simogatom meg az arcát és közben minden fogamat mutatva mosolygok. – Hiába nevensz ezen. És kihagytam a barátnőkkel, barátokkal való rendszeres utazást, estéket. Nem csak ti mehettek több napra el meccsre, meg ide-oda különböző ürügyekkel. Mi is éppen olyan emberek vagyunk, mint a férfiak. A munkahelyen szerintem például jobbak vagyunk. Felé fordulok, mert már kezd elpárologni belőlem az Ébredő Nap által keltett érzés. – Tudom. Ne is mondj semmit. Most jössz a társadalommal, meg a történelemmel. Kit érdekel, hogy mi volt az ókori görögöknél, meg a rómaiaknál, ahol azért már kezdtek egy kicsit magukhoz térni a férfiak, aztán ezerszer hallottam tőled a szüfrazetteket, akiknek másképpen kellett volna. Ez mind szép. De nem izgat. Én itt és most élek. És tessék mindenkinek tudomásul venni, hogy mi nők mindenben ugyanazt kell, hogy kapjuk, mint a férfiak. – Igen? Akkor majd az ajtónál, meg a cipekedésnél is eszedbe juthat. – Ugyan már! Ez egyrészt bunkóság. Másrészt pedig a nők többet cipekedned, mint ti! A kirohánással nem tudok mit kezdeni. Az egészszel nem értek egyet. Pontosabban nem így, ahogy hallom. Oldalra lépek egyet. Így mutatom ki, hogy most ez nem tetszett. Nem először hallom, és biztosan nem utoljára, de most, amikor ha visszafordulok és meglátom az ágyat, akkor szinte érzem a testünk melegét, amit őriz éjszaka és reggel óta. – Most megsértődöttél? – fordul felém. Hangja messze van a szerelmes bűgástól. Pattogó, majdnem vallató. Nem akarok veszekedni. Kikerülöm. Nem válaszolok. –

Na, akkor hallgatlak! Úgysem úszom meg, míg el nem mondod. Ránézek, és arra gondolok, hogy az elődeim, akik a középkorban éltek és boszorkányokat égettek, és akik az ókorban voltak, meg sem hallották, amit a nőjük mondott, tudtak valamit. Most is azt tesszük, csak másként. Persze, nem könnyű kikapcsolni a fülét, agyát az embernek. Máskor, ha csak vidám felszínes szócsata van, szoktam elsütni, hogy ha azt mondom, ott megy egy ember, akkor férfira, vagy nőre gondolsz? Na, ettől aztán elsőre olyan arcot vágnak, mint aki nem jól hallotta a kérdést, aztán általában kiborul a bili. – Mert mi állatok vagyunk? – kérdeznak vissza. - Nem! Nem! Istennők! – emelem fel a hangom és nevetek hozzá. És tényleg így gondolom, így érzem. De ettől még egy istennő nem uralkodhat az Isten képmására alkotott férfin. Kiegészítheti. Úgy és aminek megteremtett. Sok minden jár az eszembe, miközben nézem cirmos szemeit. Látja rajtam, hogy voltak olyan mondatok, amelyek nem estek jól. Én általában tiszteletben tartom a feminin képét, bár megjegyzem, ha az lenne, akkor biztosan nem nézegetne itt mellettem az erkélyen. Na, nem azért mert bármi kivetni valót találnék elvtársaiban, egyszerűen én másként gondolkozok. Tudok főzni. Időnként szeretek is. Tisztán tartom magam és a környezetemet. Ezért teszek is. És sorolhatnám. De nem erről van szó. – A nő, legyen Nő! – mondom ki hangosan. – A szó, a fogalom magasztos értelmében. Ha szeret engem, akkor igen, tegyen meg mindent, ami jó nekem. És ha én is szeretem, akkor ugyanígy viselkedek, és nem érzem tehernek. Igen. Megyek a gyerekért, ha úgy adódik. De nem kötelességből, hanem azért mert jó nekem, ha vele lehetek, és büszke vagyok rá, mert az enyém. Ha én

pakolok be az autóba, mint ott lent az a szegény, megalázott ember, akkor duzzadt kebellem mutatom a szeretett nőmnek az ügyességemet, erőmet, amire ő pedig, ha szeret engem, akkor büszke.

Nem bonyolult ez. Egyik sem okosabb vagy butább a másiknál. Csak mások vagyunk. Nagyon mások. Ott cseszték el a szüfrazettek, hogy a férfiak társadalmában kezdtek helyet követelni maguknak. Ez pedig, tetszik vagy nem, az évezredek folyamán kialakult mi, férfiak társadalma. A mi törvényeinkkel. Ebből soha nem lesz olyan, amilyen akkor lett volna, ha Ti nők csináltok egyet magatoknak. De ezen már túl vagyunk. Ez van. Ebben élünk. Ki így, ki meg úgy. Szerintem a legfontosabb az, hogy boldogok legyünk. Ha valaki ezt úgy éri el, hogy állandóan hangoztatja az egyenjogúságát, ami egyébként evidens, hát lelke rajta. Már ha van, aki meghallgatja, esetleg figyel rá. Mert lehet azt kiabálni a Duna mellett, hogy nézzétek, folyik a víz! Ahogy ismerem embertársaimat, biztosan lenne olyan, aki vele üvöltözne és mindenféle hátsó gondolatokat találna ki hozzá. De te ezt már mind hallottad tőlem, igaz? – fejezem be. Nem várom a választ. Kicsit rossz kedvem lett. Belépve a szobába a nyitott kétszárnyú ajtón át, látom az élvezetünk színpadját. Ott, ahol úgy akarom szét dugni, hogy belepusztuljon, hogy a farkamtól repüljön el ebből a világból. Persze a valóságban nincs így, de minden férfi ezt érzi, sőt ezt akarja, amikor tövig, sőt még annál jobban nyomja bele a nő minden lyukába magát. A nő, akitől az előbb hallottam az egyenjogúság több oldalról való megvilágítását, szintén ezt szeretné. Teljesen átadja magát az erős férfinak, és ezzel jut az élvezetek olyan mezejére, ami csak neki adatik meg. Állok a hálószoba közepén és tudom, ott van mögöttem a

Virágos Kertem. Ismered ezt, ugye? Amikor nem látod, és mégis tudod. Még bennem van az erkély-jelenet. Mármint a feminista szöveg, amitől feláll a hátamon a szőr. Nem azért, mert alapján nem értek egyet vele, hanem azért, mert egyáltalán nem értek egyet vele. Csak látszólagos az ellentmondás. Mi szükség van arra, hogy állandóan hangoztassuk az egyenlőséget, amikor két ember között ilyen soha nem lesz. Sok embertársam, akinek pöcse nőtt a lába között, fentebb hirdethetné, tüntethetne az egyenjogúságért. Mondjuk férfinak nem nevezném őket, de végül is, a farkuk okán, hasonlítanak ránk. Hirtelen nem tudom, minek örüljek a derekamat átkaroló kezeknek és a nyakamat ért forró leheletnek vagy inkább a hátamra rátapadt asszonyi tűznek. Kicsit izgek-mozgok, de nem viszem túlzásba. Ha azt hiszi, ennyire könnyen levesz a lábamról, akkor téved. Egy kissé előre hajolok, hátha észreveszi magát. Tényleg. Talált. Engedne a szorításából, de azt meg nem szeretném. – Na, vissza Babám, ha szeretsz! – mozdulok hátra és simulok bele az ölébe, így álltomban. Kint a szálloda előtt nagy zubogással beindul a szökőkút. Lehet, hogy eddig is működött, csak nem vettem észre? – Emlékszel? – kérdezem. – Amikor Karintiában voltunk a gleccsernél a Ragga szurdokban? – honnan jut eszembe, nem tudom, most már mindegy is. – Alattunk zúgott, hömpölygött le a jeges víz, mi pedig vékony padlókon egyensúlyoztuk magunkat, mindig feljebb és feljebb. Csúszott a deszka. Hideg volt és néhol éjszakai sötét, pedig kint fényesen világított a Nap. Az egyik pillanatban egymás kezét szorongattuk, a fagyos vaskorlát mellett, a másikban pedig úgy, ahogy most, öleltük magunkhoz a biztonságot, szerelmünket. Akkor nem hallottunk

mást. – Nem úgy, mint most, amikor a Virágos kert szívverése keresi az enyémmel a ritmust. Alattunk a nagyot zuhanó, mindent elsöprő, rohanó elolvadt jég rabságából fékevesztetten szabadult boldog vízfolyam, fölötte pedig mi, a gyenge és kicsi ember, aki mégis képes arra, hogy ha kell, legyőzze és befogja, megfékezze a sodrását. És itt a hálószoza közepén vajon most ki az, aki győz? Ki az, aki képes benyomni a féket? Megfordulok. Hosszan nézzük, kutatjuk egymás szemét. Az ő cirnossága mindig megbabonáz. Beleveszek. Keresem benne magam, de közben úgy eltűnök, hogy nincs, aki megtaláljon. Még én sem lelem ilyenkor azt, aki voltam. Csak vagyok. De látom, ő is. Ajkunk hamar megtalálja a társát. Először tapogatjuk a másikat. Még nem szívjuk. Nem akarjuk megenni, felfalni egymást. A nyelvünk is várakozik. Ez minden alkalommal nagyon élvezetes, mert felidézi az első csókot. Emlékszem arra, amikor vele történt, de nekem az első is nagyon emlékezetes. Most nem jut eszembe a mozi és a film sem, de katarzis volt, az biztos. Közben átkarolom. A kezemet nem tudom visszatartani, a tapogató csókolózás közben a fenekét szorongatom és húzom magamhoz, hogy érezze, duzzad a farkam. Aztán megnyalom, éppen egy simításnyit az ajkát. Az alsót, aztán a felsőt, óvatosan. Először alig, majd egyre beljebb kutakodok a nyelvemmel. Innen már nincs visszaút. Szeretek csókolózni. Órákat is képes vagyok falni, szívni, nyalni a másik ajkát. Nem lehet betelni vele. Legfeljebb az ember lába fáradhat el az ácsorgástól, és a szája zsibbadhat el, de megunni a csókok özönét, nem lehet. Ölelem, szorítom magamhoz az én Virágos Kertemet majd egy pillanat tört részére eltolom magamtól, hogy lássam az érzékeny vastag ajakat,

aztán azonnal újra és újra rávetem magam. Legszívesebben megenném. Persze nem úgy, hogy harapjam, és fájdalma legyen, hanem élvezze. Élvezettel tűnjön el bennem, és közben maradjon kint, mert újra szükségem van rá. A nyelvünk is megtalálja a másikat. A felismerés furcsán hat. Eddig az enyém tűnt el benne, mint a farkam a pinájában, és szinte a torkát akartam elérni vele. De most, amikor érzem az övét, követelem magamnak. – Add! – sziszegem, és szopom, szívom, mert nekem is szükségem van arra, amit ő érez, amikor tekerek, keresek az enyémmel a szájában. Először nem találja a helyét a számban. Figyelem. Pontosabban nem azt teszem, de tudom, hogy óvatosan keresgél bennem. Aztán, amikor egyre jobban belelendülök én is a számomra furcsa érzésbe, hogy most bennem van a szerelmem, nem pedig én benne, előnt a mindent-nekem visszafoghatatlan indulat, ő szintén velem tart. Nyaljuk, faljuk egymást. Le nem tapad az ajkunk a másikéről. Most aztán nem csak ütköznek, hanem egymást kerülgetve ölelkeznek a nyelveink. Szürcsöljük egymás nyálát, miközben a farkam beakadt az alsónadrágom szárába, és nem tud a köldököm felé nézni, már szinte fáj. Megigazítom. Onnan csak egy lépés a lába köze. – Biztosan nedves már. – fut át rajtam, de aztán el is szalad a gondolat, mert a feszes és mégis puha ajkak olyan erővel tapadnak rám, hogy úgy érzem, most mindjárt így, ahogy vagyok, eltűnök a fehér fogak között. Nem erősen harapdáljuk a másik száját, csak annyira, hogy érezze, kell nekem. Nem tudom melyikünk kezdte el, de izgalmas, nem fájó. Egy kis harapás, foggal szorítás és bekapva szívás. Ez így elmondva nem adja vissza azt a kéjt, amit mind a ketten átélünk. Csak azért nem élvezek el, mert értékes nedveimet a pinájára

vagy a most csókolt és falt szájára tartalékolom. A fenekébe is szeretek belespiccelni, amit könnyen kijelenthetek, mert a hely fizikai okán egyébként kurva nehezen visszafogható. Szereti, ha a szájába nyomom a spermámat. Én is. Amikor elélvezek, nagyon ügyesen úgy tartja a nyelvét, hogy a magomtól előnt a forróság. Ez még hosszabb repülést ad nekem az élvezet felhői felett. Lenyeli. Mosolyog. Ha éppen jól időzít, akkor velem együtt élvez el. De most ezek a gondolatok, ha át is suhannak rajtam, nem állnak meg bámészkodni. Az ajkunké a főszerep. Ez egy csodálatos kefézés. Itt a szánk a pinánk, a nyelvünk pedig a farkunk. És mindketten rendelkezünk ezekkel. Vagy én vagyok, aki a nyelvfarkkal keverek, nyomom az ő ajkas pináját, vagy éppen fordítva. Nem tudunk betelni a másikkal. Leül az ágyra. Alul nadrág, felül blúz van rajta. A vékony anyag mögül hegyesen emelkedik ki kebleinek csúcsa. Először még arra gondoltam, hogy ráfekszem, és ami kialakul az lesz belőle, de a mellbimbók látványa eltérít. Egy mozdulattal szabadítom ki a tenyérbe illő, meredező kebleket. A blúz gombjai menekülnek, mint akire géppisztolyt fognak. Van köztük, amelyik az erkély ajtaját keresi, de olyan botor is, aki a tévét közletről akarja nézni. Virágos Kertem nem sajnálja a tönkrement világoskék felsőt. Várakozó, megadó arccal ül fel. Két kezét a feneké mellett támasztja az ágynak. Letérdepelek előtte. Ez nem jó. Kicsit magasan vannak az engem váró, rám vágyakozó bimbók. Felhúszom magamhoz. Aztán én ülök le, és így pontosan ott van a szám előtt az egyik jobbra, a másik balra. Átölelem a derekát. Még mindig lent van a keze a teste mellett. Hallom a pihegését. A nekem jobb oldali mellel kezdem. Lassan, kicsit nyalom meg, és csak a bar-

na, helyes csúcsokat. Aztán újra. És utána éppen csak beszopom az ajkam közé. A két kezem változatlanul a derekán, illetve kicsit lejjebb, a fenekén nyújtanak biztosságot. Ahogy itt beköszönőben a számban van a mellbimbója, a nyelvemmel érek hozzá. Érzem, egy hangyányit megrázkódik. Ettől már én is egyre kezdem újra növesztetni a szárnyaimat. Nehezen tudom visszatartani magam. Már most bekapnám, szívnam, falnám, ha tudnám az egész csoda dombot. Úgy, hogy a bimbó a torkomban legyen. De még nem lehet. Érzékeny. Óvatosan és lassan próbálgatom vele együtt a szárnyaimat. Ütemet keresek. Minden nap és hely más ritmust költ magának. De a mindent felülíró szerelem és a fékevesztett kíváncsi mindent megtalál. Most is. Egyre beljebb és beljebb kerül a számba a melle. A meleg barna bimbó olyan kemény és duzzadt, hogy alig tudom körbe söpörni a szám mélyén a nyelvemmel. Ettől még jobban beindulok. Már egyszerre vesszük a levegőt és mind a ketten akarjuk. Én a mellét, a tartalmát, őt. Ő pedig a kéjt. Izzadságcsepp indul útjára a két domb meredélyében, a völgyben. Kiengedem magamból a keménnyé vált csúcsot, és lenyalom. Az enyhén sós, a mellbimbó által adott tejes szerű íz keveredik a testünk által párologtatott szeretkezés illatával. Mint állat vetem rá magam az éppen egy kicsi időre otthagytott kebelre. Erre vártunk mind ketten. Nincs szó, ami leírja, nincs film, ami visszaadja azt a kéjt, ami mindkettőnket elér. Hosszan, és úgy tűnik, a végtelenségig tartóan rázkódik a nyelvem a szám alatt. Aztán elernyed. Lenyomja a fejem magáról. Én pedig a másik oldalról engem figyelő bimbóval szemezek. Nem kell sokáig várakoznia rám. Ő már kitaposott úton jár. Gyorsabban érünk a kívánt célba. Hát,

ilyen az élet. Mint mondtam, soha nem lesz egyenlőség! Apró csókokat adok a Szépség csodálatos kebleire. Először távol tartja a fejemet. Úgy látszik, nem bízik bennem, és azt gondolja, ismét be akarom falni, de tudom, most érzékenyek az én csúcsaim. Látom, ahogy lassan, mint akit nyugtatóval leszedáltak, áll fel, és tanácstalansággal az arcán körbenéz. Észreveszi figyelő tekintetemet. Mosolyog. De ez inkább kényszeredetten történik. – Mi volt ez? – suttogja. Kérdés, de nem csak az, nem várja a választ. Én, meg mit tudnék mondani neki? – Csoda vagy! – felelem. Felveszi a padlóról a szétszakadt blúzt. Nézegeti, de látszik rajta, hogy nem éri utol. – Ezt, akkor kidobom. – keresi a másik szoba asztala alatti szemetes kosarat és beledobja. – Én most eszek valamit! – jelenti ki egy óra múlva, amikor a szállodát elhagyva kerülgetjük a sétáló utcai járókelőket. Nem lepődök meg. Szeretkezés után, mindig éhes lesz. Bár, alig egy óra múlva ebédelhetnénk is. – Sétáljunk először egy rövidet, aztán megehetjük a délit. – jegyzem meg. Keze a kezemben. Szíve a keblemben. Így megyünk. Előre nézünk, de tudom, érzem, hogy ő szintén valahol egészen máshol jár, velem együtt. Nekem a szobánkon jár az eszem. Most, nemrégén jöttünk el, de máris szeretnék ott lenni a saját illatunk arzenáljában és ölelkezni, csókolózni, kefélni. Nem tudok betelni ezzel a szépséggel, akinek puha bőrű, meleg kezét érzem az enyémben. Amint eszembe jut, ahogy kigombolja a farmerom sliccét és benyúl az alsónadrágomba, majd marokra fogja a farkamat, már legszívesebben azonnal visszafordulnék. Nem teszem. Most ételre éhes a Virágos Kertem. Ha ettünk, biztosan rám is sor kerül, nyugtatom magam, de a fantáziám nem áll le. Az álmodozás képeinek kiszámíthatatlan a

viselkedése. Még meg sem melegszik egy mozzanat, egy kép, egy elképzelt esemény, és máris rohan tovább, azonnal feledve azt, amitől éppen beindultál. A fenekét látom. Simogatom, izgatom. Majd ott vagyok mögötte, és nyomom. Minden mozdulatnál hatalmasat csattan az ágyékom és feneke bőrének találkozása. Majd a szemét látom. Oldalra fordítva a fejét néz vissza rám. Élvezi. És most, igen most élvez, mert rászorít a vaginája a farkamra. A fantázia repülése eddig tart, mert a sétáló utca egyik fényes kirakatában szemtelenül fiatalnak látszó nő hajolgat, és rakosgatja, rendezi az üzlet kínálatát. A középhosszú, szőke haj és kék szem az, ami először megfog, amint kinéz felém és megakadunk egymáson. Virágos Kertem nem veszi észre. Mással, önmagával van elfoglalva. Irányításom mellett, megállunk. Feltűnően bámulom a szőkeséget. Nem akarok tőle semmit, de az mégsem megy, hogy itt van előttem, és csak úgy elengedem. Most már látom a kék színű bugyiját is, ami nem selyem, hanem szemre is láthatóan bőrbarát, vékony pamut lehet. A szoknya, ami felette van, félcombig ér. Hazudnék, ha megkívántam volna, de végigfut rajtam, mi lenne, ha vele jutnék el a kék kibogozhatatlan birodalmába? Állunk a kirakat előtt, és én keresem a lányt az üveg mögött. Pontosabban a szemét, a testét, de elsősorban valamilyen válaszát, reakcióját. A társam, a Virágos Kertem ismer engem. Nem foglalkozik a próbálkozással. Nem érdekli a nő. Viszont a kihelyezett blúzok, igen. – Menjünk be, és megveszem a szakadt helyett. – mutat rá egy terrakotta színűre. Elindulunk. Nézem, bámulom a szőkeséget, de ő úgy tesz, mint aki széles ívben leszarja a faszit, akinek majd kiesik a szeme, úgy bámulja. Aki én vagyok. Az ajtónál fordulok vissza. – Más-

hol vegyünk, ahol fel lehet próbálni. – sértett hangon jegyzem meg. Tényleg meg vagyok sértődve. – Mi a faszt képzél magáról ez a ribanc, – fogalmazódik meg bennem – ha egyedül lenne a földön, akkor sem basznám meg. Tuti horpadt a pinája, biztosan feltört volna a szemérem csontja. És ehhez képest milyen nagy volt a segge. Tőlem pillázhatott volna. Ki nem szarja le! – hergeltem magam. Virágos Kertem különleges nő. Biztosan belelát a fejembe, mert az áruháznál előtt áll, átölel és megcsókol. – Szeretlek! – súgja a fülembe. – Én, pedig, nagyon! – überelni akarom. Hosszan állunk így. A közeli automata ajtón ki- meg befelé igyekvők, tapintatosan kerülgetnek bennünket. Az emeleti öltözőfülkében csak ketten vagyunk. – Na, milyen? – tekereg előttem, mert a szűk helyen megfordulni nem lehet. A bútorlapból készített paravánszerű oldalfalak fixen állnak. Vaslábakat eszkábáltak alája. Bent egy ülőke és egy fogas a tartozék. Van egy közepes méretű tükör szemben a falon. Máshol ez nem jellemző. Kedvesem szemben áll vele. Így láthatom a hátát és tükörben előlről is. Az ajtó zárható belülről. Nem fordítom rá a kallantyút. Azt merje valaki megtenni, hogy ránk nyissa az ajtót! Nézem az én Virágos Kertemet, miközben a blúzt egyre kevésbé látom. Fátyolos szemekkel szívom magamba a nyakánál, a blúz alól felcsapó illatot. A nőt érzem. Ha le kellene írni, nem tudnám. Ha el kellene mesélnem, hogy mit érzek, hát, bajban lennék. De a szerveim, azok bezzeg, azonnal reagálnak. A háta mögött állok. Átölelem. Kicsi a hely. Mögöttem az ajtó, ami befelé nyílik, és a hátamnak támaszkodik. Mióta megismertem Newton törvényét, pontosabban tanították az iskolában, bátran fogalmazok fordítva. Hiszen az ajtó is ugyanolyan erővel nyom engem, mint én őt.

A Kedvesem is engem. Mert most ő az, aki nekem feszül. – Ne! Itt ne! – kérlel, majd próbál kifordulni, és keménykedni. Egyik sem sikerül neki. A bugyija már a térdénél, addig tudtam csak lefeszgetni. Jó anyagból készítették, mert nyúlik, tágul. A farkam is szabad. Nyomkodnám, de nem találja a helyét. A kedvesem változatlanul nem akarja, és izeg-mozog. Összeszorítja a combját, a fenekét. Simogatni kezdem. – Na, csak egy kicsit! – kérlelem, mert jó bulinak tartom. – Erre örökké emlékezni fogsz! – suttogom a nyakába, mintha ez most fontos lenne. – De miért itt és most? – könyörög. Nem érti. – Kicsim, én ebben az öltözőfülkében és fényes nappal a sok vásárló járkálása közben akarlak megkefélni! – Érttem én. De ehhez én is kellek. Nekem ez nem megy. Ha ilyened van, akkor azt tedd mással. – Tehát eddig tartott a szerelem? – támadok. Nézzünk szembe a tükörrel. Ha el akarnám csábítani, akkor most jó mélyen és teljes átéléssel szemeznék a cirmossággal, miközben a szemhéjam apró felhúzásával adnám tudtára nyitott vagyok és mindent érte, csak és kizárólag, satöbbi, satöbbi, egészen addig, míg meg nem látom az arcán az elvonuló pírt. Akkor már tudom, ha nem is az Ámor nyíla, de az üzenetem elérte őt. Ezután csak mindenre figyelve kell menni a cél felé, a kijelölt úton. De most más a helyzet. Meg akarom kefélni. Itt áll csupasz fenékkal a meredező farkam előtt, aki, mert férfiasságom elvárja tőlem, hogy magázzam és tiszteljem, apró cseppekkel a szemében bámulja a lába közét. A megfeszülés és az örök harag között vergődünk mind a ketten. Ő ott lent, aki előre vetett fejjel várakozik és én, aki dülledt szemekkel szuggerálom kedvesem arcát a tükörben. Egy örökkévalóságnak tűnik ez az állapot. Virágos Kertem nem néz szembe velem. Az egyik

kezével támaszkodik a falnak, a másikkal pedig hol a bugyiját akarja feltornászni, hol a blúz alját igazgatja. Végre felemeli a fejét. A dac, az ellenkezés a fülke teteje felé rohan el. Az éppen csak észrevehető mosoly csak az enyém. Elernyed a combja szorítása és a fenéke feszítése. Helyezkedik. Érzi a farkamat, ami majd szétpukkan. A térdénél megállt bugyija – érdeklődve és termetes fenékre felvett pózzal – figyel a fenti eseményeket. Óvatosan nyomom lejjebb a fejét, a hátát, de tudja ő, mit kell tennie. Jobbra-balra mozdulva pucsítja a fenekét az ágyékomnak. Megfogom a farkam és le-föl mozgatva keresem a helyét. Nem száraz a vaginája. Viszont szűk. Úgy érzem, az orrától a tövéig ölel a kedvesem pinája. Belenézek az arcába. Azt gondolnám, hogy az előtte lévő tükör előtti vékony rakodót stíróli, ha nem látnám, mennyire élvezi. Neki is jó ez a pozitúra. A vaginája szűk, melyben hatalmasnak érezheti a faszomat.

A farkam hosszával, átmérőjével egyébként nem szoktam foglalkozni. Először és utoljára a katonaságnál mértük össze a többiekével, felvert állapotában. Az enyém az átlag fölött végzett, de csalóka ez, hiszen a szakasz összesen harminc főből állt, és nem mindenki tudta a sajátját versenyképes állapotba hozni. Én meg vagyok elégedve vele. Úgy kell annak, akinek gondot okoz. Egyébként is, – és ez most sokaknak nem fog tetszeni – ha a szexben probléma van, akkor mindig a nő a hibás.

Persze itt az öltözőfülkében, az áruház első emeletén, tizenegy és tizenkettő óra között, mindez nem jut az eszembe. Már a gondolat is abszurdum, hiszen itt van előttem az én szépséges Virágos Kertem, akinek minden nap öt nevet kell elhordania, és asszonyi léte ellenére a lányos kinézetű, csupasz

pinájába nyomom a faszomat. Vigyáznom kell magamra, mert mint egy szűz gyerek, kis híján azonnal elélvezek. Egy két kemény visszatartás után, de elkapjuk a ritmust. Mélyen benne vagyok. Annyira jó, hogy elhatározom, többször is megbaszom így, állva. Ahogy tövig szorítja a pinája a faszomat olyan, mintha teljesen össze lennének nőve. Hangoosan lélegzem, mert a szűk helyen kezd elfogyni a levegő. A fürkének nincs teteje, de vagy nincs elég utánpótlás, vagy sok oxigént használunk el, de nem csak a homlokom, a hátam, a seggem, de az ágyékom is csurom izzadság. És ezzel nem vagyok egyedül. A Kedvesem ugyanebben a cipőben jár. A haja összeragadva, a nyaka fényességét a blúz próbálja átvenni. A jobb oldali szomszéd fürkében idősebb férfi vetkőzik, öltözik. Hatalmas levegőket vesz. Biztosan nagy testű ember vagy egyszerűen asztmás. Egyedül van. Szó nélkül pakolászik. A szuszogásával majdnem kifúj bennünket a helyünkről. Nagy robajjal csapódik ki a bal oldali fürke ajtaja. Zavaróan hat. Kedvesem ijedtében felegyenesedik, a farkam pedig kicsúszik. – Ne, ne! – hörgöm, miközben a szuper pozícióba nyomkodom vissza a szerszámomat, de már nem megy. Érzem, hogy itt van a faszom végében a gecim, és mindenképpen ki akar jönni. Ezt nem tűrhetem. Olyan erősen nyomom a hátát, a fejét az én Szépséges Kedvesemnek, ahogy bírom. Hiába. Ő már túl van rajta – jut el a tudatomig a gondolat. Olyan hihetetlen erő van benne, hogy képtelen vagyok előre dönteni. Halkan, és keményen küzdünk egymással. Közben valahogy megfordul. Keresem a száját, hogy csókokkal intézzem el az újabb befogadást, és az elélvezésemet. A csókolózásban partner, de közben felhúzkodja a bugyiját. Ezt nem hagyhatom. A hangos levegővé-

telünk, és a nem egy irányba mutató erőlködésünk következtében a könyökömet többször beleverem a pozdorjából készült falba. Ez kicsit a megszokottnál is hangosabban szólt, mert kopognak mögöttem. – Minden rendben van? – kérdezi egy középkorú női hang. – Ja! – lököm rá, pedig egyáltalán semmi sem oké. A hormonok még mindig szaladgálnak bennem. A nedveim pedig félúton megállva velem együtt nem hiszik el, hogy bent kell maradniuk. Megrázom magam. Igazából helyben kellene futnom legalább két percet, hogy valamennyire minden testrészem összeszedje magát. A lelkem pedig sehol sincs. De ki foglalkozik ezzel, amikor nem sikerült befejezmem a kefélésemet? – Ez még mézesmadzagnak is rövid volt! – mondom rosszkedvűen a közben felöltöztetett, ismerős fenéknek. Virágos Kertem ismer engem. Átölelve csókolgat. Ez már nem a kíváncsi csókja, hanem a szeretetét. Lassan feloldódok. Most már nem a farkamnál koncentrálok minden idegvégződésemet, és az agyam is visszakerül a helyére. A szívem pedig egy zeneszámot játszik a Kedvesemével. Aprót harapok a nyakába. Érzem, végig szalad a gerincén a nyomatom, de most nem várom a vagina szorítását a faszomon. Nevetek. Kicsit csúfondárosan teszem ezt, jelezve, hogy az élvezete, a kék kapuja nálam van, még ha most bennem is maradt az, amit ő, egyébként mindenhol nagyon szeret. Szó nélkül, de derűvel az arcunkon fejezzük be az öltözködésünket. Ez nagyon egyszerű, mert a nyár eleji meleg napsütés levetkőztette a város lakóit. Így minket is. – Állj! – félreállva előle tartom vissza, ahogy nyitná az ajtót. Bármerre vagyunk, mikor kilépünk a lakásból, az étteremből, szobából, megcsókoljuk egymást. Ez a viszontlátásra köszönést jelenti. A futó csók után, amint kilépünk a fülkéből, úgy érezzük, mint aki jégverembe

került. Az áruház légkondicionálója hangtalanul nyomja a frissített, hűtött levegőt a bent lévőkre. Az öltözőfülkébe nem jutott belőle. Bár az is előfordulhatott, hogy nem bírt a kívánalmunk hevével. Bezzeg ha kőből épült, vastagabb falak lettek volna körülöttünk – jut eszembe –, de akkor sem fejezhettem volna be – majdnem hangosan nevettem.

Több alkalommal kirándultam Sopronban. Sőt, éltem ott egy kicsi ideig. Így természetesen nem csak a város nevezetességeit néztem meg, mint a tűztornyot, a Storno-házat, a Kecske-templomot, hanem a Lővéreket többször végig csatangoltam. Itt van a híres és hírhedt Taródi-vár, amit a Taródi család épített. Az azóta az őseihez megtért várúr két kezével és fiaival rakta össze a különleges építményt. Egy nagy gyűjtőhellyé lett, mert mindent odahoztak neki, amiről úgy vélték, hogy egy várban a helye. Többször személyesen beszélgettem vele. A vékony, alacsony emberben a tettvágynak olyan tüze lobo-gott, hogy egyáltalán nem volt meglepő, az a teljesítmény, amit láttam. Szinte egyedül képes volt összerakni a várat, ami a nevét viseli.

Szájtátva járkáltunk a vastag kőfalak között. Kint negyven fokos hőség, bent pedig a méretes kőfalak által biztosított kellemes hűvös. Kell ennél nagyobb ingerfokozó? Amint a Gesztenyés Ligetemet neki nyomtam az emeleti hálósoba felől a hatalmas faajtónak, azonnal megtaláltam a lába közötti nyílást. Mikor bementünk a várba, egyedül voltunk. Taródi úr lent maradt a bejárat előtt, és köveket pakolt egy talicskába, amit aztán hátrább, egy nagyobb rakáshoz tolt. Mi magára hagyva az öreget, fent az emeleten, gyorsan elkaptuk a ritmust. Nem kellett igyekezni. Lassan, és élvezettel basztunk. Megfogtam a feneke két oldalát és úgy rángattam magamra, hogy mennél mélyebben lehessen benne.

Valahol olvastam, hogy a nőknél ez a mélység dolog nem mindig a legjobb módszer, mert a farkak többségének a makkja vastagabb, és a törzse vékonyabb. Ebből következik, hogy igazi élvezetet állítólag az adja, ha kissé kijebb húzza az ember. Lehetséges. Nekem viszont az a jó, ha úgy érzem, a torkán jön ki a farkam vége, úgy megbaszom. Persze ez így hülyeség, de én az érzésről beszélek. Na meg arról, hogy nekem az a jó, ha a pina ajka körbe öleli a farkam tövét.

Tehát akkor és ott, a Várban, élvezettel keféltünk, amikor... –, de nem futok előre. Mielőtt bevezettem a pinájába magam, ki kellett találnunk a magasság miatti különbség adta nehézség megoldását. Alacsonyabb volt nálam, és nem akartam végig rogyasztani, mert utána alig tudok menni. A Kedvest beleállítottam a tokba. A vastag faküszöb a szandál alatt pontosan a kívánt magasságra emelte a pináját. Évezettel ügyködtünk, amikor elkezdtek nyomkodni az ajtót a folyosóról. De hiába. Gesztenyész Ligetem a bélelt tokban állt előttem, és nyomkodta rám magát a vastag küszöbön. Így a faszom könnyedén megtalálta a helyét.

Nem jutott eszembe Anyám számtalanszor elmondott figyelmeztetése: – Ne állj a küszöbre, mert az szerencsétlenséget hoz!

A Ligetem fehér kicsi bugyija az egyik bokáján tartarta a szandálját. Mögöttem a szobában egy hatalmas főúri ágy, mindenféle vacakkal megterítve. Hatalmas tükör a falon, karosszék, és még megannyi koszos, avított, sötét színű, összehordott berendezési tárgy, aminek egy része lim-lom, de gondolom, volt benne értékesebb is.

Ebben a milióban két egymást akaró ember, akik a természetes ajtótokban, szemben állva egymással, keményen kefél. Először csak azt hittem, hogy – Newton törvényének megfelelően – a legalább száz kilós ajtó nyomkod vissza bennünket, vagy inkább csak függőben van befalazva, és ki akar nyílni. Nem foglalkoztam vele. Ugyan hallottam az osztrák szöveget kívülről, de miután több helyiség nem volt látogatható, amit Taródi úgy adott a tudunkra, hogy egyszerűen bezárta az ajtót, eszembe sem jutott a folyosón lévők szemtelensége. Még akkor sem, amikor nem csak nyomkodni, hanem feszegetni kezdték az akkor ott Sopronban, Gesztenyés Liget nevet viselő Kedvesem mögött a sötétbarna, vastag keretű ajtólapot. Megérezhettük, hogy kint nem stimmel valami, mert elkapva a ritmust, koncentrálni az élvezésre, keféltünk. Egyre gyorsabb tempóban, mert kurvára félúton voltunk mind a ketten. Már akkor is tudtam, annál rosszabb, fájdalmasabb nincs, amikor úgy marad az ember fia. Persze a lánya sincs jobb helyzetben. Nekem, úgy érzem, a heréim betöltik az egész ágyékomat, és ha nem élvezek el rövid időn belül, akkor valami súlyos betegség lesz úrrá rajtam. Gesztenyés Ligetnek pedig biztosan elmulaszthatatlan migrénes fejfájása lesz, és akkor minden, de minden, még a szar is keserűvé válik. Így hát, amikor ráeszméltük, ezek be akarnak ide jönni, rákapcsoltunk. Nemcsak nyomtuk, hanem tekertük, kavartuk is a rántást, rendesen. – Indul! Indul! – súgtam a fülébe, miközben kint már dörömböltek. Nem felelt. Érezte. Mindent tudott rólam. Velem tartott, amikor duzzadt a farkam hegye, és olyanná lett, mintha falat kéne átörnie. Nekem még két-három löket volt hátra, amikor ő elment. Megrázkódott. Sóhajtott. Kénytelen

voltam egy ritmusra megállni, hogy rendesen kiélvezze a repülését. Kár volt. Az ajtón, kívülről vezényszót hallottunk. – Egyszerre! – szólt magyarul, majd németül. – Pedig ezzel nem volt baj! – eszkuzáta magát a vár ura. Biztosan látták rajtunk, de a Taródi sem volt egy nőgyűlölő. Úgy mentünk ki mellettük, hogy ránk sem néztek. Az áruház emeletén lévő öltözőfülke biztosan nem mesél a következő betérőnek, aki nem valószínű, hogy az élvezet oltárán akar szentséget bemutatni, bár ki tudja? Az ember hajlamos arra, hogy elhiggye, csak ő van abban a kiváltságos helyzetben, senki más. Csak vele eshet meg ilyen nagy és örökké tartó szerelem, és ők azok, akik felavatják a pozdorjából készült öltözőt. Aztán később kiderül, a nagynál lesz még nagyobb, és semmi nem tart örökké, csak a kéj utáni sóvárgás, és szerencse, hogy az öltöző nem tud beszélni. Azért azt feltételezem, hogy a lopások számtalan módjáról többet tudnának beszélni, mint a pinák és a farkak különbségéről. Biztosan vannak eltérések.

De ha – honnan jut eszembe – elmész Somoskővárra, akkor a különbözőséggel és az egyformasággal egyszerre találkozatsz. A vár olyan, mint a többi, úgy-ahogy félig javított építmény. Az érdekesség, vagy inkább szomorúság, hogy éppen egy gyermek-kőhajításnyira esik át egy része Szlovákiába. Nem is értem, hogyan lehetett ilyet csinálni? De nem hergelem magam Trianon miatt, mert akkor olyanokat mondok, hogy az akkor éltek és a döntéshozók biztosan forogni kezdenek a sírjukban. Én tisztelem más nemzet fiait, lányait, de mégis a várból lejövet automatikusan elindultam a mai Szlovákia területén, és feltűnő magyarsággal magyaráztam, hogy a mi nyelvünk már négyezer éves. Igen. Olvastam egy tanulmányt, amiben egyértelműen

leírta a szerzője, hogy fennmaradt ezelőtt négyezer évről olyan lelet, ami bizonyítja, hogy már négyezer éve beszéljük ezt, a világ legszebb nyelvét. Ami társul a nyitottsággal, a harcossággal, és azzal az Istentől kapott tulajdonsággal, hogy mindig tudtuk mi az, ami kell a mi nemzetünknek. Előfordult, hogy legyőztünk. De abból is mindig tanultunk. Jöttek-mentek itt mindenféle nemzetek emberei, de kicsi idő múlva rájöttek, mi magyarok az észnek, az erőnek, na meg a fifikának olyan keverékét adjuk, amilyen nincs másik nemzet a Földön, aki hasonlítana hozzánk. Tehát, hangosan dicsértem magunkat. Többen jöttek-mentek, akik egy kisebb családot kivéve szlovákul beszéltek. Nem mintha nem értették volna az én magyar szavamat, de mégis a mai állapotot tisztelték meg, nem pedig az elmúlt évezredet. Azt, amikor Somoskővár magyar volt.

Ahogy haladtunk lefelé a közeli szlovák ajkú falu felé, belelendültem Ady és Petőfi verseinek szaválásába. A keskeny szerpentinek gyalogút melletti kövekre felállva, gesztikulálva és minden hangszálamat megmutatva mondtam a költeményeket az integető, tapsolást utánzó erdő fáinak. Élveztem. Visszhangzott a Talpra magyar, a Dózsa György unokája vagyok én. Kedvesem nem szereti a felhajtást. Kicsit távolabbról figyelte a fákkal való misztikus találkozásomat. Igen, mert ők értették. Megértették a lelkemet.

Mert az a bajom, pontosabban az is – de azon már félig-meddig túl vagyok –, hogy elvették tőlünk ezt a területet és a várat is, hanem az itt élő, az ide utazó emberekkel van problémám. Én ha külföldre megyek, akkor előtte mindig megtanulok alapszavakat az ő nyelvükön. A köszönés, a köszönöm, a kérem, meg a többi. Ezzel szemben, itt vagyok egy régi

magyar vár tövében, és természetesen magyarul beszéltek, és hangosan szavalok szép verseket magyar költőktől, s úgy mennek el előttem a szlovákok szlovákul gajdolván, mint aki nem is hallja. Pedig biztosan állítom, értik. Legalábbis a többsége. A természet nagy megoldó. Mondják, hogy elbasztuk a Földet. Tönkretettük. Az utódaink, unokáink már nem fogják tudni rendesen élni ezen a bolygón. Ezt én egy kicsit másként látom. Már eleve két dologban nem értek egyet. Egyrészt, minket az emberi fajt nullázta le, aki ezt állítja, hiszen miért feltételezi bárki, hogy mi az Isten képmására teremtett ember, a Földi evolúció legfelső foka olyan buta, hogy kialmoz magától. Másrészt pedig hogyan jövünk mi ahhoz, hogy ezt a hozzánk, hangyákhoz képest hatalmas méretű Földünket így ledegradáljuk? Hol vagyunk mi hozzá képest? Ha egyszer elege lesz, megrázza magát, és akkor csak az marad meg, akit ő akar. Elgondolkoztam. Igen, amikor tavasszal és ősszel elindul a hangya invázió, tudd kellemetlen órákat, napokat okozni. De csak addig, amíg nem jön az irtó ember, aki mindenféle szerekekkel halálra ítéli őket. Ott a vár tövében ezek nem jutottak az eszembe.

A fáknak és Kedvesemnek szavaltam, kipirosodva, felhevült lélekkel. A magyarul beszélő kis család közelített. Megálltak. Rabok leszünk, vagy szabadok? – kérdeztem halkán, hogy aztán hangosan feleljek magamnak a költő szavaival. Beletapsoltak. Nem ismerték a teljes verset. Nem baj! – gondoltam. Leugrottam a kőről, amit a hegy gerincére épített vár dobott a lábam alá. – Alá tetszik írni? – lépett elélem a nyolc-tíz éves körüli kisfiú a két szülő mosolygása által bátorítva. Ahogy kiejtette a szavakat, azonnal rájöttem, hogy a kicsi család külföldre szakadt hazánk fia. Legszívesebben keblemre öleltem

volna őket. Ehelyett egy szmájlit rajzoltam az elém tett jegy hátuljára, és a mai dátumot írtam hozzá. A szlovákiai magyar család helyett Kedvesemet öleltem. Talán jobb is volt így. Ugyan az ölelés nem fogyó cikk, de a minőség egyre silányabb, ahogy a mennyiség nő. A fák, amelyek mindig társaim, ahogy itt is, kihúzták magukat, és már nem engem figyeltek, hallgattak, hanem messze néztek. Kevés felhő úszott a kékség alatt. Ez biztosan nem érdekelte a magasra nőtt nézőközönségemet. Az előbbi hangoskodás után csendben mentünk a lejtős úton. Akkor jobb oldalon megláttam azt, ami miatt eszembe jutott az áruház öltözőjében történt kefézés kapcsán a pozdorják emlékezetébe rögzülhetett pinák és faszok különbsége. Előttünk hosszan, amíg a szemünk ellátott ott állt a szürkés-kék kőtenger. Első ránézésre nincs különbség a milliónyi koptatott, törött, tompa, éles, ilyen-olyan a kisujjnyitól a fej nagyságig elterülő, méteres vagy annál nagyobb vastagságú tengerfolyamot alkotó kövek között. Aztán, mikor nagy nehezen, csetledezve-botladozva rámegyünk a különleges felületre, hogy szuvenírt keressünk magunknak, akkor döbbenünk rá, hogy mindegyik más. Nincs egyforma közöttük. Markolászom az egyiket. Jó a fogása. Az idő lekoptatta a bazaltot. A napsütés hatására olyan meleg, hogy majdnem égeti a kezemet. De nagyobb, mint amilyent szeretnék. Eldobom messzire. Amint hangos csattanással leesik, nem marad ott. Azonnal gurul lefelé, miközben ide-oda ütődik. Nézem, ahogy a kő a helyét keresgéli, és megértem. Kipróbálok még egyet – határozom el. Megfogom az előttem lévő, ami éppen a lábam előtt hever. Nem tudom felemelni. Pedig nem nagy, hanem be van szorulva. – Itt érzi jól magát! – mondom hangosan, és tu-

dom, egy ideig biztosan nem fogja senki és semmi elmozdítani. Végül nem sikerült tiszta szívvel egyet sem hoznom. Ami jó lett volna, az nagy, sérült vagy foltos volt. Amit pedig egyébként rendben találtam, annak más baját fedeztem fel. – Ide való mind! Kár szétszakítani őket. – jegyeztem meg. Ebben a kő-tengerben biztosan mindegyik megtalálja a párját. Mi is így vagyunk ezzel.

Távrolról minden pina és fasz egyforma. De ha testközelbe kerülsz vele, akkor hamar ráébredsz, hogy az egyik ilyen, a másik olyan és bizony nem könnyű megtalálni a neked valót. És akkor még ott van a foglalat, ami még a legjobb vulvát vagy faszt is az árokba lökheti.

Az áruházban elélezni nem tudtam, de a gondolataim nehezen mozdultak el a szeretett, kívánt pinától.

Biztosan eljön az idő, amikor nem csak faszt lehet simán vásárolni az arra specializálódott üzletben, hanem olyan pinát is, ami majdnem él, de legalább mozog, szív és csattog, ha éppen azt szeretnének. Na, persze én, inkább maradok az élő foglalatnál, de mások hátha rázizzennek, és akkor több eredeti marad nekem.

Így most, hogy mégis történjen valami, köntöst választok magunknak. Elképzelem, milyen jó lesz, amint a köntös pántját megoldom, vagy éppen nem, de a farkam keményen kukucskál ki a nyíláson. – Ez jó lesz. – veszem a kéket kezembe. Kedvesem rózsaszínűt választ. A színek nagyon fontosak. Például, ha én meglátok egy rózsaszínt, akkor azonnal mosolyogni kezdek, és jó kedvem lesz. A pult előtt állunk. Kezünkben a köntösök. A fekete hajú, középkorú nő viaskodik a pénztárral összekötött számítógéppel. Félig elindul, aztán nem mozdul. Kiveszi a papírt, aztán újra beindít, de ugyanaz.

– Életem! – szólítom meg. – Nézzen bele a szemébe! Kegyed olyan szép, hogy ha meglátja ez a fránya gép, azonnal működni fog, mert attól fog tartani, hogy kihajítja mint a szart, és akkor oda az élvezet, amit nap mint nap kap a bársonyos ujjak érintésétől. – A pult mögött eddig elég lestrapáltnak látszó nő hölgyé változik. Lassan, szinte vontatottan emeli fel a fejét. Szembenéz velem. Fekete. Végtelenül fekete szeme van. Végigszalad a gerincemen az érzés. Mellettem a Kedvesem, aki követi a jelenetet. – Jujj! – szalad ki a számom, és mindkettőnk homályosan látja a másikat. – Megfoghatom a kezét? – kérdezem, és nyújtom a jobbomat. Így állunk egy ideig. Mögöttünk többen állnak, várakoznak. Amikor idejöttünk még csak egyedül voltunk. Nem szólnak. Szótlanul hallgatják, nézik a történeteket. – Köszönöm. – rebegem, és elengedem. A gép – mit ad a Mindenható – azonnal elindul. Befejzésül pedig a pult végéhez oldalazok. – Jöjjön! – szólítom fel. Kitárom a két karomat. Érti. Megöleljük egymást. A kissé telt hölgy fekete haja szappan illatú. A keble keményebb, mint gondoltam. Az öle pedig forró. – Most már meg tetszett nyugodni? – kérdezi Kedvesem, mikor kijövünk az utcára, kezünkben az eldobható papírból készült zacskóval, amiben szerzeményünk, a kettő köntös játszik bújócskát boldogan. Haladunk a napsütést élvező városlakókkal együtt a sétálóutcában. Időnként, ahogy oldalra nézve meglátom a Virágos Kertem jobb kezében lógó szatyrot, eszembe kellene jutnia, hogy ő az, aki cipekedik, de ha netán zsigerből fel is ötlük bennem az átvétel lehetősége, azonnal elillan. Sokat nem ventilálok rajta. Nem nehéz, és amúgy is hogyan néz ki egy férfi, kezében az áruházi füles zacskóval? Az már több mint gáz! – és túl is lépek rajta.

Egyébként pedig a boldogságom akkor volna száz százalékos, ha a nedveimet, pontosabban a gecimet nem én cipelném magammal. A heréim kemények és nagyok. Úgy érzem a járásomon is látható. Bár tudom, ez csak egy képzelet, mert igazából semmi külső nyoma nincs a befejezetlen hancúrnak. – Előbb betesszük a kocsiba a holmit, és utána eszünk valamit, vagy nyalunk egy fagyit. – jelentem ki, majd – Vagy mindkettőt! – teszem hozzá, és Kedvesemhez fordulva csókot lehelek az ismert ajkakra. – Vagy mindhármat. – súgom közlelől, és az emberek szeme láttára éppen egy kicsit megmozgatom az alsó testemet. – Na, jó! Én nem ismerem magát! – jelenti ki. Még szerencse, hogy miközben távolabb lép, nevet, mert biztosan felhúznám magam. De így? – Csókolom! – megyek feléje hangos köszönéssel. Többen egy pillanatra megállnak, és nézik a nagyhangú férfit, vagyis engem. Nem zavar. Inkább élvezem. – Ne! Kérem, ne árulja el! – Mit? – veszi a lapot, de nem tudja még, mit nem szabad megmondania. – Várjon csak! – állok meg tisztes távolságra tőle, mintha idegen lenne. – El ne árulja! – De mit? – látszik az arcán, hogy már szeretne ezen az egész felhajtáson túl lenni, és nincs kedve a kirakat előtt megálló két nő és mellettünk megállt és felénk forduló úr hesszelését élvezni. – Egy pillanat! Kérem! – Koncentrálok, és ezt kihangsúlyozva, megfogom az állam, majd a mutatóujjammal a mellette irányába döfködök. – Azonnal beugrik! – Aztán kicsit hátrébb lépek, és nagy hangon rákiabálok. – Barcelona?! – kérdezem és ki is jelentem egyszerre. – Mi van? – jön az értetlenkedésből fakadó kérdés. – Akkor Lisszabon? – játszom az elbizonytalankodót. – Na, ebből nekem elég! – jelenti ki, és elindul a parkírozó felé. – Hölgyeim! Uram! Így jártam.–

szólítom meg a nézelődőket. A két asszony úgy tesz, mint aki az egészről mit sem tud. Sőt, mint aki itt sem volt. Megfordulnak, és elsietnek. – Szard le, komám! Lesz még ezer ilyen! – jelenti a mellettünk báméskodó középkorú úr. – Ilyen biztosan nem, mert ő a Kedvesem, az én Virágos Kertem. – közlöm vele, miközben meggyújtom a cigijét, amit tőlem kért. – Szép nő, szó se róla! – változik meg azonnal a véleménye. – Gratulálok hozzá! De siessen utána, mert még lelép a kisasszonyka! – biztat huncut mosollyal az arcán, és kaján vigyorra húzódik a szája. – A kiszolgálás első osztályú. – mondom nevetve, mikor a felszíni parkírozóban álló kocsink mellett minket váró recepcióst meghallgatjuk. – Itt nem jó helyen van az autójuk, mert büntetnek. Kérem, hajtsanak le a mínusz egyes szintre, az a szálloda bérelt helye. – tanácsolja, és felírja a rendszámot. A keskeny lejárón nem lehet rodeózni. Nem baj. Óvatosan haladunk, hátha szembe is jön valaki. De nem. Sőt, alig van rajtunk kívül másnak is kocsija itt a föld alatt. A világítás rövid ideig működik. Sok kicsi sokra megy! – gondolhatja az, aki fizeti a számlát. Úgy állította be, hogy mire kiszálltunk a kocsiból, sötét lett. Na, sebjaj. Telefon. Aztán annak a lámpája, és máris nem vagyunk egyedül. – A táskám! – fordul vissza két perc múlva Virágos Kertem a lépcső első fokáról. Amint meglátom az ismerős és mégis az újdonság ígézetével kecsegetető fenekét magam előtt, ha könnyes nem is lesz a szemem, de minden más elindul. A pontosan megfelelő méretű, nem apró, és nem széles, de a karimáját tekintve kicsi, kerek, a hátsó részét illetőleg inkább Isten által meglapigált hátsó olyan, amilyenről minden férfi álmodik, ha kefézésre gondol.

Erre szokta mondani jó Apám, hogy: – Na, Fiam, ha nyelvet adnál neki, még meg is szólalna. Akkor még nem tudtam, bizony így van ez. Az igazi nőnek minden része megszólal, ha nyelvet adsz neki. Vagy farkat! Mindig azt, ami dukál.

Kedvesemnek biztosan van a hátán is szeme. Érzi. Tudja. Pedig alig van fény a garázsban. A táskát hátra hagyva fordul meg, és szembe állva nekem, megcsókol. Nadrág van rajta. Hogy van az, hogy a nők, nyáron mindig nadrágot, télen pedig szoknyát hordanak? – kérdezném, de akkor tudnám, sántít a felvetés. Én javasoltam a nadrágot az indulásnál, mert arra gondoltam, esetleg csónakázunk egyet a folyón, és az könnyebb viselet. Jobb lesz a víz feletti hűvösebb szellőben, ha a vékony, könnyű, nyári nadrágot veszi fel. Csókolózunk. Minden további szándék nélkül, bár itt rajtunk kívül nincs senki, és csak az autó belső lámpái világítanak, miután az ajtó félig nyitva maradt. Eszembe jut, miközben tapintatosan, élvezve egymás társaságát, a szerelemben fürdés különlegességét nem követelőzve, hanem inkább szeretve, dédelgetve csókoljuk az ajkunk párjait. Az alig világosság is mindjárt kihuny, mert a kocsi automatikusan kikapcsolja. Nekitámasztom kedvesemet az autónak. Így kényelmesebb. Most már tényleg teljesen át tudjuk adni magunkat a csókolózás felhőtlen örömének. Elindul a farkam. Kicsit izgek-mozgok, hogy el tudjon helyezkedni. Ezzel egy időben a kezem a Virágos Kertem combja tövénél keresgél, de aztán történik valami. Az én Szépségem nem reagál erre semmit, viszont olyan átéléssel, érzelemmel csókol, hogy az ágyékomból elillan a kíváncsi. A szám, az agyam, a hátam zsong, miközben furcsa, színes valamik kergetőznek benne. Visszacsókolom. Tapogatom az ajkam-

mal. Most nem akarom megenni, harapni, szívni, magamévá tenni. Érinteni, éreztetni akarom velem, hogy csak ő, senki más. Ő nekem a só, a levegő, a víz, amelyek nélkül nem élet az élet, és ezek nélkül csak a halál jöhet. Csókunk nem csak a szerelmet mutatja, hanem a véglegességet, az idők végtelenségét, a ragaszkodást, a féltést, és minden mást, amit egy szóval is ki lehet fejezni, a szerelmet. Hosszan. Nagyon hosszan dédelgetjük, tapogatjuk, kényeztetjük egymás ajkát, amikor a lehajtón autó érkezik. Azt a kevés fényt, amit a mozgásérzékelő bekapcsol, a lassan leereszkedő kocsi lámpája túlvilágítja. Szétrebbenünk, mintha tilosban járnánk. Nevetnénkünk van, de egyikünk sem akarja elengedni ilyen könnyen az előbbi érzést, ami még mindig itt van mindkettőnkben. Kedvesem lassan nyúl a kezemért. A mellére szorítja a tenyeremet. Érzem a szíve dobbanásait. – Nagyon szeretlek, ugye tudod? – suttogja. – Gyere, üljünk be! - invitálom, és megkerülve a kocsit, beülök. Ő szintén beül, az anyósülésre, mellém. Óvatosan csukja az ajtót, mert nem akar feltűnést okozni a nem messze leparkolt autóból kikászálódó férfi előtt. Felé fordulok. Ajkammal az övét keresem. Folytatni szeretnénk a kinti csókolózást, visszakérni a világító apró valamiket, amik zsongtak, szaladgáltak a fejünkben, a szánkban, a hátunkon. Szükségünk lenne még arra az érzésre, amikor úgy nyúltunk egymáshoz, mint a legdrágább kínai porcelánnal teszi az ember, miközben annyira, de annyira akartuk az ajkunk párját, mintha nélküle elmúlnánk, ha elveszítjük. Simogatva fogja meg a fejemet. Egyúttal magához húz. Keresem a bársonyos, nedves ajkat, ami egyszerre puha és kemény. Érzem, ő is ezt teszi. Fészkelődünk. Az ülést állítgatjuk. Két tenyerem közé fogom az

arcát, és keresem a cirmos szemeket. Ismét sötét van. Ő mégis látható. Vagy csak képzelődünk, mert látom, hogy Kedvesem is ugyanezt teszi velem. Kapaszkodunk valamibe, ami már csak bennünk van meg, de kezd egyre messzebb szökni. Ez úgy, ahogy van, szörnyű. Egyikünk sem akarja elengedni a kinti világot, a szerelmet, ami az autó oldalánál állva abban a különleges csókolózásban öltött testet. Ő adja fel hamarabb. – Inkább menjünk! – mondja, és nem teszi hozzá, hogy szerelmem, édesem, drágám vagy bármi mást. Én egy kicsit szomorú vagyok. Tényleg, Kedvesemnek, nem olyan itt bent az autóban az ajka, mint előzőleg volt. A puhasága, a nedvessége más, de lehet ez is csak képzelgés. Próbáljuk feldobni magunkat, ami igazából nem sikerül, mert nincs miért. Gondolom ő is hasonló cipőben jár, mint én, ezért beszélek többes számban. Kajáló helyet keresünk. – Atya Isten! – néztünk az óránkra, amikor feljöttünk a garázsból. Egy óra múlt. – Hát bizony, ha két szív egymásra talál, akkor megáll az idő! – fordítom felém, és futó csókot lehelek az ajkára. Nem vagyunk szomorúak, de olyan kitörő hangos boldogság sincs bennünk. A nyugodt, derűs, elmélázó, semmi nem fontos, mert a világ én vagyok, és én így, csendes boldogságomban csak úgy, mint egy fűszál élek itt és most. Körülbelül ez az érzésem van. Tudom, hogy minden véget ér egyszer. Hazudnék, ha nem jutna eszembe, de ezúttal nem ijedek meg tőle.

Mikor Karintiában, Hallstattban voltunk, és megláttam a templom melletti épületben a tengernyi....., de nem ugorok a történet végére.

Most itt a sétálóutca szépen elkészített térkövén sétálva, az üzletek feliratát nézegetve, kéz a kézben megyünk egy teázóval egybekötött szendvicsező

helyet keresve. Virágos Kertem olyan határozottan lépked mellettem, mintha már ezerszer járt volna itt.

Hallstattban, amikor végre nagy nehezen találunk egy parkírozó helyet, ahol ott hagyhattuk az autót, szintén ilyen otthonosan mentünk, kapaszkodtunk fel a szűk, alig egy ember szélességű közlekedőkön a templom irányába. A hegy oldalában a tó felőli részt lakták-, építették be a hely ősei. A csúcs mögött erdőség, amiben kacskaringós keskeny aszfalt csík hiteti el az erre haladó autóssal, hogy ez egy végtelen útvesztő. A házak a szűk hegyoldal miatt fél-, esetleg egy méternyi távolságra épültek, de ha felnéztünk, akkor már messziről látható volt, hogy függőlegesen sok helyütt, az alatt lévőre falazták a sajátjukat. – Na, ezeknek sincs sok magánéletük. – jókedvű nevetéssel jegyeztem meg. – Képzeld el, ha valamelyik házban kufircolnak, és úgy igazán, teljesen átadva magát a kefélésnek, alaposan elengedi magát az asszonyka és elkezdi: Ah, Ah, Ájjájáji, Ájjájájiiii! – utánoztam, a kék végtelen mélységében, majd a felhők felett repülő nőt, aki minden hangszálával a baszás ütemét elkapva sikítózik, majd elélezéskor hosszan, mint akit ölnék – de farokkal, jegyzem meg –, úgy ordít, hogy azt hinné, aki hallja, vége mindennek. A hangom, amivel próbáltam az éjszakai vagy éppen nappali kufircolást eljátszani, messze rohant a tó felett. De nem azonnal, ám! Dehogy! Először ijedten megállt, és hezitált, hogy most mi van? Aztán csodálkozott, mint aki rossz helyen jár. Ott ácsorgott velem a házak közötti keskeny sikátorban, és az istennek sem akaródzott neki kilépnie mellőlem. Mint a tojós galamb, ami nem tudja, hogy merre menjen. Én persze egyre jobban belelendülve, lihegve sikítottam, és készültem a hatalmas, világmindenséget eltakaró

ordításra, miközben az előbbieket, akiktől már alig fértünk el a szűk helyen, nézelődve ácsorogtak, vártak valamire. Ezeknek a házaknak régen volt ilyenben részük – futott át rajtam –, nem engedik tovább az élvezet hangjait. Ez érthető is lehetett volna, mert egyetlen helyi lakóval sem találkoztunk. Csak turista, mint mi. De azok, hasonlóan hozzánk, elvesztek a házak közötti zugokban. De ez egy olyan futó gondolat volt, aminek általában az ember csak a hátát látja. A kezdeti ütemes faszt élvező sikítások végül feleszméltek. Neki indultak a meredélynek. A házak teteje fölött siklottak dörgedelmes sebességgel lefelé a víztükör irányába. Nem tudhatom, mit akarhattak a balgák. Talán beleveszni a fagyos gleccserből olvadt lébe, hogy lehútsék magukat? Kár volt reménykedniük. Egyrészt jött utánuk az ütemnek megfelelő következő sikoly, másrészt pedig még a Napnak sem könnyű a dolga a hegyi tavakkal, nemhogy a kefézés hangjának, ami ráadásul utánzat. Ugyan nem kínai, hanem magyar, de mégis csak a betonfolyókán állva az én torkomból jött ki, nem pedig egy tüzes nőből. A végén aztán jött a katarzis. Addigra már a tó is megszokhatta, mert olyan rezignáltan fogadta a mindent betöltő sikító orgona-játékomat a hangszálaimon, mint a megszokott motoros vonat dudáját. Azért hosszan, és teljes átéléssel adtam tudtára, miből maradt ki az elmúlt évszázadban, már ha közben nem jártak erre magyarok. Mert a nő hangja, amit felül és alul produkál, mindig a férfitől függ. Hiszem, mi magyar férfiak, mesterien muzsikálunk és játsszuk le a kék szimfóniáját. Kedvesem ekkor már messze volt tőlem. Caplatva, nagy levegőket véve értem utol. – Miért nem vártál meg? – kérdeztem. – Mit tetszik mondani? – kérdezett vissza. – Na, a fene egye meg

ezt a sok főnököt. – morogtam. – Nem felelnek a kérdésre, hanem ők is kérdeznek. Hova jutunk, ha mindenki főnök lesz és senki nem ad választ?! – megálltam kifújni magam. – Tetszik tudni, nem szeretem a felhajtást. Egyébként meg, mindenki úgy csinálja, ahogy neki tetszik és az senkire nem tartozik. – tette hozzá. – Nana! Nem úgy van az, babám! – vitatkoztam. – Ott van a légy, a hangya, a szúnyog, a pók, aztán a nyikorgó ágy, a nagy szemekkel bámuló szekrény, a mindent fordítva látó tükör, és akkor még nem szóltam a Csilláról, aki egy igazán nagy pletykafészek. – A hangot pedig nem tudod bezárni, Drágám! Az mindent ledönt, ha börtönbe csukják. Ezen még elbeszélgetünk egy ideig. Mindketten hajtottuk a magunkét. Amikor aztán a templom és a kertje egyre közelebb merészkedett hozzánk, lemaradtam. Az mindig bejött.

Olvastam, hogy a nagyon régi időkben, ha a településen élők templomot akartak építeni –miért ne tették volna, hiszen milyen falu az, ahol nincs Isten háza –, az adott vasárnap kimentek hajnalban az utcára és kergették, zavarták a legszebb vagy a legnagyobb, esetleg a legértékesebb madarat. Szegény, nem tudta mire vélni az ellenséges viselkedést. Ezért többnyire magasra, majdnem a felhők közelébe repült, és onnan várta, hogy a lentiek megnyugodjanak. Aztán, mikor az emberek már nem a botjukkal hadonásztak, és hangosan kiabáltak, megnyugodva, lejjebb merészkedett. Azért annyira nem bízott az előbb még őt hajkurászókba, hogy a közelükbe merészkedjen. Ezért aztán megfelelő távolságba, általában a dombtetőre, a hegyoldalra épült falu magaslatára ereszkedett. Lett is azonnal nagy dínomdánom. A település apraját-nagyját olyan öröm töltötte el, mintha győztek volna az ellenség

fölött, vagy éppen az egyik kút vize helyett, aranyat adott volna. Szaladtak a madár felé. Az persze azonnal felrepült, mert rájött, ezeknek nem jött meg az eszük. Mert honnan is tudta volna az apró agyú, de fontos madár, aki lehetett vércse, sas, vagy éppen gólya, esetleg galamb, hogy most tűzte ki a templomi helyét. Igen. Így épültek általában a legmagasabb helyre az Isten házai. Hogy aztán ez igaz vagy sem, azt most honnan tudnánk megmondani? De az biztos, hogy a karintiai Hallstattban, szintén a legmagasabb helyre, a hegy gerincére építették fel a saját templomukat. Felértünk. Tudtuk, hiszen előtte elolvastuk, hogy mi vár ránk, de azt, amit látunk, felülmúlta a fantáziánkat. Az a végén meg sem kottyant, amikor elképzeltük, amint a templom melletti kertben lévő sírokból hét-tíz év múlva felszedik az eltemetetteket, és az így szabaddá vált helyre új elhunytat temetnek. Még az is elment, hogy az exhumált sírból a csontokat összegyűjtötték. De amikor megláttuk a templom mögötti épületben az egymás hegyén-hátán állókat, a betérőket néző koponyákat, meg a síp, medence és egyéb csontokat, akkor már csak néztünk, mint Bolond Jancsi a kapuban. A koponyák homlokrésze árulkodik. Az eltávozott névének kezdőbetűje, halálkozásának éve, és az, hogy kinek ajánlotta a lelkét, a szellemét. Többnyire a teremtőnek, mert így illik. Akitől kaptad, annak add vissza. De van, aki a szerelem oltárára tette, vagy éppen a szőlőből készült bornak. Persze az is lehet, hogy ez a foglalkozásra vonatkozott, de nekem ez előbbi verzió jobban tetszik.

– Látod, Kicsim? – szólaltam meg, mikor kijöttünk. – Jól szól az építőiparban született mondás: – Ameddig élünk addig keféljünk, mert utána úgyis meghalunk. – vagy – Rövid az élet, hosszú a sír,

addig kefélj, ameddig bírsz! – Kedvesem megszokta már tőlem ezeket a régen tanult idézeteket. Ha nem ismerném, talán még félre is érthetném, mert nem szól, csak mosolyog. Tudom, nem azért, mert álmodik a nyomor. Tökéletesen meg vagyunk elégedve egymással, és bizonyára többször elgondolkozott már, mennyire szerencsés asszony Ő. Hiszen a magasztos hivatásomat végezve, megtanultam az elődeimtől ezeket a nagy igazságokat, aranymondásokat. Az élet rövidegénél, illetve inkább a kefélésnél nem sikerült leparkíroznom. Virágos Kertem jobbra fordul. A kétszintes épület bejárata a szokásos, de a nagyméretű füstös üveg színű portálok messziről megfogják a járóelőt. Szendvicsefélék, kávé és tea különlegességek vannak felsorolva az ajtó melletti táblán. Jó az írás. Olvasható, és egyben rajzolt, régies, kicsit cikornyás betűk árulkodóak az elkövető személyiségét illetőleg, de nem érünk rá ezzel foglalkozni. A helyiségben több asztal van. Az egyik mellett ülnek csak. A pult sima, egyszerű. Mögötte,... Hát, ez az! Virágos Kertem helyezkedik, pakolászik a sarki asztal mellett, miközben én a pult előtt állok. Először a kiszolgáló rész mögötti nyitott ajtót kémlelem, mert úgy gondolom, onnan fog kijönni az úr vagy hölgy, aki ásványvizet, kólát, kávé és szendvicseket csinál, és ad nekünk. Várom. Közben hátrafordulok, és elkapva Kedvesem szemsugarát, felvonom a vállamat, majd hangosan mondom: – Remélem, nem halsz éhen, Csillagom. Majd mindjárt jön a néni, és ad neked ennielót. – selypíték egy kicsit, hogy a várakozásban feldobjam magunkat. Ahogy beleveszek egy pillanatra az ismert és mégis mindig új szemtengerbe, meglátom a sarokba állított magas hűtőt. Benne az üdítők sokasága. – Már is itt vagyok! – a pincért utánozva a

kezemben a palackokkal vágódok az én Szépségem elé. – Kisztihánd! Kezét csókolom, nagyságos Asszony. Kérem, fogyassza el ezt a csodálatos, a világ legmagasabb hegyén hullt hóból nyert vizet, és tapasztalni fogja, hogy a szépsége olyan lesz, mint a világ maga. Soha nem múló. – hajlongok. – És mi az a kisztihánd? – kérdezi tőlem nevetve. Itt az idő, hogy váltsak. Mondhatnám, hogy ott van a nappali fala előtt a több ezer könyv, amelyek közül alig van olyan, amelyik ne élvezte volna a kezem melegét. De nem teszem. Én sem vagyok tökéletes.

Gondolom mindezt a szeretet tüzeitől flambírozva, de csak magamnak, mert ha más jegyezné meg, akkor úgy járna, mint Cyrano de Bergerac főhőse, aki feltűnően nagy orra miatt, bárkinek elválasztotta a testét a nyakától, ha csak célzást tettek erre a különleges testrészére. Érdekes. Az ezerhatszáz évesekben nem vonták bíróság elé az írókat a fenyegetés miatt, pedig neki aztán szép heftije volt. Nem véletlenül esett ki a tollából a dráma.

A kérdést könnyedén engedem el a fülem mellett. Inkább átváltok. – Óh, hogy egyem azt a két szép szemét, Szépségem! Bár a víz mellé mást is adhatnék a csodálatos ajkai közé. – nézek átható szemtelenséggel a szemébe. Most már nevet. Eddig visszafogottan viselkedett, hiszen nem messze a másik asztalnál egy középkorú pár, talán férj és feleség, ül. Esznek. Látszólag nem foglalkoznak velünk. Engem egyébként sem érdekelne, de a Virágos Kertemet, igen. A jókedv közben szájához emeli a palackot. Most már nem tudom abbahagyni. Kell egy újabb verzió, ami brutális és bunkó. – Iszod, baszd meg?! Mit képzelsz te magadról, ribanc? Csak odamész a szekrényhez és kiveszed, amit akarsz? Mi vagy te baszd meg? Nyúkáj a szopós anyád picsájába, de

ne ott, ahol neked semmi keresnivalód nincs. Várj a sorodra, ha kő valami! – mondom, de nem tudom folytatni, mert a döbbenettől kitágult szemek láttán olyan röhögésbe török ki, hogy a fulladozni kezdek. – Ez azért durva volt! – jegyzi meg, miután kimulattam magam. Igaza van, de ez csak játék. Ezt megmondom neki, de nem lesz tőle jobb kedve. – Ugyan már! – hajolok a nyakához, és csókot nyomok rá. – Ne már! – folytatom az ajkán. – Ez csak egy hülye baromság! – Hát eléggé. – Megcsiklandozlak, vagy nem kapsz sem enivalót, sem pedig kávé! – fenyegetem. – Az utóbbi miatt! – feleli, és akkor már visszacsókol és nevet. Integetve, visszavisszanézve megyek újra a pulthoz. Még mindig nem látok senkit mögötte. A hátra vezető ajtó változatlanul ugyanúgy van, félig nyitva. Forgolódok. Köhögök. Köszörülöm a torkomat. – Csókolom! – hangoskodva köszönök, és várok. Megfordulok az én Virágos Kertem felé, és ismét felhúzott vállal jelzem, hogy semmi. És akkor a pult mögött meglátok egy összetéveszthetetlen csodát. Az asztallap alól tolat ki. Lassan, egyáltalán nem sietve. Jobbra-balra tekeredve, majd rajzolatokat írva a keskeny kiszolgáló közlekedőbe. Pontosan olyan, amilyennek lennie kell. Fogható, nőies csípő, keskeny, nem összenőtt vágású fenék, ami messze van még attól, hogy a combja felé igyekezzon. A narancssárga, szemtelenül rövid szárú, vékony anyagú nadrág mindent megmutat. Kicsi túlzással a segge lyukát is. Az mindenesetre látható, hogy nincs rajta bugyi. Még tanga sem, mert annak az anyaga látható lenne a pinájánál, ahogy háttal lehajol nekem. Ilyen még nem volt. Ahogy bámulom, az asztallap fém felületére csöppen a nyálam. Megfordulok. Szinte rohanok az én Kedvesemhez, akinél tökéletesebb nőt nem hord

a hátán a Föld. El kell mondanom neki. – Képzeld! Elcsöppent a nyálam, olyant láttam. – feldobottan mondom. – Drágám! Akkor ugyancsak változott az ízlése! – jegyzi meg, és futólag a pult felé tekint. – Jó, jó! A Tied, Édesem, messze jobb és csodásabb bárkiénél. De azért, ha közelebb jössz, és meglesed, akkor te is láthatod, nem véletlenül csöppent el a nyálam. Mondom a nyálam. Nem a faszom, bár a szemem egy kicsit homályos lett. – Virágos Kertem rám hagyja. Máskor, ha hasonlót tapasztal nálam, akkor a zöld szörnyeteg előjön belőle, és csípős megjegyzések marják a lelkemet. De most még annyira sem foglalkozik a katarzissal, ami ért, mint a forró leves, aminél várni kell, míg kicsit kihűl. Roszszul érint. – Hát már nem szeretsz? – állok előtte, mint egy kisgyerek. – De, nagyon! – automatikusan nyomja rá. Ez sem esik jól. – Na, sebj! – gondolom. Kutyaharapást a szőrével. – szólal meg bennem a férfi. – Most már jó lenne enni is valamit! – gondolom. A csodafenék a hátra vezető ajtóba került. Háttal nekem, teljesen lehajolva keresgél valamit a kőlapburkolaton. Csak a hátsója köti le minden érzékszervemet. Sima bőrű, nem vékony és nem vastag combok. A pina alatt egy tenyérnyi szélességgel kicsit kikerekedve, hogy biztosítsa a négy lyukat, ami kell egy szép nőnek. Egy lyuk a mézes csupor alatt, egy a térd fölött, aztán a térd alatt és a boka felett. Vannak persze trendek és korok, amelyek ezt megpróbálják felülírni. De nincs olyan egészséges férfi, aki ha ilyet lát, azonnal ne akarná magáévá tenni ezeken a lábakon járó nőket. Hogy közelebről lássam, egy kicsit előre dőlök. Nem tehetek róla. Jó a fantáziám. Átfutott rajtam, milyen hangokat adna ki magából, amint hátulról döngetem, és tövig nyomom bele a faszomat ebbe a csoda világba, ami

előttem mutatja magát. Közben nézem a barna lyukat, amivel már az elején szemezni kezdek. Tudom, majd jól seggbe baszom, de még várjunk! Hadd lendüljön bele és élvezze a faszomat, hogy utána tágra nyílt szemekkel oldalról visszanézve csodálkozzon:

– Az én fenekemben vagy? Mennyire jó! Ezt nem hiszem el. Mindig olyan, mintha először történe.

– A padlót kajtató nő haja rövid. Oldalazni kezdek, mert nem látom a melleit. Elképzelem, hogy milyen lehet. A tenyérbe illőt kedvelem.

– *Melyik nem az, ha abba fogja? – jegyezte meg egyszer öreg barátom, amikor hosszan, kint a pusztában ketten gyalogoltunk és tapostuk a sarat. Igaza volt. Mint mindig. A minket kerülgető nagy felhőkben keringő varjak alatt hangosan röhögtünk az olyan főnökünk féle ember oktatásán. – Tudják – adta elő az egyik ilyen tél végi több kilométer határbéli gyalogolás közben –, a legjobb a nyári, egyhetes, mosdatlan pina. Amikor persze negyven fokos hőség van. – Elhallgattuk. Nem mertünk egymásra nézni, mert akkor olyan röhögés pukkant volna ki belőlünk, ami abban a helyzetben megmagyarázhatatlan lett volna. Idős barátom nem csak tapasztalt, hanem bölcs is volt. Később, mikor szóba került, jól kinevettük magunkat. – Nekem az a jó! – jelentette ki. – Másnak meg más. Hadd örüljek a negyven fokban egy hétig mosdatlanul érlelt pinának. – tette hozzá. Később aztán eszembe jutott, lehet, már annyira fázott, hogy így akarta kifejezni a meleg utáni vágyakozását. Persze ez már csak az én felmentésem, ami annyira nem elfogadható, mert egy későbbi nyári melegben is előadta a jó pináról szóló véleményét.*

Sok minden eszembe jutott a pult előtt állva, és várva a szendvicsünkre. Az egész nekem nagyon hosszú időnek tűnt, de mint később kibeszéltük,

nem volt több, talán két-három percnél. Ahogy a csoda fenék betört az életembe, olyan hirtelen fordult el tőlem. Felém fordult a gazdája. A velem körülbelül egy magasságú, lógó mellű és tokájú, ferde nagy orrú, nagyon kancsal nő kajla fülei vitték el a pálmát. Ennek aztán megfoghatod a fülét, amikor ráhúzod a száját a faszodra, már ha ijedtében nem bújik azonnal vissza a tokjába a férfiasságod. Az ilyen helyzeteket kurva nehéz kezelni. Miután nem számítász rá, az arcod sok mindent elárul. – Tessék! – szól rá, és a kezdeti szembenézés után elfordítja a fejét. Sajnálni kezdem. Ahogy szemezek a jobb oldali kajla füllel, már szinte szerelmi vonzódást érzek a harmincnál nem több évet megélt lányhoz. – Meg ne sajnáld, mert az mindennél rosszabb! – szólal meg bennem Kedvesem oktató hangja. Van olyan tanítások, amik pontosan akkor és ott jönnek elő, amikor kell. – Köszönöm! – fordítom hátra a fejemet, és súgom a Virágos Kertemnek. – Szendvicset, meleget, sonkást, teát és kávé, szintén meleget, de sonka nélkül, kérek. – próbálok barátságosan jó kedvű lenni. A szép seggű nő nem felel. Tesz-vesz. – És megtalálta kegyed, amit elveszített? Már azt gondoltam segíték, mert biztosan nagyon fontos valami lehet, ha ennyire keresni tetszett. – folytatom. Nem akarom feladni. Beteszi a sütőbe a szendvicseket és a készüléknek mondja. – A szemüvegem csavarja esett le. – Meglett? – csapok le az információra. – Dehogy! Már meg sem lesz. – Egy perc alatt megjavítják. – Igen. Biztosan, de mikor? És addig csak érzésből csináljam a dolgomat? – fordul felém, és akkor már nem látom olyan megdöbbenőnek az arcot. – Tessék várni, majd mindjárt! – jut eszembe az autóban lévő, régen használt szemüvegem. Éppen ki akartam dobni, amikor a műtét

után teljesen jól láttam, de aztán bent maradt. A nő szóhoz sem tud jutni. Fél óra múlva a szendvics, tea, kávé az egy szál cigi után, örömmel nyújtom át neki a szemüvegét. Szerencséje volt. Nekem is. Az apró csavar, ami tartja az üveget, pontosan illeszkedett az ő tokjába. – Ilyen nincs, és mégis van! – legszívesebben táncolnék a járdán, amikor kijövünk az utcára. – Azért ezt a lányt nem nagyon tetszett csókolgatni, mint másokat! – csúfondáros mosollyal az arcán teszi szóvá Kedvesem, de nem zavar, mert meglátom elsuhanni a zöld szellemet is a szemem előtt. Végig simítok a tenyeremmel a hátán. Éppen egy szemhunyásnyi időre elidőzők a fenekén, és megcsókolom. – El nem cserélném senkivel sem az én Virágos Kertemet! – súgom a fülébe. – Kérte ezt valaki? – folytatja az élcelődést. Elengedem. A hangulatom más világban tart engem. Sétálunk a szikrázó napfényben a nagy folyam mellett. Végtelenül szeretem ezt a folyót.

Már számtalan költő, író megénekelte, írt ódákat, verseket, sőt regényeket róla, de a vizet ez nem változtatta meg. Ugyanúgy mutatja fenségességét, mint több ezer éve.

Megállunk a partján. Közel, s távol, most nincs más rajtunk kívül. Nem is értem, miért nem. De aztán meglátom a nem olyan messze lévő szép ívelésű hidat, aminek mindkét oldali járdáján emberek sokasága nézi magát a víztükörben.

A folyam – gondolom – megszokhatta, hiszen úgy tűnik, soha nem foglalkozott a mellette élőkkal. Láthatólag, sőt, érezni lehet rajta, hogy önmagával van elfoglalva. Nem úgy, mint egy önző ember. Áh, dehogy! Inkább a hatalmas hegyekhez, és azok csúcsaihoz hasonlítanám. Csak van, és folyik. Tudja magáról, hogy ha úgy alakul, képes mindent elmosni, eltakarí-

tani az útból, de ezzel is tisztában van, és ezt nem önszántából teszi, hanem a körülmények miatt. Ő inkább nyugodt, kiszámítható. Mások fenségesnek mondják. Ha úszol, fürdesz a vízben, akkor sem lesz igazából a tied. Mindig távoli nagyságnak érzed. Hozhat örömet, bánatot, és ha meglátod a lelkedben az általa hozott boldogságot, a lenyűgöző nagyság, méltóság tisztelete, a nyugodt fenségesség érzete hagy múlhatatlan nyomatot. Most is ezt érzem.

Közben átölelve, magamhoz szorítva Kedvesemet, Virágos Kertemet, aki szürkületig ezt a nevet viseli, süllyedek bele a folyó fölött játszó szellőktől apró fodrokat rajzoló víztükörbe. Vadkacsák szelik a part melletti lassúbb folyású rész habjait, már ha nem lenne olyan szép, tiszta a folyam, hogy habokról csak túlzással lehetne beszélni.

Ha a férfinak elvonási tünetei vannak, akkor az azonnal észrevehető. Legalábbis ő úgy gondolja. Minden előtte haladó nő hátsója egy vége nincs fantáziát indít el benne. Ezzel nincs is gond. De ebben az időszakban, természetesen a szerelmes párokra éppen akkor jön rá a vágyakozás, de ők előtte csókolóznak, sőt a kutyák is ilyenkor másszák meg egymást.

Most, ahogy itt állunk a nagy folyam mellett, és összeölelkezve nézzük az előttünk, ránk ügyet sem vető, egyenletesen haladó vizet, ha nem lenne hozzám bújva a Virágos Kertem, biztosan bosszankodnék. A gácsér, aki ilyenkor hasonló ruhába öltözik, mint a tojó, nem bújik ki az eleve elrendeltetett szerepéből. Folyamatosan követi a hasa alatt alig látható lapátolással szíve választottját. Igazából nem lenne szabad hiánnyal küszködnöm, hisz a Kedvesem látványától is beindulok. Hát még az érintésétől. A csókjairól nem is szólva. Amikor pedig belevezetem a farkamat a forró pinájába, és közben nézem az arcát, olyat látok, ami az élvezet csúcsára repít.

Vannak olyan pillanatok, időszakok az életünkben, amikor semmi nem jut az eszünkbe, csak a jelen. Az, ami éppen van. Ha mégis elkalandozik az ember fia, akkor általában a régebbi jó történetek jutnak az eszébe, na meg az álmodozás a jövőről. Ez természetesen akkor igaz, ha valaki a világ legszebb nőjével áll a nagy folyam mellett, aki átölelve kényezteti.

Mert így, ahogy egymásba simulva élvezzük a nagy semmit, aminek a széles folyó víztükrén játszó nap-sugarak adnak aláfestést, legalább olyan csodálatosan élvezzük egymást, mint a szállodában, a széles ágyban. Nem olyan és mégis az. A szikrázó napfény alatt mi ketten és a folyó. Messzebb a híd, amin már tovább mentek a turisták, mert csak a dolgukra szívetősen lábukat szedők láthatóak. Hogy is juthatna az eszünkbe a felénk rohanó gaz, a mindent lerombolni akaró tragédia, ami valaki által kiválasztott bennünket. Egyébként pedig, ha netán mégis a született tehetségünk okán, előre megérezzük a rossz közeledtét, akkor gyorsan elkergetjük a gondolatainkból. Tudjuk az igazmondást: ne ferd az ördögöt a falra, mert eljön! Csónakázók közelítenek. Először a hangjukat hozza közel a folyam, de aztán nemsokára az evezők csobbanása is elér bennünket. Az egyenletes ütemben mozgó, jól megmerített lapátok hatására a csónakok orra előrelendül. Szinte kiemelkedik az tetterőtől, annyira le akarja győzni a vizet. Aztán mikor ráébred, ez nem fog sikerülni, akkor kicsit hátrébb lép. De csak a következő ütemig, mert újra és újra megpróbálja. Mikor megláttuk őket, akaratlanul engedünk az ölelésünk szorításából. De ez is, csak mint a csónakoknál, egy pillanattig tartott. Az összefonódásunk az apró mozdulat után még erősebb. Nézzük az előttük sikló hajókat, és élvezzük, ahogy testünk melege helyet cserél.

Csókolózunk. Nem mélyen. És még csak nem is akaratosan. Hanem érzelemmel, alig-alig és mégis olyan agyat-lelket bódítóan. A folyam felől füttyögés, majd kiáltások érnek el bennünket. – Hagyjál nekem is! Meg ne edd! – jut el a fülünkbe. Feljűk fordulva mosolygunk, és akkor már teljesen átölelve magamhoz szorítom az én Virágos Kertemet, a seggemmel félreérthetetlen mozdulatokat téve. Azt hittem ezzel újabb beszólásokat generálok. De nem. Az előző élcélődés is abbamarad. Kár. Ha nem is lesz ettől rossz kedvem, de csalódott vagyok. Szó nélkül indulunk. A híd alatt vannak a csónakok. Ott lehet kölcsönözni. – Én nem ülök bele. – hal-lom magam mellett Kedvesem határozott, elutasító mondatát. Még jó messze van a kikötő, de annyira ismer, hogy kitalálta, miért arrafelé indulunk. A nyugdíjas fazon segítségével, akinek úgy látszik jobban hitt, mint nekem, sikerült rálépnünk száraz lábbal a csónakba. Régen eveztem.

Vannak az életben olyan dolgok, amit ha egyszer megtanulsz, soha nem felejtet el. És persze vannak olyanok is, amit tanulnod sem kell, mégis tudod, miként kell csinálnod. Mondjuk, ott sem árt a tapasztalat, ahogy Hérakleitosz mondja a tudás megszerzésével kapcsolatban. Az előbbihez tartozik az evezés. Na, persze, például a biciklizés is. Az utóbbi pedig természetesen a kefélés. De most inkább nem mélyedek bele ebbe a területbe.

A csónakázásra koncentrálok. Háttal ülök a csónak orrának. Elöttem szépséges Kedvesem, aki a hátsó, széles ülésen széttárt lábakkal kapaszkodik a csónak két oldalába. A fából készült hajó, nem mai gyerek. Nem baj. Legalább már látott ilyen kocahajósokat, mint mi vagyunk. Lassan, de megtalálom a merítés mélységét és az ütemet is. Nem gyorsan,

de kellemesen siklunk a vízen. Virágos Kertem kezd megnyugodni. Már nem baszogat azzal, hogy minek kell ez most és itt. Miért nem megyünk inkább vissza a szálloda bujaságot őrző szobájába, és folytatjuk azt, amit annyira szeretünk? Nézem itt magam előtt a vékony nadrággal eltakart combja közét, a hasonlóan majdnem átlátszó blúzzal őrzött kebleit, eszembe jut, amikor olyan hévvel szívom, nyalom, a nyelvemmel masszírozom, hogy közben én is majdnem elélezek. Már sajnálom, hogy kezdi megszeretni a csónakázást. – Remélem, nem akar hosszan itt a folyón evickélni. – gondolkozok el, és a lába közének vágását alaposan megmutató nadrággal szemezek. Ő észre sem veszi.

Az életet adó Nap bizonyára férfi nemű. Nem véletlenül mondják, hogy a nő, olyan, mint a Hold. Ami nem csak azért hasonlít az úgynevezett gyengébbik nemre, mert az igazi arcát soha nem ismerhetjük meg, hanem azért is, mert ő sem tud élni a Nap nélkül. Ezt persze csak akkor mondom az én Kedvesemnek, akiben ez a száz éves feminista örületet okozó vírus lappang, ha vitatkozni van kedvem. Most nincs. Azt élvezem, hogy a férfi Nap, úgy melegíti, szinte égeti az én Virágos Kertemet, hogy nekem meg sem kell szólalnom, és gombolja a blúzáját. Na, nem nagyon. Csak a felső gombokat. – Beevezek ide a fák, bokrok alá, Drágám, és ott leveheted magadról – jegyzem meg. – Én aztán nem. Semmit sem. Még meglátnak! – tiltakozik, de nem olyan hévvel, mint ahogy megszoktam. A zöld takarásában segít nekik. – Nézd meg! Még ha valaki leskelődne, a csónak oldalától akkor sem lát semmit sem. Feküdj le ide az aljába. – tanácsolom. – Jaj, fel ne boruljon. Inkább hagyjuk az egészet! – izgul, amint felállok, hogy a nadrágját segítsen lehúzni, és a hajó

megbillen. Hamar túl vagyunk rajta. Hanyatt fekve néz fel a ránk boruló szomorúfűz ágaira. Én pedig próbálom kordába tartani magam, de egyre nehezebben megy. Itt van előttem ez a csodaszép nő. A terrakotta színű melltartója, amit feleslegesen hord, de hiába kornyikálom neki, hogy dobja el, minek az erre a szép keblekre, a csupasz hasa, ami alatt a hasonló dizájnú rövid szárú bugyi, ami... Hát ez az! A szemérem dombja úgy emelkedik ki a hasa alján a combjai közül, hogy szinte kiabálva követeli a farkamat. – Gyere! Ide belém, azonnal! – dobog a fülemben a parancsszó. Kidülledt szemekkel bámulom a lábam előtt fekvő, a magomat követelő nőm pináját, miközben a farkam ugrásra készen várakozik. Érzem elindult már az előnedvem, mert a gatyám nedves. Szemezek a vágással. Hogy meg ne ijesszem, óvatosan nyomom szét a lábait, mintha útba lennének. Egy pillanatra kinyitja a szemét, de nagyon messze van tőlem. Biztosan egy kicsit bebóbiskolt – nyugtázom –, de a kedvem ettől nem lanyhul. A folyónak ezen a részén a kanyar belső szélén, ha nem is áll a víz mozgása, de nagyon lassú. Egy ránk eső faágot kötök a csónakhoz. Ez elég arra, hogy ne sodorjon ki bennünket a védelem alól. Meg kellene simogatnom a pináját – jön a készítés belém. Jó volna látnom, hogy neki is nedves a lába között a bugyija, de hiába meregetem a szemem, semmi nyoma a kíváncsúnak. Mellé feküdni nem tudok, mert ahhoz kicsi a hajó. Nos, nincs mit tennem. Ülök a középső deszkán, és próbálom a farkamat lenyugtatni. Ezt persze könnyű így kimondani, de megoldani szinte lehetetlen. Az eszemmel tudom, hiszen ismerem az én Kedvesemet, hogy itt és most, hiába az erőlködés, nagy valószínűséggel állíthatom, nem fog magába fogadni. De itt van a

gatyámban a faszom, akinek aztán magyarázhat az ember. Ha egyszer nekiindul, akkor nem egyszerű megállítani. Már rajtam sincs a nadrág. Ami érthető, hiszen itt a fák alatt, az árnyékban, még talán egy kicsit melegebb is van. Belegondolok abba, hogy mi lenne, ha egyszerűen ráfeküdnék. De nem jó! Ha tiltakozna, azonnal elmenne a kedvem, és úgy behúzódna a tokjába a farkam, hogy hosszú ideig képtelen lennék kicsalogatni onnan.

Megjegyzem, szerintem erőszakosan kefélni, csak nagyon beteg ember tud. Azoknak pedig én, könnyedén, gondolkodás nélkül vágnám le a faszát, és dobnám a kóbor ebek közé, bár lehet, azok is elkerülnék és hagynák a nyüveknek.

El kellene terelnem a gondolataimat arról a helyről, ami itt van előttem a rácsos padlón és egy vékony, majdnem átlátszó, terrakotta színű bugyi takar. Előveszem a telefonomat. Megnézem a horoszkópomat, mert nem hagy békén a rossz előérzet. Nem tudnám megmondani, hogy mi az, ami leselkedhet rám, hiszen tényleg minden rendben van velem és a környezetemmel, és mégis. Itt motoszkál bennem, valahol elbújva, és ha egy pillanatra kiesek az én kedvesem büvköréből, akkor azonnal előretör. Azért nem olyan egyszerű ez, hogy kitalálom a horoszkóp nézegetését, aztán kész. Hiszen itt van előttem az alig eltakart, meztelen szépség, akit nem csak nagyon szeretek, de folyamatosan kívánok is. De úgy, hogy ha száz faszom lenne, az sem volna elég. Mert én, ha bírnám, tehetném, állandóan megállás nélkül kefélném, aztán basznám, aztán kezdeném újra és újra, persze egy kis nyalással, szopással fűszerezve. A fantáziámnak nincs határa. *Nem szeretem a buzerátorokat, amik a farkamat, nyelvemet hivatottak pótolni vagy kiegészíteni. Elfogadom, ha emiatt maradinak tartanak.*

*De én, lerendezem tisztességgel a nőmet. Nem kell neki ehhez még egy szerszám. Vagy ha igen, akkor ehhez én nem kellek. Persze ha nem tudom, az más. Arisztotelészt vallom ezen a területen. A piros akkor piros, ha annak látom. Ha nem látom, akkor nincs. A katonaságnál azért csináltam a társaimnak műpinát. DIPA papír és vatta felhasználásával. Üzlet volt. Cigi, meg miegymás volt az ellenérték. Mikor aztán hívtak az elhárító irodába, és lebasztak, mert sokuknak sebes lett a fasza, abbahagytam a pinagyártást. Én nem próbáltam fel a műszaki rajzlapból készült vaginákat. Érdekes. Az elhárító tisztnek ez volt a legnagyobb kifogása. Mondtam neki, hogy én vagy baszok vagy nem. Ha igen, akkor pedig húsból-vérből valót, és olyant, akihez érzelmi-
leg is kötődöm. Megértette. Vagy nem? Az nem derült ki. De a fantáziám, mint a férfiak többségének, olyan messzeségbe repített, amely már a találkozás, a kefézés előtt hihetetlen örömet szerzett.*

Visszateszem a telefont. Mégsem olvasom el a horoszkópomat. Leguggolok a Virágos Kertem mellé, és simogatom a karját. Utána kezembe fogom a kézfejét, és nagyon finoman, óvatosan a tenyerét masszírozom. Érzem, hogy a könnyű alvásból, ami a fák védelmének csendjében ráereszkedett, félig kijön, de miután jól érzi magát, ott is marad. Először az egyik kezén időzök el, aztán a másikat veszem magam elé. A hüvelykujjammal kefélem. A tenyere a pinája, a nagyujjam pedig a farkam. Velem tart. Átéli. Élvezi. Időnként nagyokat sóhajt, majd visszatartva a lélegzetét becsukott szemmel átadja magát ennek a különleges történetnek. Nem kell visszataranom magam a rohanástól. A tenyerének masszírozásától, a kézfejének a simogatásától én is lelassulok. Az előttem, pontosabban a mellettem fekvő

szépséges Virágos Kertem a terrakotta melltartóban és rövid szárú bugyiban a zöld levelű fák és a fölénk hajló parti bokrok alatt olyan, mint egy Istennő, akit csodálni lehet, de hozzáérni képtelenség. Micsoda tudathasadásos állapot ez! A négy ujjam és a hüvelykujjam között belém simulva élvezkedik a kézfeje, amin érzem, hogy teljesen velem van. És általa az egész valója. A szép, kerek, üde keblei, lapos hasa, kiugró, engem váró szemérem dombja, hosszú, bársonyos bőrű érzékeny nyaka most nem látható, hiszen önmagára figyel, de az én elvesztésemet okozó cirmos szeme, a mindent eláruló orra és ajka, mind együtt és külön közösül velem itt a csónak fenekén. – Majd ha visszatérünk, vagy inkább előtte, ha kimászunk a hajóból elmondom neki, hogy ez a mi tenyér-szexünk, szeretkezésünk. Megmozdul. Nem szólok. Tartom a kézfejét a kezemben. Elveszi előlem. Még mindig be van csukva a szeme. Átfordul a hasára. Elhelyezkedik. – A hátammal nem csinálnád ugyanezt? Légyszi! Légyszi! – hallom, de már a megfordulásakor sejtettem, hogy ez következik. Hogy honnan? Ki tudná megmondani.

Olvastam, hogy a tudatalattink képes nem csak a saját életünket, cselekedeteinket befolyásolni, hanem a környezetünket is. A szerelmesek között pedig az elektromos hullámok, amit az érzelmeink, a tudatunk kelt, megritkul, mintegy hullámmentes övezetet létrehozva, miközben egy jóval erősebbe a párt együtt, egybe bugyolálja bele. Így már, nem csak érzik egymást, hanem tudják, kitalálják, pontosabban ugyanazok az érzelmek, gondolatok gyűjtanak szikrákat bennük.

– Életem! Örömmel! – mondom, és így is érzem. Aztán, ahogy meglátom a kicsi bugyi anyaga alatt az ismerős és most mégis az újdonság varázsával

hívogató fenekét, amelyen olyan élvezettel szoktam tombolni, mint az ókorban Dávid király Betsabé hátsóján, elindul ismét bennem a bujaság alig visszatartható igyekezete. Nem tudom megállni. Végigsimítom a hátát. A nyakától lefelé a dereka, majd a feneke következik. Kicsit elidőzök a vágáson. A bugyi ott van az ujjaim és a két domborulat közötti kéjt hozó mélyedés között. Mennék tovább lejjebb a fűvészkertembe, a mézédés virágágyásba, de még nem tudok továbblépni. Lassan, mint egy véletlenül akad bele a kisujjam a vékony anyag korcába. Nem feszegetem le, mert tudom, úgysem engedné. De alá kell mennem. Oda kell nyúlnom! Éreznem, szagolnom kell mindent, ami ott lent van, és aminek már az elképzelt illata, tapintása a kéj birodalmába repít. Engedi. Most nem állok meg a barna lyuknál. A pinája felé haladok. Olyan az ujjam, mint egy érző kamera. Mindent lát a bugyi alatt. Elöttem van a virág szirma, amint kinyílva, húsos leveleivel várja a könnyező párját, a farkamat. Óvatosan keresgélek. Először csak a bársonyos bőrt simogatom. A szoros alsó a kézfejemnek feszül, de én éppen csak egy kicsit akarok hozzáérni. Az ujjaim hegyével ízlelni, tapintani, a vágy folyamát megkeresni. Érzem, látom a mézescsupor peremét. Itt még bársonyosabb a bőre, mint máshol. Legszívesebben azonnal rohannék tovább, be a forró mélyedésbe – mint egy húsevő, ahol a farkam az ennivaló –, az ajkak közé, de akkor elveszítem ezt a csodát, a pinájának ajtaját. Dédelgetem, ujjhegyemmel cirógatom, közben majdnem szétrobbanok, annyira akarom. Le akarom rángatni róla ezt a dög bugyit, csókolni, nyalni a pináját, hogy aztán rendesen, olyan magyarosan megbasszam. De nem teszem. Felém fordítja a fejét. Még mindig be van csukva a szeme.

Az arca, olyan, de olyan, ami messze van a brutális, mindent ledöntő kefélestől. A kisimult, kislányossá vált Virágos Kertem elterülve fekszik előttem, élvezi amit teszek vele. Nem tud betelni az ujjaim játékaival, a cirógatással, a rajzokkal, amiket alkotok a virágkelyhénél. Így hát, ezt folytatom. A feneké felé veszem az irányt. A csábító domborulat azonnal befogadja a kreativitásom eredményét, a lelkem rajzolatait. Eszembe jut, mennyire széles palettán mozgunk, amikor a kéj, a bujaság, az érzelem hálóján szaladgálunk. Most, amikor ezen a csoda két fél fenéken írok, alkotok, úgy mint a középkorban a lúdtollal tették a mártott papíron az akkor élt emberek, vigyázva, el ne maszálják a tintát, szinte hihetetlen a nagy ágyban az ugyanúgy való festés: mind az öt ujjam nyomata meglátszik, és vörös vonallal jelzi a vagina szorítását. A gondolat olyan hatással van rám, hogy a tenyeremet ráfonom a fenekére. Legszívesebben úgy helyezném el benne, mint a keblét, de ez fizikailag lehetetlen. Mégis úgy érzem, sikerül. Talán ő is ezt érzi, mert megdermed. – Inkább a hátamat, légyiszi! – hallom, amint halkán súgja a csónak farácsának. A hajó oldalát a fákon kívüli világban elhaladó uszály által vetett hullám csapkodja. Először csak épen hogy, aztán erősebben. Biztosan felhergelte magát, hogy nem ért el semmit a csónak oldalának ütlegelésével. Mire ráülök a Kedvesem fenekére, hogy a hátát kényeztessem, a hullámok megunták, mert tovább mentek lejjebb, hogy a partot csesztessék. Gatyában vagyok. Piros az alsóm. Hogy miért pont ezt a bika vadító színűt vettem fel reggel, nem tudom. Ez volt a legfelső. Mindenesetre most itt a folyó kanyarulatában, a belső ívben a szomorúfűz takarásában a Kedvesem altáján ülve, elég érdekes. A farkam még

mindig ugrásra készen, de ezt csak én érzem. Kívülről semmi feltűnő nem látszik. Kissé megnyúlva látszólag szendereg ő is, mint a hát tulajdonosa, aki láthatóan élvezettel veszi a kezem munkáját. Nem erősen masszírozom. Inkább lazító simogatásnak mondanám: a nyak, a váll, a lapocka és természetesen a gerince. Nem sietve, csigolyáról csigolyára lépegetek le a feneké felé, ahol én vagyok. Nem tudom kikerülni magamat. Nem is akarom. Amikor az ölemben van a feje vagy fölöttem élvezi a farkamat, amint érzem nála a kék közeledtét végighúzom az ujjamat vagy a körmömet a gerincén: vagy felfelé a nyaka felé, vagy az ellenkező, a pinája irányba. Ettől, ha jól kapom el az ütemet, és miért ne sikerülne, hiszen vele együtt rohanok én is a végtelenség ígéretének országába, akkor megrázkódik, és olyan nagyot élvez, hogy tengernyi nedvesség önt el bennünket. Most a masszírozás csak csalóka tükröt mutat. A fejünk felett logó szomorú fűzfa ágain a piros pöttyös katicabogarak kővé meredve bámulnak maguk alá. A folyam hullámozása miatt ringatózó csónakban egy gatyára vetkőzött férfit látnak, akinek a piros, rikító színű alsója vonzza és egyben taszítja is őket. Pedig ők is hasonló szárnyat hordanak, de az mégis más. Szerencséjük van. A férfi előtt, háttal nekik csodaszép nő fekszik. A válla nőiesen széles, a csípője keskeny, a feneké, amit a férfi kissé eltakar, még a pöttyösök szemébe is könnyet csal. Talán megérezem a konkurenciát, vagy az előbbi katica miatt, ami kíváncsiságában közelebb merészkedett és rám szállt, felnézek. A döbbenettől egy pillanat alatt lefagyok. Megáll bennem az ütő. Az ág, amihez kikötöttem magunkat, illetve a hajót, úgy viselkedik, mint egy híd. A bogarak számolatlan sokasága menetel a csónak felé, majd be a rá-

csos padozat alá. Ha az én Virágos Kertemet elérik, akkor úgy megijed, hogy azonnal felborulunk – ugrik be, és azt nézem, milyen mély lehet itt a folyó? A masszírozást nem hagyhatom félbe, mert akkor biztosan magyarázatot vár tőlem. Így hát folytatom. Gyorsabb tempóra veszem az ujjaim mozgását. Azt nem tudnám megmondani, mit szeretnék ezzel elérni, hiszen nem időre csináljuk ezt a kényeztetést, de Kedvesemhez eljut az igyekezetem. – Köszönöm. – mondja, és visszafordulva felül a csónakban. Először azonnal körbenéz, hogy ki láthatja a melltartóját. Aztán amint megbizonyosodik róla, itt a nagy fa és a bokrok árnyékában rajtunk kívül más, két lábon járó élőlény nem található, megnyugszik. A bogarakat, amik egykedvűen és célzatosan menetelnek, nem veszi észre. Felállok, hogy az ágat, amihez kikötöttem a csónakot elengedjem, amikor mögöttem meghallom: – Jaj, de aranyosak! Tetszett látni, hogy mennyi katicabogár van itt? Milyen aranyosak, és milyen buták. Mi lesz velük itt, ha eső esik és összegyűlik a rács alatt, szegények meghalnak. – Ilyen meglepetés csak ritkán ér.

Szeretek utazni. Erre persze mondhatod, hogy ki nem. Szeretem hazámat, Magyarországot. Erre is mondhatod, hogy ki nem. Ha úgy adódik, elmegyek egy-egy régebben élt költő, író sírjához. Már előre készülök. Verset, gondolat részleteket viszek magammal, és azt az emlékmű, szobor, sír előtt állva vagy mellé ülve elolvasom. Hangosan. Artikulálva. Magamnak. És persze annak, aki velem van. Szeretem József Attila A hetedikjét, egyik emlékműve Szárszón található. De ami nagy meglepetést okozott, az Abdán történt velem. Hideg, szeles idő volt. Vastagon beöltözve, tartottam a kezemben az előre kinyomtatott, általam választott Radnóti-verseket.

Olvastam, és mondtam. Szembe kiabálva az engem csapkodó szélnek, ami fagyos cseppeket vert a képembe. Nem nyugodott. Időnként olyan erővel esett neki a lapoknak, amiket az ujjaim között szorongattam, hogy már azt gondoltam a költő nem ért egyet velem és onnan a másik világból akarja messze hajítani a verseit tartalmazó vékony brosúrát. Ha elfordultam, velem együtt tette. Ha kigomboltam a kabátomat, és megpróbáltam a mellemhez dugni a verseket, akkor olyan erővel csapott szembe egy nagy adag esővel, hogy a zakóm eleje is teljesen elázott. – Nézd! Nem akarja hallani! – kiabáltam hátrafelé a Kedvesemnek, aki: – Jól hallom. Miért üvöltesz? – kiáltotta. A ledöbbenésem ekkor még nem volt érezhető. Férfiből vagyok. Ha nem is reagálok nehezen, de a kihívások elveszik a gyors irányváltás tulajdonságát. Az pedig mindenképpen leküzdendő feladat, hogy igenis, fel kell olvasnom azokat a verseket, amiket előre elhatároztam. Aztán, ahogy hangosan és egyre jobban kiabálva, keményen szembe szállva az elemekkel olvastam a közismert, illetve a kevésbé propagált műveket. Aztán észrevettem, hogy a szél tovarohant. Én pedig egyedül maradtam. Tisztán hallottam a hangomat. Az autók, amik lent a domb mellett hosszú, tömött sorokban egymás hátát nézve haladtak, úgy mentek el, mintha némafilmben lennének. Belegondoltam, hogy milyen tehetséges ember volt ez a költő. És még mennyi tehetséges embert adtunk az világnak! És akkor olyan, de olyan jó érzés töltött el, ami miatt nem szerettem volna megmozdulni. Pedig a versek elfogytak. Legalább is a kezemből. – Merre lehet az én Kedvesem? – futott át rajtam, mert mikor az engem ostorozó szél és eső elment, úgy éreztem, teljesen egyedül lettem. Megfordultam. A Kedvesem

boldog, mosolygó arcát láttam. A nyakamat átfogva megcsókolt. – Mi ez itt? – nyögtem ki, mert kicsit odébb a domb felhajtójánál egy tisztas embercsoport nézett felénk. Ahogy közelítettünk feléjük, hiszen az autónk mögöttük várt bennünket, először csak egy, majd a többiek is megtapsoltak bennünket. A koreai vagy japán, esetleg kínai, ki tudja honnan idejött embereknek kettő tolmács fordította a verseket, amiket mondtam – mesélte a Kedvesem, amikor eljöttünk.

Itt a folyó belső kanyarulatában a szomorú fűzfa és a bokrok árnyékában hasonló meglepetés ér. Bele sem gondolunk a gondolat sebességébe, annyira természetes. Szerintem legfeljebb egy-két tized-tizedmásodperc elegendő egy pozitív gondolat végigfuttatásához, de miután ez is elektromos impulzusokkal történik, talán a fény sebességéhez mérhető. Az Abdai eset felvillanása legfeljebb a vaku vakításával hasonlítható össze. – Jól érezték magukat? – kérdezi körülbelül negyed óra múlva a fastég melletti nyugdíjas öregúr. – Igen. Köszönjük. – felelem, miközben Kedvesem, szemmel láthatóan felszabadultan lép ki a csónakból. – Látszik magukon, hogy rendes emberek! – löki felém az öreg, és háttal nekem a hajó kikötésével babrál. – Ennek örülök, mert tényleg így van. – felelem, és azonnal visszadicsérem. – A jó emberek megtalálják egymást. Ezért vetődtünk ide magához. – mondom és nevetek. – Na, igen. De ez a folyó még nem látott ennyire magyar férfit, mint maga – folytatja. Most már megállok. Pedig az utolsó mondatokat, már csak visszakiabáltam, mert elindultunk a meder felől emelkedő járdán. Nézem az én emberemet. Ő viszont csak ímmel-ámmal, felületesen foglakozik velem, mint akinek nem fontos, csak a szája jár.

– Menjünk! – fogja meg a kezem Virágos Kertem.
– A hajó, ami elúszott maguk mellett, látta a kifehéredett partot, az általam zöldre mázolt csónakot, és a piros gatyeszt. – világosít fel. Megállunk. Nézünk vissza az idős ember felé, de ő ránk sem hederít. Egy újabb párt igazít el, és ijesztget a csónakkal járás veszélyeiről. – Akkor engem is láttak! – suttogja mellettem Kedvesem. A végtelen mélységű, cirmos szeme kétségbeeséséről tanúskodik. – Ugyan, hagyjad! Nem tudjuk. Nem ismerjük, és egyébként legyen boldog, ha ettől elélvez. – nyugtatom meg hanyag lazasággal. A kora délutáni Nap olyan messze van tőlünk, hogy ez az apró malőr nem éri el. Nyomja, ontja ránk szikrázó, vakító sugarait, amik hátukon annyi meleget szállítanak, ami csak rájuk fér. Márpedig ebben az időszakban és ezen a napon, a meleg zsákoktól szerintem a sugarak alig látszanak ki. Ahogy felérünk a folyópartra, a Nap felé fordulunk. Becsukott szemmel fogadjuk az arcunkba az életető fényt. Nem tudjuk megmagyarázni, és nem beszélünk erről, de valami furcsa érzés – talán ami a dermedtséghez hasonlatos – tölt el bennünket. Szükségem van az én Virágos Kertemre. Amint szembe fordulva vele átölelem, és szám az ajkát keresi, azt tapasztalom, ő is mint egy vízbe kapálódzó fuldokló kapaszkodik belém. Hosszan csókolózunk. Nem tapogatóan. Nem finomkodva. És persze nem brutálisan. Csak úgy. Mint aki már kapott valamit, és vár a továbbira. Figyelve, megmártózva a szerelme lelkében, miközben felkészül a nagy falásra. – Fussunk! – kiáltom el magam, és húzom magammal. Teljes elánal rohanok a folyó kiemelkedő partján épített járdán. Először nehezen jön velem. Legalább egy lépésnyire le van maradva. Rendesen húzatja magát. Aztán hangos nevetéssel

kiveszi a kezét a markomból és úgy trappol el mellett, mintha soha nem akarna megállni. Na, ezt aztán nem hagyhatom. Rákapcsolok. Hangosan veszem a levegőt. Még szerencse, hogy rendszeresen mozgok, így nem kezd el az oldalam szúrni. Vagy az egész napi kefélési kényszer teszi? Lehet. Mindenesetre látom magam előtt az én Virágos Kertem ígésző fenekét, a lobogó haját, és belém villan, hogy el ne veszítsem.

Amikor Karintiában elhatároztuk, hogy megnézzük az Eisreisenwelt nevű jégbarlangot, nem sikerült a vasútra feljutnunk, ezért amíg lehetett, kocsival közelítettük meg, utána pedig gyalogosan folytattuk. Lent a völgyben meleg nyári idő volt. Ahogy haladtunk felfelé, mindig hidegebb lett, sőt eltűnt alattunk a város, felhő fedte el előlünk, és hó kezdett esni a nyakunkba. A jégbarlang olyan volt, mint amit a neve is elárul. Jég, minden mennyiségben és formában. Amint mentünk a nagy bejárat felé, előttem a kedvesem csodálatos feneké próbálta elfeledtetni velem a nyári hózápport és a várható jeges hideget, amit a kezünkbe adott kicsi lámpa sem feledtetett. Egy várakozó csoportba csöppenünk. Az idegenvezető dresszírozását hallgattam, és a többiekkel együtt tettük, amit kellett. Hallgattunk. Figyeltünk. Ha kellett, mentünk. Nem nyúltunk semmihez. Nem maradtunk le. Nem hangoskodtunk. Tudtuk, kimenet megszámolnak bennünket. Ja, és nem hagytunk el semmit! Ha kellett, megálltunk. Folyam-, síp-, orgona-alakzatot láttunk, amelyek mind hatalmas jégből formálódtak. A jégformák megvilágítva, áttetszően, kéken mutatták a kemény hidegséget. Észre sem vettem, a nagy alkalmazkodás közben, hogy a Kedvesem eltűnt melőlem. Keresni kezdtem. A körülblül negyven fős

körüli csoport eleje felé lépegettem. Nem volt könnyű, hiszen a járatok keskenyek voltak. Ha megálltunk, mindenki előre törekedett, közel a vezetőhöz, csak tudnám, miért ez a leküzdhetetlen kényszer. Tényleg, akármerre jártam, mindig előkerült egy olyan ember, család, pár, akik azonnal nekiestek az idegenvezetőnek és a legunalmasabb, legbutább kérdésekkel rohanták meg, miközben elmondták a saját életüket. Mi pedig halálra unva magunkat, vártunk. Jó esetben ezek elmaradtak. Ilyenkor ezek az emberek a szerencsétlen idegenvezetőnek szinte a szájában lógtak, annyira rámásztak, levegőhöz is alig jutott. Az előbbinél, ha már elviselhetetlennek tartom, akkor előveszem a bunkót. – Hagyd már abba, baszd meg! Ha ennyire kíváncsi vagy, akkor olvass utána, vagy bérelj ki magadnak valakit. Az én időmet rablod, baszd meg. – Ez általában bejön. Van, hogy valaki csiribiri nővel van, akkor erősödik, de csak az orra alatt, és a bukszájának adja elő. Az utóbbival nem lehet semmit sem tenni. A jégbarlangban is ez volt. Nyomkodtam az előttem állót, ha éppen leparkíroztunk egy látnivaló előtt, vagy próbáltam megelőzni őket a keskeny jégjár-dán, hogy megtaláljam a Kedvesemet. Mire a barlang legvégébe értünk, kurva nehezen, de sikerült teljesen feltérképezni a látogatókat, de a Kedvesemet nem találtam. A kétségbeesés kézzel fogható jeleit éreztem magamon. Leizzadtam. Ott bent a jeges hidegben. Amikor beléptünk, mindent magunkra vettünk, tekertünk, amink volt, hogy meg ne fázzunk. Gondoltam visszamegyek. Jöttünk el olyan helyek mellett, amik kifejezetten veszélyesek voltak. Lehet, hogy észre sem vettük, és lecsúszott. Most ott fekszik lent a mélyben, és megy ki belőle az élet – stresszeltem magam. – Kedvesem! – emel-

tem fel a hangom, hátha ez megoldja a helyzetet. A sok balfasz osztrák, többsége nyugger, olyan megvetően nézett rám, mert fel mertem emelni a hangom, hogy bizisten azonnal meg kellett volna semmisülnöm vagy szétbaszni közöttük. Egyiket sem választottam. Újra és hangosabban kiabáltam: – Kedvesem! – Az idegenvezető egy fiatal férfi, futólag rám nézett, és folytatta a szövegét. Nem így az egyik okostojás vén szar. Osztrákul kezdett el oktatni, hogy ne kiabáljak. Hallgattam. Gondoltam, majd kifulladásra elmondja, aztán megnyugszik. Nem csinálom itt a fesztivált. Nekem csak a Kedvesem kell, aztán kész. Így hát vártam és figyelmesen követtem a szöveget, amit a vén dög ugatott. Közben persze a Kedvesemet keresve a környéket pásztáztam. A hülye fasz, biztosan elérte, mert hogy felhívja a mondanivalójára a figyelmemet, megfogta a dzsekim ujját. Előtte egy héttel vettem. Drága volt, de miután beleestem, nem mérlegeltem. Kifizettem. Jól tettem. Jól jött a jégbarlangban. Egyébként sem szeretem, ha engedély nélkül belelépnek az aurámba, hacsak nem nő az illető, de hogy még rángasson is, azt már nem. Ráadásul az új dzsekimet. – A tetves kurva anyádat fogdosod, te fasz osztrák! Úgy szétbaszlak, hogy még a tetvek is elrohannak, ha meglátnak! Takarodsz vissza, mert lehánylak, baszd meg! – hajoltam bele a képébe. Az orrom majdnem kibökte a szemét. Fokhagyma szaga volt. Biztosan tudott magyarul, mert megfordult, és eltűnt a csoportban. Amikor kijöttünk, kerestem a szememmel az öreget, de úgy felszívódott, mintha ott sem lett volna. Miután a vén sörtehajú, kerekfejű balfasz odébbállt, a Kedvesem hátulról átölelt. – Láttam, hogy többször is eltetszett menni mellettem, és keres valakit, de gondoltam nem

engem, hiszen én itt vagyok – vágta lazán a képmembe, ahogy megpróbáltam lecseszni az eltűnése miatt. Egy bennszülött asszonytól kapott pokrócba csavarta bele magát. Naná, hogy elmentem mellette. – Tetszik látni, milyen rendesek! Nem kellene azonnal nekiesni, és kitekerni a nyakát. Lehet, hogy az asszony, aki engem féltett, annak a férfinak a felesége. – oktatott ki Kedvesem. – Ki nem szarja le! – mondtam. – Most már mindegy, tőlem a pápa is lehet. Ne rángassa a dzsekim ujját, azt kész! – replikáztam. Felturbózott menetelésben trappoltunk le a hegyről. Akkor legalább úgy lihegtem, mint most. Ott is futottunk egy sort, bár lefelé, és az talán kicsit könnyebb. Jut eszembe, ez csak féligazság. Mert lefelé ugyan gyorsabban halad az ember, ha nekilődül, akkor könnyen baj lehet belőle, ha nem veszi olyan gyorsan a lábait, ahogy a teste kívánja.

Kedvesem hátsója tekereg előttem. Futok, ahogy bírja a tüdőm. Mit meg nem tesz a férfi azért a csoda helyért, ami itt van előttem, és hátra sem nézve csak szalad, mint a nyúl.

– Ilyen ez. – mondta egyszer a már említett idős barátom. – Állandóan, megállás nélkül megyünk a pina felé. Aztán mikor elérjük, megkapjuk, máris rohannánk tovább. – Naná! Hiszen ránk tör a tettvágy. Meg akarjuk váltani a világot! – mondtam. – Áh, dehogy! – fordult felém és bozontos szemöldöke alatt a szeme együtt nevetett a megöregedett cserepes szájával. – A másik pina felé! – emelte fel a hangját. Hosszan és együtt hahotáztunk. Majd később elgondolkoztam ezen a nagy igazságon. Persze nem sokáig, mert mindig van valami fennforgás. Mint most.

Az én Virágos Kertem hirtelen megáll. Visszafordulva ugrik a nyakamba, hogy majdnem beleütök. – Tessék már engem elcsábítani! – lihegi a

szemembe. – Na, bezzeg, most mást kérsz, kutya! – gondolom, de nem mondom ki hangosan. Nem a kutya miatt, hiszen tudja ő, hogy ez a végtelen szeretetem egyik kifejezési módja, hanem azért, mert én is ezt szeretném.

Amikor először történt velünk, akkor megfelelő tapasztaltsággal a háta mögött, azt kérte tőlem, hogy: – Ne tessék belém hatolni! – Nem hatoltam. – nevettem egy óra múlva, amikor csókolgattam bársonyos bőrét. Nem tudtam eldönteni, hol élvezetesebb a hasán, a combján, a nyakán, vagy a keblén. – Hát, mit tetszett akkor csinálni? – kérdezte boldogan elterülve mellettem. – Megbasztalak mint állat! – válaszoltam. Egy pillanatig tartott csak a döbbenet. – És mennyire jó volt! – nyugtázta. Nem vagyunk idióta úrgazdagok, és még nem untuk meg egymást. Minden percünk, amit együtt töltünk el, egy újabb regény, egy teljes élet, tehát nem az esetleg régebben tapasztalt izgalmak hiánya okán találtuk ki a délutáni programot. Sokat nevetünk a hirtelen gazdagságba esett embereken, akik mindenféle extrém utakra, helyekre fizetnek be hatalmas pénzeket, hátha az életük is odaveszhet. A magas hegyek megmászása, őserdei barangolások, mélytengeri merülések, csakhogy a legkevésbé veszélyeseket soroljam. Amibe azért, miután a pénz nem készít fel, nem hoz edzésbe, ezért kifeküdhet a jelölt. De sokan éppen a háborús övezetekben érzik jól magukat. Jól van ez! Sokan vagyunk. Nem lehet, sőt ne is legyen, mindenki egyforma. Kicsit rendezkedek a szállodai szobában. Szeretem ezt a több helyséséges apartmant. A szoba száma is jó, mert prímszámot kapok, ha az alaki értéket összeadom. Várom az én Virágos Kertemet. Vagy öt perce lent hagytam a recepció melletti kávézóban. Utánam jön. Így beszél-

tük meg. Pisilek. Kinézek az ablakon. Egy galamb ül a párkányon, és bólogatva nézeget. Talán ő is várja a párját. Észrevesz. Érdekes, nem repül el, hanem szemez velem. Lent az épület előtti parkírozóban, teljes a nyugalom. Aki akart már, elment. Az újak még ezután jönnek. Kinyitom az ablakot. Ez a külső, nagyobbik szoba, nem a szeretkezésünk ágyas helye. A kanapéra rádobott könnyű felsőnk várakozik velem együtt. Kilépek a bejárati ajtón. Fülelek. Innen jól hallható a lift. Már ha jön. De nem. A folyosón csönd van. – Mikor jön már? – kezdem hergelni magam. Nem mérgesen, hanem kívánósan. Akaratlanul nyúlok magam alá. Bal kezemmel a farkamat marokra fogom. A nadrág vékony anyaga segítségemre van. A faszom is készenléti állapotban. – De már mióta! – mondaná, ha beszélni tudna, nem csak nedvesedni és spriccelni. Visszajövök a nagyobbik szobába. A nyitott ablakon kihajolok, hátha történik valami lent, alattam. Messzebb az innen jól látható utcában járókelők sokasága siet, vagy éppen nézelődik a kirakatok előtt. Eszembe jut, várakoztam már, nem is egyszer. Hol erre, hol meg arra. Többnyire embernőre. Eseményekre ritkábban, mert tudtam, az nem tőlem függ. Mármint az ideje. A végkimenetele, talán. Tudom ennek a stációt. Először a feldobódott várakozás, amikor tele vagyok tervekkel, elképzelésekkel. Hogyan, és mit fogok vele csinálni? Hányszor fogom megkefélni? Mennyire fogja élvezni, és ettől milyen hangosan fog repülni a kék labirintusába? Álmodozok. Azon töröm a fejem, hogy milyen új pozitúrába juttassuk el magunkat az élvezet csúcsára? Leülök az ágy végébe. Ránézek az órára. Alig telt el két-három perc, én mégis soknak érzem. Olyan ketősségszerű érzet van bennem. Tisztában vagyok

vele, hogy merre visznek a gondolataim, és mi a következő szint, de mégis végig járhatja velem a másik énem ezeket. – Mi a picsának, úgyis tudom, mi lesz a vége! – kiáltanék fel, amikor meghallom a lift ajtajának hangos csapódását. Azonnal otthagynom a várakozás első lépcsőfoka. Felugrok. Majdnem futólépésben szaladok a bejárati ajtó felé. A rövid előtér előtt megállok. Hallgatózok. Kifelé. Léptek közelítenek. Kint a folyosón padlószőnyeg van, mégis úgy tűnik, mintha hallanám a koppokat. – Na, nehogy már itt várjak a méltóságos asszonyra. – kezd felmenni bennem a pumpa. Ez igazából a várakozás második fázisa. Még nincs itt az ideje, de beköszön. Nézem az ajtót. Nem sokáig. Lassan, mint akit egyáltalán nem érdekel az egész ügy, visszajövök az első szobába és szórakozottan kinézek az ablakon. Ha élne az ablaktok, akkor bizonyára hülyét kapna már tőlem. De nem kell ettől félnem. Legfeljebb magamtól. Nézegetek, de nem látok. A hátam mögött van minden érzékszervem. – Most. – Vagy nem? Na, majd mindjárt kopog. – gondolom. Hirtelen telt el egy negyed óra. Érdekes. Amint az utca és a parkírozó népe alattam intézi az ügyes bajos dolgát, amit persze én közlőrl sem érzékelek, és várom Virágos Kertem érkezését, úgy elszaladtak a percek, hogy észre sem veszem. Bemegyek az ágyhoz. Hanyatt vágom magam. – Gyere! Gyere! Gyere már! – mantrázom, és jön a várakozás második stációja. Érzem, hogy ellepi az agyamat. Kiszárad a szám. – Hol az anyád faszában vagy ennyi ideig? – hergelem magam. – Ha ideérsz, be sem engedlek. Menj a picsába! Normális vagyok én, hogy ezzel a nővel szarakodok? Berántom, amikor kopog és olyat kap, amiből megtanulja, ilyen nem tehet egy férfival. Én nem vagyok egy puha pöcs, mint az

előttem lévő buzi kanjai. – Még, hogy kanjai? A ló-fasz! Ismerem az utolsót. Egy nyálgép köcsög. Lát-szik rajta. Anyuka kisia. Biztosan az anyja picsá-ján, lett nagyfiú. – szidok mindenkit, aki az eszembe jut. Először csak hangtalanul, majd halkán, csak úgy magamnak szövegelek. Ebben benne van – a hangom hallatán – az öngerjesztés lehetősége is. Az utolsó féreg és hasonló csúszómászókról szóló érte-kezésemet kiabálva mondom a falnak. Tudomásul veszik. A felakasztott képeken öltözéket alig hordó nők néznek velem szembe. Már eddig is láttam eze-ket. De most, amint kiakadva üvöltök velük, elhall-gatok. – Hogyan választják ezeket ki? – kérdezem magamtól. Sok szállodában jártam már. A szobák falára kitett képek témájáról, stílusáról körülbelül következtetni lehet a vendégek milyenségére. A ve-lem szemben virágcsokrot szorongató lenge öltö-zékű hölgy eléri a célját. Megnyugszom. – Az én Virágos Kertem jobb nő! – nyugtázom magamban. – De hol lehet? – Azt beszéltük meg, hogy két perc múlva követ. Csak egy kávét iszik, és rohan fel hoz-zám. Mikor eljöttem tőle, mosolyogva kortyolgatta a fehér porcelán pohárban gőzölgő feketét. Hosszút vagy kapucsínót? Nem emlékszem. De ez így nem jó! – jutok el a végső következtetéshez. – A fene ott egye meg a szerepjátékot, amit kieszeltünk. Leme-gyek, és megkeresem – határozom el magam. A vá-rakozás harmadik stációja ránt be a régen látott mélységeibe. – Biztosan valami baja lett! Vagy egy-szerűen lelépett. Mit mondtam, tettem, ami erre a döntésre ösztökélte? Elrabolták! Felcsípték! – A liftben beszélgetni kezdett valakivel, az pedig vala-mi ürüggyel behívta a szobájába, és ott őrzí. – Vagy már rendesen katymatyolnak! De az is lehet, hogy kórházban van. Nem tud magáról. Vagy igen, és en-

gem vár, hogy segítsék. Esetleg egy régen látott ismerőse telepedett rá a kávézóban, és azzal mulatja az időt! Nem kizárt! Valami nagy baj lehet! – jutok a sok baromság végére. Kibaszm az ajtót, és elindulok. Pontosabban elindulnék. Az én Kedvesem, a Virágos Kertem átölel, és tapasztja ajkát a számra. – Hol, a... – kérdezném, de nem tudom, mert kettő nyelv is van bennem. A folyosó üres. A lift sem mozdul. Állunk az ajtó előtt, és mint akik megőrültek, úgy smárolunk. Seggén a kezem. Húzom magamhoz, de kénytelen vagyok kifordulni, mert ő a farkammal van elfoglalva. Közben az ajkunk, nyelvünk elfelejti, hogy nem polip, sőt még csak nem is pióca. Legszívesebben, úgy ahogy van, kapnám be az egész fejét, és letépve róla a nadrágot nyomnám bele magam a faszom által, de úgy, hogy közben a nyakánál érezzem. Ő is be van indulva. Ha nem volnék túl a várakozás három fázisán, talán még meg is ijednék. Már ki van gombolva a nadrágom, amiből kivágódik a faszom. Előtte guggol az édes szájú démon. Kicsit orrba is veri a gatyámat otthagyó farkam, amint kiszabadulva rabságából, apró cseppel a szemén, célba veszi a csókolózástól megduzzadt ajkat. Virágos Kertem nem variál vele. Úgy nyomja magába, és próbálja lenyelni, mintha ettől függne az élete. Gyorsan elkapjuk az ütemet. Érzem a nyelve hegyének akaratát a fitymámon. Úgy csapkod belém a villám, mint egy megtébolyodott nyári vihar a Balaton vizébe. Nyögve könyörgök és közben legszívesebben úgy élélveznék, hogy az én Kedvesem kívül-belül a gecimben fürödjön. A félig leeresztett nadrágom és gatyám már nincs útban. Elkapja a seggemet és úgy rántja magába a faszomat, hogy el sem hiszem. Hova fér el benne? Nehogy baja legyen! – fut át rajtam, de a következő

pillanatban kijebb engedve, kéjjel suddogja a nevet. Nincs kiút. Belemarkolok a hajába. Tépem, rángatom. Eszembe jut a segge és a pinája. Azt is akarom. A gecim pedig gyülekezik. Érzem, már nem sokáig bírja a levegőtleniséget. Ki akar jönni és belespiccelni a Virágos Kertem ajkai közé, teletölteni a száját. Erővel rántom le magamról. Hátra nyomom a fejét. Nézem, amint csöpögő nyállal, félig nyitott ajkakkal szemez a farkammal. – Kérlek! Akarom! Élvezz belém! – suddogja. A kihalt folyosón, amint a mintás, vastag, minden hangot elnyelő padlószőnyeg volt eddig az úr, a közelgő kéj hangja átveszi a hatalmat. Én szintén azt akarom, amit Kedvesem. De még nem. Az elékezés nagyon jó, de maga a baszás, talán annál is jobb. Bár ez így hülyeség, de az embernek sok baromság jut eszébe, amikor az ő Virágos Kertje szopja, mint a buldózer. Az arcának dörzsölöm a faszomat. Azonnal rácsap az újabb élvezethez vezető útra. Szorítva magát az ágyékomhoz, a farkammal rajzolja, leginkább vési az arcába a bujaság könyvének minden oldalát. Nem bírom tovább. Lenyúlok, és újra a száját keresem. Aztán meggondolnám magam. A hajánál fogva emelném fel magamhoz, de nem mozdul. Nagyrá tátja a száját és úgy kapja be a faszomat, hogy alig kell négy ütem és elindul a nedű. Ő is érzi. Tudja. Naná, hiszen biztosan megduzzad, hatalmasra nő a makkom. Felkészülve, a gyönyörét pontosan időzítve egyszerre élvezünk. A forró melegség, ami a gecimmel érkezik az ajkai közé, a nyelvével tereli, nem csak a száját tölti, nyomja tele, hanem a farkam is fürdik benne. Nem tudom, hogyan csinálja, de nekem nagyon jó! Itt állok a szállodai szobánk ajtaja előtt a kedvesem szájában az elékezett farkammal, markomban a hajával, amit már nem té-

pek, húzok, és ha van is bennem egy kis késztetés, hogy ki vegyem faszomat, és menjünk be az apartmanba, mégsem teszem. A nyelvével kényeztet. Nyalogatja, szopogatja a lassan visszahúzódó szerzőszámomat. Most nem a seggemet szorítja magához, hanem a combomat simogatja. Nem próbálja lenyelni a farkamat, hanem élvezettel dédelgeti, nyalogatja, az ajkaival bizsergeti. – Te dög! – nézek le a tőlem teljesen önálló életet élő faszomra, mert érzem, ahelyett, hogy kihúzná magát, és mutatná férfias jellemét, inkább a házába igyekszik. A mór megtette, most már mehet – gondolja. De nem úgy van az, komám! Én kezdem überelni. Kedvesem fejét mozgatom előre-hátra, hátha beindul a beste. Virágos Kertem igazi nő. Ráérez az akaratra. A harmadik ütem után, nem kell semmit sem tennem. Ő az, aki kezdi be hergelni magát. Nem sokáig. A farkam ahelyett, hogy igyekezne vissza a melegséget adó ajkak közé, megbicsaklik és kifordul. Azonnal kapna utána, de férfiember nem kér a könyöradományból. Ha nem, hát nem. Úgy kell neki – gondolom, és ha nem is vagyok olyan kibékíthetetlenül mérges a faszomra, de megvan róla a véleményem. Az ajtónyitással együtt csókolózunk. Kielégülten és várakozóan. – Én akkorát élveztem, mint a ház! – mondom, nevetve. – Éreztem, Édesem! Éreztem. Kétszer kellett nyelnem – válaszolja. A nagyobbik szobában a kanapéra lehajított felsőnk, amik eddig vártak bennünket, megnyugodtak. Itt vagyunk. – És akkor nincs szerepjáték? – kérdezi. Engem nem hagy békén az előbbi téma. Kell a bizonyosság. Éreztem, hogy megrázkódik, és alig kap levegőt, amikor belespicceltem a szájába, de hallani akarom. – És te? – Mit én? – Neked jó volt? – Ja, kint a szopás? – Igen. – Nagyon. Szeretem, amikor a

számba élvezel. Most egyszerre mentünk el. Nem vetted észre, te férfi? – De igen. Csak hallani akartam a fülemmel. – Nagyon jó volt, és köszönöm uram! – hajol hozzám. Átölel, és csókolja a nyakamat. Na, nézd csak – kiáltanék fel, ha képes lennék megszólalni. Jelzés jön. A farkam megunt az oduját és kidugja a fejét a kinti világba. Most már az ösztön hajt. Szorítom magamhoz a bársonyos bőrrű szépséget, és a nyakát harapdálom. Nem úgy, mint amikor majd halálra keféljük egymást, hanem előjátékosan. Közben a kezünk mint motolla járkál. Az enyém a keblén keres valami tapintható hibát, majd a pináját vizsgálja, nem nőtt-e be? Boszorkányos ügyességgel találja meg a farkamat, pedig öföméltség alig egy perce szemléli, hogy mi van a házán túl. Okosan, ügyesen, tapintatosan veszi a kezébe. Nem a mindent nekem, és semmit sem másnak üzenet ez, ami köztünk elkezdődik. Egyszerűen élvezzük a szerelmünket, annak közelségét, illatát, tapintását. A távolról való birtoklását, ami igazából még nem az, de benne van az ígérete. Érzem a teste melegét. Minden levegővételét. Keressük egymás ajkát, és apró csókokat váltunk. Aztán a nyelvemmel cirógatom a még nem eléggé megduzzadt szája alsó részét. Kicsit, éppen hogy csak jelzésképpen megharapom. Élvezi. Visszaadja. Hosszan időzünk ajkunk párján. A nyelvünk egymásban keresgél, és fürdik a nyáltengerben. Nem lubickolva. És nem fékevesztetten. Hanem úgy, mintha szüzek lennénk. Eredetileg ezt akartuk eljátszani. Hogy szüzek vagyunk. Ő és én egyszerre veszítjük el az ártatlanságunkat. Milyen szép szó ez! És mennyire ritkán használjuk – jut eszembe. Mondanám az én Virágos Kertemnek, de érzem, látom, annyira átadja magát a szerelmes dédelgetés élvezetének, hogy úgysem figyelne. Ezért ízlelgetem a szót. Ártatlanság.

Széphalmon a Magyar Nyelv Múzeumában olvasható a tíz legszebb magyar szó. Láng, gyöngy, anya, ősz, szűz, kard, csók, vér, szív, sír. Persze ez is olyan, mint minden más az életben. Nekem az ártatlanság is nagyon tetszik. De ez most itt a szállodai szoba nagyobbik szobájában jut az eszembe, miközben átölelve Kedvesemet, a nyakát, ajkát csókolgatom, harapdálom, a fenekét, keblét, pináját simogatom. Elképzelem magamról, hogy még nem voltam nővel. Erősen koncentrálok. Az emberi agy csodákra képes. Mielőtt eljöttünk már kacérkodtunk ezzel a játékkal, legalábbis szóban, de szerintem olyan sokszor ment arrafelé a gondolatom, hogy most tényleg ráérezek az ízére. Virágos Kertemet nem véletlenül tette mellém a sorsom. Meggyőződésem, hogy ő nekem az Isten ajándéka. Biztosan rendes ember vagyok, és ezért megérdemlem. Egyébként egy sánta, púpos, félszemű, ragyásképzű, állig erő, taknyos orrú, ördögasszonyt kergetett volna elém, hogy itt van, ni, ő való neked, komám! Még mielőtt megkövezel, az ördögasszony a lényeg. A többi csak úgy, mint a mesében. A Jancsi és Juliskában is a vén banya minden, csak nem egy szépség. Pedig azok a legveszélyesebbek, már ha közben gonoszok is. De ez már egy másik könyv lapjairól nézhet veled szembe. Kedvesemet eléri az szüzességem. Pedig alig beszéltünk egymással, amióta bejöttünk a szobába. – Nézd, milyen szép kilátás van innen – fejtem ki magam az ölelésből, és lépek az ablakhoz. – Igen. – hagyja rám, és mosolyog. Most már ő is szűzhártyával a lába között hajol ki az ablakon. Nem nagyon, csak annyira, hogy lássa, mi van a parkírozóban. Így a fenéke, nem vonz úgy, mint amit megszoktam, de nem baj. Hiszen szüzek vagyunk. – Arra van a Nagytemplom, ott pedig a

színház. – állok mellette. Az egyik kezemmel mutogatom az irányt, a másikkal segítésként a vállát fogom át. Lassan fordul ki. Nem elutasító a mozdulata, hanem inkább lassító. Ez tetszik nekem. Ahogy nézegetünk kifelé, mögé lépek. Megérzi. Azonnal szembe fordul velem. Megfogom a két vállát, és hosszan nézek a szemébe. – Úgy szeretnék megcsókolni, de nem tudom, nem teszek-e rosszat magamnak ezzel – mondom. Nem válaszol. Farkasszemet néz velem. Nagyon komoly az arca. Kicsit megijedek. Annyira ártatlannak látom, hogy ha nem volna ilyen szép, és ennyire kívánatos, akkor elpolitizálnám az egészét. Észreveszi a bizonytalanság árnyát, ami átsuhan felettem. Úgy mosolyog rám, hogy abban minden benne van: a nő, a megadás és egyben a várakozás. Felé mozdulok. Az utolsó pillanatban fordítja el a fejét, így a csókos igyekezetem lecsúszik a szája szélére. Nem tudok újra próbálkozni. Belefúrja a fejét a vállamba. Most nem tudom, mit tegyek. Átölelem a derekát. Érzem a meleg testét. A kemény kebleit, és a leheletét, ami a nyakamat égeti. Az ölért akarom. Megfogom a fenekét, és magamhoz húzom. Engedi. Pedig arra számítottam, hogy le kell majd küzdenem a szüzséggel járó ellenállást. A belegezés beindít. Úgy szorítom a közben kikeményedett farkamhoz a hasa alját, hogy a faszom szinte átfúrja a nadrágokat. Fejmozdulatommal keresem az ajkát. Legszívesebben azonnal nekirontanék és habzsolnám, mint akit el akarnak venni tőlem, de megállom. Érzéssel csókolom. Nicsak! Ő mint egy vámpír csap rá a számra. Egyenesben vagyunk – gyullad bennem az akarat lángja. Smárolás közben máris lépésről lépésre lépdelünk az ágy felé. A nyelvem úgy összekeveredett az övével, hogy nem tudom, mikor van

benne az enyém, és mikor játszik a fogaimon számolást az övé. Több kezem is lehetne. A kebleit simogatom, elképzelem, amint ajkaim közé veszem a bimbóit, ami biztosan szép világos barna vagy sötét – fogócskázik velem a fantáziám, hiszen ez az első. Neki és nekem is. Most veszítjük el a szüzességünket. Igaz, hogy ez csak egy játék, de mint tudjuk, ezáltal véresen komoly. Jól kiszámoltuk ezt az időszakot. Éppen nem az úgynevezett nehéz napokra esik. Nem tudom, ki találta ki ezt a jelzőt a rendszeres havi ciklusra, de én nem ezt tapasztalom. – Persze magának, biztosan nem az! – mondja Kedvesem, és boldog, mert ismét van egy téma, ahol a feminista nézeteit hangoztathatja. Egyszer véletlenül magázva mondott valamit. Ráéreztem. Megbeszéltük. Azóta a verbális kapcsolatunk így működik. Ő magáz, én tegezem. Ebben nincs fölé- és alárendelt viszony. Nincs uralkodó és szolga. Nincs elől haladó és utána kullogó. Viszont van egy sor más. A szeretet, a tisztelet, a játék, a nő és a férfi. A két utóbbi a lényeges. A két nem tulajdonságai adják az együtt töltött napoknak a hétköznapiság nélküli jellegét. Mert nekünk minden reggel a vasárnapkal kezdődik, és úgy is ér véget. Lehet menstruáció vagy megfázást követő taknyosság, minket nem érdekel. Egy-két nap kihagyásával olyan nagyokat élvez Kedvesem, mint a sarki toronyház. Azért most, amikor a szerepjátékban a szüzességünk elvesztése a tét, szerencsénk van, hogy éppen az esetenként hasfájással járó napok nem mostanra estek. A kevésnek bizonyuló két kezemmel markolászom a fenekét, a mellét, miközben gombolom a nadrágjának a gombját. A csókolózás egy percre sem marad abba. Csodálatos ajka van. Olyan, olyan... – csuklik el gondolatom hangja.

Keresem a jelzőt, de nem találom. Puha, feszes, kemény, nedves, de nem csorgó, jó ízű, de nem cukros. Egyszerűen feláll tőle a faszom. Nem akarom elengedni. Ha egy pillanatra átvándorolok a nyakára, ami hosszú, érzékeny és bársonyos, mint a... – hát, ez az, erre sem találok megfelelő hasonlatot. De minek is. Úgysem sokáig vagyok itt, mert hív vissza az ajka. A puha, feszes, megduzzadt száj közötti forró mélység, ami által úgy érzem, örökre magamévá tehetem. Zsibbad a szám. Ott hagyom a nadrágja korcát, amit eddig nyomkodtam lefelé. A cipzár könnyen leszaladt. De neki is kettő keze van. Kapaszkodik bele a nadrágom derekába és húzza felfelé. Közben cipzárja újra a zárva feliratot mutatja. Fordulat következik, nem tudom, hogy hol: a fejemben, a szívemben, vagy esetleg mindkettőben. Parancs hangzik el bennem. Most már nem engedek – határozom el magam, mert konkrétan érzem, ő is akarja. Sőt, nagyon szeretné, ha végre megélné, milyen az, amikor egy szép farkok utat tör magának a féltve őrzött pinájába. Az ajkát tolja rám. Ezzel adja tudtomra, hogy a nadrág felrángása, és a cipzár felhúzása, csak reflexből történt. Újra bezippantom a száját. Nyalogatom, dédelgetem, a nyelvemmel söpröm minden zugát. Ettől úgy beindulok, hogy a világomat sem tudom. Az ajkának nedvessége, ami nem nyálás, puhasága, ami ettől még nem lagymatag, fessége, ami ettől még nem kemény, fut végig a gerincemen és a faszomnál várakozik. Gyűjtöm magamban az ízt. Nem tudom eldönteni, hogy milyen. Nem sós, nem édes, nem savanyú, nem mézes, nem keserű. Nem találok hozzá hasonlatosat. Kedvesem csókja – találnék rá egy fogalmat, jelzőt és talán mosolyognék is, ha nem lennék teljesen bekábulva a pinára várakozás izgal-

ma miatt. A kefélés, elélvezés utáni kívánalmam olyan erővel tombol bennem, hogy hegyeket mozgatnék, csak végre belenyomhassam a faszomat Kedvesem forró pinájába, és feltölthessem a gecimmel. De most még a csóknál parkírozok. Tehát Kedvesem csókja ennek az ajaknak az íze. Olyan, mint a... – ismét keresni kezdek valami igazodó pontot, pedig nincs. Talán valamilyen kábítószernek lehet ilyen hatása. Én soha nem próbáltam ezeket, és nem is fogom, amíg itt van nekem a csókoktól megduzzadt ajak, amiről szintén nem lehet leszokni, ami nélkül nem lehet élni, ami mikor hozzám ér és találkozik a számmal, azonnal olyan helyre repít, ami minden férfi vágyálma. Hihetetlen mit tudnak ezek az ajkak. Még közelében sem vagyok a lába között megbújó mézescsupornak, aminek a melegét messziről érzem már, mégsem tudok tovább menni az ajaktól. Pedig a nadrágja már a térde alatt lötyög, és arra vár, hogy teljesen megszabadítsam az én szépségemtől. A blúza elől nyitva. A melltartót még nem sikerült hátul kikapcsolnom, de már szükségem volt a bimbókra, ezért felhúztam a keblek fölé. Biztosan szorítja – jut eszembe, és csókolózás közben keresem a háta közepén lévő kapcsot. Sikerül. Nehezen. Úgy érzem, az egyik leszakadt, de a fene ott egye meg. Ő is hasonló véleményen lehet, mert meg sem rándul. Várja, akarja a farkamat. Biztosan előre elhatározta, hogy most és itt, megbaszhatja magát, hogy ezzel beléphessen a boldog felnőttek közé. Idegesen rúgom le magamról a farmert. Az alig egy-két másodpercet hosszúnak érzem. Kapkodok. Ő pedig elterülve az ágy szélén várakozik. A lába leér a padlóra. Mellé telepedek. Alányúlok. Ezzel a mozdulattal biztatom, hogy feljebb csússzon. Nagyon selymes, észbontó a bőre.

A fürdőruha alsó- és felső kontúrja mutatja, hogy a Nap már előttem megmerülhetett szépségében. Keblén kíváncsian néznek körül a kislányos bim-bók. A köldöke fog meg. Csak egy futó pillanatra időzök el rajta, mert úgy meredezik a farkam, hogy kezdem elveszteni az eszem. Kívánom! De ez így nem eléggé kifejező. Akarom! Bármit megadnék, sőt az életemből is több évet, csak belenyomhassam a farkamat. Nekem is ez az első. Nem gondolkozok, hogy mi és hogyan lesz? Akarom, mert szeretem, kívánom.

„Ha férfi vagy, légy férfi” – írja a költő.

Próbálok így viselkedni. Talán sikerülne elhíttetni vele, hogy nekem ez már a többedik esetem. Lelasítom magam, pedig legszívesebben azonnal belenyomnám a farkam. Itt és ott simogatom. A becsukott szemét kinyitja. Az arcomat stíröli. Azt vélem észrevenni, hogy most nem csak szeret, de fel is néz rám. Biztosan úgy gondolja, én már gyakorlott vagyok. Pedig nem. Még soha. Csak álmomban és sokszor, ami után csúszós, nedves pizsamanadrágban ébredtem. Ráfekszek. Újból az ajkaknál kötök ki. Őt ismerem. Vele már többször szeretkeztem. Az is olyan. A nyelvemmel keféltem meg, és anynyira átadtuk magunkat ennek a délibábnak, hogy sokszor közben elélveztünk. Most nem így akarok. De tudom, ő sem. Belépek a lába közé. Mikor a jobb térdemet beteszem, először kicsi ellenállásba ütközök. Biztosan – mint előzőleg – zsigerből jön neki. Megfeszítem magam. Nincs erre szükség. Beenged. Felkészült. Arcunk szorosan feszül a másíknak. Most nem az ajkaké a főszerep. Nézem a szemét. A cirnosságát kutatnám, de becsukja előttem. Kicsit fészkelődik. Biztosan érzi a farkamat és várja az élményt, amiben még nem volt része.

– Neki nem is ez az első! – fut át rajtam a felfedezés, ahogy jobbra-balra helyezkedik alattam. – Hát, akkor nincs mitől tartani! – ugrik az önbizalmam a fellegek fölé. Szinte észre sem vettem, úgy találta meg a farkam a pináját, mintha ott született volna. Az első benyomás után megállunk. Kell, hogy egy kicsit ráismerjünk magunkra, és a másokra. Aztán megmozdulok. Vele együtt. Előre-hátra. Egyszerre. Szótlanul. Keresem az ajkát, hogy megcsókoljam, de nem viszonzozza. Sőt, el sem fogadja a nyálcsöp-pentős csókomat, mert elélvezek. Pedig miközben keféltünk elképzelttem, hogyan fogom hátulról is belényomni a farkamat. Utána vagy éppen előtte, lovagoltatni akartam magamon, hogy közben láthassam a kebleit, ahogy ringatóznak felettem. De az álom egy dolog, a valóság pedig egy másik. Visszatarthatatlanul könnyebb vagyok egy adag nedűvel. A nyálam a gecimmel együtt hagy el. Az arcára csöppen. Lefordulnék róla. – Még ne! – suttozja. Most szólal meg először. Maradok. Sajnos a farkam nem ezt teszi. Visszakozik a szoros, forró pinában. Kedvesem pedig alattam fekvve jobbra fordítja a fejét. A másik oldalán a nyak foglal le. Rázkódni kezd alattam. Az arca felé fordulok. Nézem, hogy mi van. A csodálatos cirmos szemekből először csak egy, majd számolatlanul sok könnycsepp indul a paplan irányába. A süket csendben, a szobában, a könnyi apró koppokat hallatva érnek le az ágyon maradt, összegyűródött takaróra. Az értetlenségem biztosan az arcomra van írva. Szerencsére oldalra, a fürdőszoba ajtaja felé néz. A furcsa rázkódós hangtalan sírás keserves zokogássá változik. Lefordulok róla. Ha nem lennék öntelt elélvezett férfi, aki tele van sikerélménnyel, mert megkapta a világ legszebb nőjét, akkor megijednék. De még így is

elbizonytalanodok. – Mit csináltam rosszul? – nézem Kedvesem, és simogatni próbálok az oldalát, mert azt érem el. Hagyja, de csak azért, mert nem tud elhúzódni tőlem. – Ki érti a nőket? – egyre rosszabbul érzem magam. Kár érte, értem, magunkért – kezdeném sajnálni a szerelmünket, de a lelkem mélyén ragad a gondolat. Ahogy számomra megdöbentően feltört benne a sírás, olyan hirtelen, azonnal elfelejthetően maradt el. Egymás mellett fekszünk. A meztelenségünk újszülötti. Most legszívesebben megállás nélkül beszélnék neki. A világról, magunkról, a terveimről, a múltról, a jelenről, a jövőről és mindenről.

Tudom, hogy a híres kémnők így szedték ki az ellenségből az információkat. Mata Hari, akinek számtalan szeretője volt, így lett a kémek kémje.

Nyugodtam engedem el magam. Én nem vagyok fontos ember, és a Kedvesem sem kém. Bár, érdekes lehetne, de Isten ments! Még a végén bedobná magát valakinél. Fekszem a hátamon, és beszélek. Erről-arról, miközben élvezem, hogy élek. Ő boldog mosollyal az arcán csókolgat. Keresi a mellem, a hasam, a szám, a vállam, a nyakam. Miközben ezeket az ajkával dédelgeti a farkamat az ujjjaival játékosan igazgatja. Jobbra, balra. Előre, hátra. Furcsa érzés ez nekem. De a faszomnak is, mert először nem tud mit kezdeni ezzel. Nem maradhatok adós. Keresem a mellem párját, az ő kebleit, a fenekét, jobb kezem megállás nélkül matat. Aztán megérezem a forró lehetét a farkamon. Futó csókkal illeti. Ül mellettem, és engem néz. Ahogy kiterítve hanyatt fekvé feksztem előtte, furcsa érzésem támad. Ez egy szerepjáték. Pontosabban a szüzességünk elvesztésének történetét éljük újra. Az eszemmel tudom, de ahogy látom, Kedvesem cirmos, min-

dent megmutató szemeinek érzelemtől fűtött fényét, amint végig pásztázza testemet, talán egy kicsit el is szégyellem magam. Nem jut eszembe, az elmúlt időszak. Hogyan is jönne elő a gondolataim bugyrából, hiszen én csak egy teremtés koronája, egy férfi vagyok, aki a mának él. Pedig számtalanszor tettem ugyanezt vele. Aztán élvezni kezdem. Kicsit izgek-mozgok. A fejem alá teszem a kézfejemet, így a karom izmai jobban mutatnak. Elneveti magát. Na, több sem kell nekem, felülök és ledöntöm. Magam alá temetem. Markolászám, birkóznék vele, de nem veszi a lapot. A számat keresi. Csókolózunk. A lábujjaitól a feje búbjáig alattam van. Ha teljesen rátelepednék, nehéz lennék neki. A térdem és a könyököm az ágyon támaszkodik. Szeretem az ajka ízét. Ezt már mondtam, de a jót, az ilyen boldogságot szerző pompás érzést, nem lehet megenni. Most is belefeledkezek. Ez alkalommal nem olyan a csókokkal, nyelvvel való szeretkezés, mint előzőleg. Az arcát, szemét, az orrát – ezt nagyon nem szereti – a fülét – attól, amikor hozzáérek megrázkódik – a nyakát, de csak óvatosan, hiszen máskor ennek a harapdálásával élvezünk hatalmasokat- kényeztetem. Nem erősen, hanem, alig hozzáérve, az ajkammal cirógatom, apró csókokkal fűszerezem. Lassan oldalra hengergőzök. Most a válla, keble, hasa következik. Nem kapkodok. Most vesztettem el a szüzességemet, de már az önbizalom olyan tetőfokán vagyok, mintha számtalan nőm lett volna. A kezem keresi a helyét. Ő sem szeretne kimaradni ebből az élvezetből, de nem szeretném a Kedvesem figyelmét elvonni a csókjaim fürdőjétől. Először távol tartom őket a szeretett bársonyos bőrtől. De végül ő győz. A csókjaimmal egyidejűleg szerelmes képeket rajzolok a hasára, combjára az

ujjammal. A köldökét hosszan pátyolgom. Tudom, hogy kicsit csikland neki ez a környék, ezért nagy köröket csókolva közelítek. Egyre jobban kezdem élvezni. Annyira várom az apró rezzenéseit, ami a számmal való találkozása közben időnként végigfut rajta, hogy azt gondolom, akármit megadnék érte. De nincs szó cseréről. A pinája felé közelítve elakad a lélegzete. Az eddigi gyors levegővétel elmarad. Észre sem vesszük, hogy a szerepjáték elillan. Ahogy mindketten a ránk váró kéjre koncentrálnunk, elfeledkezünk a nemrég elvesztett szüességünkről. Most kicsit játszok vele. Így nagyobb lesz az élvezet. Tudom, azt várja, hogy a szám a pináján landoljon. De én gonoszul kikerülve a combja felé vándorolok. Újra megmozdul. Az előbbi megfeszülés, amikor azt várta, hogy a nyelvemmel megkeressem a csiklóját és a vaginája bejáratát, elillan. A lába ujjainál járok, a lábfejenél nem sokat időzök. Nincs ideje arra, hogy ráébredjen, mi történik vele. Úgy kapom be a hüvelykujját a számba, mintha soha többé nem engedném ki onnan. Először próbálja kirántani. Fekében felsőtestét felemeli, és könyörgő arccal szótlanul kér, hogy engedjem el. Miután ez nem vezet eredményre, visszafekszik és élvezni kezdi. Cuppogva szívom, szopom. Az övé. Jó íze van. Akkor pedig csak a felegekbe röpíthet, máshová nem. Mikor aztán teljesen elernyed a szám alatt, egy mozdulattal a lába közé fúrom a fejemet. Elsőre megdöbben. Nem számított erre. Nyomja, taszítja a fejem. Feleslegesen. A nyelvem soha nem látott hosszúságúra nyúlik. A rés felső részén kezdem. Nem ritmusosan, csak úgy ízlelgetve, körbenyalogatva, a nyelvem hegyével tapogatva, keresgélve, felfedezve. A lélegzetét figyelem. Most még csak készülődik. Már látja maga

előtt az égi élvezet kapuját, amit mindjárt kinyit, hogy átrohanhasson rajta. Majd később, amikor már kicsit lejjebb érek az én szeretett nyílásomban, és a bibét, azt az apró pontot kanyarítom a nyelvem hegyével, elkapjuk a ritmust. Akkor a kinyitott kapun belépve megszűnik minden maga körül, ami nem az élvezetről szól. És igen! Most tárul ki előtte a mindenség. Felemeli a fenekét. Még nem nyomja rám, bele a képembe. Csak éppen annyira, hogy a nyelvemet biztassa a beljebb hatolásra. Az energia-hullámunk egymásba fonódik. Akkor nyílik meg előtte az élvezet kapuja, amikor engem is elkap az akarat. Keresem a ritmust. A bibével együtt találom meg. A felfedezés mindig nagy gyönyörűség mindkettőnknek. Nem tűnt el. Itt van. Engem várt. Hallom a hasa felől érkező hangokat, amelyek előhírnökei a kéjnek. Az én Virágos Kertem átlép a lelkében látott ajtón, elélvez. Ez az első, csak kóstoló. Fordulna ki, de nem engedem. Most jövök bele igazán. Kezdem annyira élvezni, hogy semmiképpen sem akarom abbahagyni. Lassítok. Dédelgetem, simogatom a nyelvemmel, de rendesen benne vagyok a pinájában. Várok. Élvezem az illatot, az ízt. A kezemmel a mellbimbóját keresem. Messze van és egyébként sem tudok jól koncentrálni rá, miközben a farkam meredezik és a pináját nyalom. Aztán érzem, hogy megfeszül alattam. Ez olyan, mint a startpisztoly durranása. Hatalmas nyelvcsapásokkal nyalom, szívom, majd ritmust váltva körkörösén kavaram a mézescsupromat. Rátelepedek az apróként felfedezett, de most már megduzzadt bibére, beszopom a szintén megnőtt ajkakakat és várom, hogy felkészüljön. A szerelem egy töből fakad. A szerelmesek, nem csak értik, de érzik is egymást. Nem kell figyelni. Akkor kapom el a ritmust,

amikor kell. Tenyerem a hasán. Kicsit feljebb húzom a bőrt, hogy jobban, az eddig elbújt részeket is megúsztassam a nyálamban, hogy utána, keveredve az ő nedveivel kinyalhassam. Hatalmasat élvez. A szoba falai felelnek neki. Igaz, ugyanazt mondják, amit ő, és hasonlóan hangosan, de ez kit érdekel. A képek, amikről a lenge ruházatú nők néznek le ránk, nem fordítják el fejüket. Pechjük van. Nekik ilyenben nem lesz soha részük. Mindig csak az „alig ruhában” gerjesztik a fantáziát. – Ne! Ne! Még! Még! Istenem! – hallom, miközben nem tudja eldönteni, menjek vagy maradjak-e a lába között? Ez az én asztalom. Az én kompetenciám. Lefeszítem a két karját oldalra. Nem kell sokáig így tartanom. Nyomja, emeli a fenekét a fejem felé, én pedig a teljes arcommal belefúrom magam a pinájába. Nehezen kapok levegőt. Legszívesebben a tarkóig belebújnék, de nem lehetséges. A nyelvem dolgozik, keres, de most már az alsó ajkam is része a kénynek. A vagina bejáratát nyalom körbe, és szippantom, szopom pinája minden részét. Élvezetünk olyan magasságokban száll, ahol sokszor úgy érezzük, mindjárt meghalunk. A hörgő, sikító hangok, rimánkodó, kérlelő mondatok, csak nekünk szólnak. A minket eddig néző „alig ruhás” nők a falon elfordulnak. – Még, még! Ne, kérlek, ne! – hallom a fülemmel, de nem jut el a tudatomig. Újra és újra nekiindulok, sőt ki sem jövök. Most már folyamatos a szaladgálás a kék labirintusában. Két markommal fogom a fenekét. Húzom fel magamra. Ettől még jobban felröppen. Az én Virágos Kertem kék szárnyai már a Napot súrolják. Elernyed. Piheg. Bele kell nyomnom a farkamat, mert szétrobbanok. Pinás csókkal mászok bele a szájába, a farkammal pedig a pinájába. Nézem a szemét. A cirst. A vég-

telenséget idézőt. Mosolyog. Biztosan érzi a farkamat magában, de látom, még a nyelvem tüze égeti. Arcán a derűs mosoly, az abszolút kielégülést, a boldog semmiben lebegést mutatja. Nyomok egy-két ritmust. Mozog velem. A nyakát veszem célba, amikor eszembe villan, hogy szomjas vagyok. Valaki irányítja az életünket. Mindig jelzi, ha mást akar, mint ami a mi szándékunk. És mennyire jól teszi. – Nem vagy szomjas, Kedvesem, Virágos Kertem? – kérdezem, miközben még mindig benne tartom a jó meleg helyen a farkam. – De – suttogja változatlanul, a kék birodalmában barangolva. Kicsusszának. Rövid ideig fekszem mellette. A nyitott erkélyajtó és ablak felől megmozdul a levegő. Biztosan erre várt – jut eszembe, és meghallom a parkírózó felől jövő óbégatást. Igen. A szó szoros értelmében. Úgy, hogy közben jajveszékelés cifrázza a nagy hangot. Azonnal fordulnék a hang irányába, de látom a szépséget, amint a hátán fekszik. Már nem teljesen meztelenül mutatja magát, mert oldalról felhúzta testére a lepedőt, és félig-meddig eltakarja a lényegét. Így a pinája és a keblei a fehér anyag alatt bújnak el. – Nem nézek ki! – határozom el magam. A farkam meredeken mutatja a fél tizenegyet. Ilyenkor nem mérlegel az ember fia. – Öljék meg egymást, ha az tetszik, de engem hagyjanak baszni! – mondanám, ha kérdezné valaki. A hűtő ajtaja elég macerás. Biztosan sokan nyitva hagyták, ezért egy kódos zárat raktak rá. Bor, sör, ásványvíz, égetett szesz. Megfordulok, hogy megnézzem a Nap állását. Azt mondta nagyapám, hogy addig ne igyál, amíg a Nap látja. Pedig talán egy pohár vörös bor jól esne. Visszacsukom a hűtőszekrény ajtaját. Az ablakok és az erkélyajtó előtt vastag, átláthatatlan függöny lóg, oldalra kötözve. Elkerülhetetlen volt,

csak a másodperc töredékéig tartott. Egy pillantást vettem lefelé a hang irányába. Bár ne tettem volna. A park füves részén egy meztelen fiatal srác feküdt a meztelen lányon, és keféltek. Körülöttük – őket körbe állva – emberek sokasága, akik szörnyülködnek, kiabálnak, egy asszony, akinek gondolom a hozzátartozója az egyik, sírva jajveszékkel. – Mit csináltok? Jöjjen már valaki! Nem látják, hogy nem tudnak magukról? Még meghalnak! – ordítja. Többen fotózzák őket. Ezek az leselkedők talán azt hiszik, pornófilmet forgatnak vagy lehet, hogy főpróba? Ki tudná megmondani, mit élveznek a kukkoláson? Leragadok az ablak előtt. Mögöttem Virágos Kertem, aki várja a szomjúságát oltó italt. Elöttem, lent a parkban pedig az embercsődület, akik azt nézik, hogy két fiatal hogyan baszik egymással. Én pedig lassan fél hatot néző farokkal állok közöttük, és nem tudom hova tenni magam. Ha valaki, én nagyon szeretek kefélni. De nézni, hogy mások hogyan és miként? Ráadásul leskelődve! Az sincs rendjén, hogy ezek a szerencsétlenek itt a szálloda előtt a füves részen, fényes nappal essenek egymásnak. Biztosan belőtték magukat – jutok én is erre a következtetésre. Sajnálom őket. A szám mostanra teljesen kiszáradt. Visszafordulok a hűtőszekrény és a poharak irányába. Előtte a függönnyel babrálok. Sikerrel. A Nap nem lát semmit. Azt sem, ha bort iszok. A középső szobában az ablak előtt, a vastag, barna függöny takarásában gyertyaláng táncol a csillogó üvegpoháron. A vörösbor nem versenyez vele. Testes és zamatos. Olyan, amilyennek lennie kell. Amint egy fél fordulatot eltekerve öntöm a poharakba, eszembe jut az a gazda, aki megtréfálta a kollegámat, akinek ez volt a szava járása.

A pincében, aminek az elejét és a présházát újonnan építették, nem volt elektromos világítás. A vastag gyertyák elég fényt adtak a pincészerhez, ahova érkeztünk. Mi nagyrészt gyalog mentünk a hegyre. Nem így a többiek. Bánhatták is. A nagy esőzés miatt a kocsiútra ráomlott a hegy. Így lent maradtak. Igyekeztek rábeszélni magukat, hogy kerülővel, a mi gyalogutunkat válasszák, ha már így jártak, de nem eléggé, mert végül az egyik az omláshoz közeli pincében kötöttek ki. Mi meg várakoztunk. Ha már így esett, addig kóstolgassuk a nedűt – mondta János gazda. Erről jut eszembe, hogy a szőlősgazdák többnyire Jánosok. Még az is, aki nem az. Mert talán nem tud róla, hogy János az igazi neve. Nos, itt történt, hogy a kollégámtól kérdezte János: Aztán hogy ízlik? – Olyan, amilyennek lennie kell! – jött a válasz. – Na, igen. De mégis? – Mondtam, olyan, amilyennek lennie kell. – mondta újra, és előretolta a poharát, mert üres lett. – Várjon csak! Itt van egy másik. – János felszívott a lopóba egy fél arasznyit a következő hordóból. – És ez milyen? – kérdezte. A kollégám beleszagolt a pohárba. Meglóbálta, mint aki ért hozzá, majd újraszimatolta. Aztán egy hajtásra lenyelte, ami előtte volt. Utána cuppogott egyet-kettőt. Előrelökte a poharát, hiszen ismét üressé lett. – Na, na? – biztatta a gazda. – Hm. Olyan, amilyennek lennie kell! – válaszolta hetykén, mint aki valami nagyon fontos, érdekesítő kritikát mond. – Jól van, no. – hümmögött János, és újabb hordóból ütötte ki a dugót. És ez így ment, egészen addig, míg az én kollégám, már csak úgy tudta mondani, pontosabban mutogatni, az azóta szállóigévé lett mondatot, hogy azt rajtunk kívül más biztosan nem érthette. Berúgott, mint az albán számár.

Mi messze voltunk ettől. De a bor, ami vörösen fénylett a középső szoba kerek asztalán előttünk, és rebbenés nélkül nézte meztelenségünket, megtette hatását. – Mikor annak idején megláttalak, és a szemünk összeakadt, azonnal tudtam, lesz ennek folytatása. – ér utol a cirmosság, amiben nem csak magamat, hanem az egész világ boldogságát látni vélem. – Ne tessék mondani! – De bizony! Emlékszel? A délutáni Nap, úgy mint most, csak nem volt eltakarva, nagy szemekkel mutatott meg egymásnak bennünket. Amikor beleakadtam a szemed sugarába, és megláttam a vonzó cirmosságát, azonnal belém ütött valami. Igaz, a mások által leírt élmény. Most már tudom, ha akkor, abban a pillanatban nem is érzékeltem, de megállt az idő. Minden kikapcsolt. Nem emlékszem kik voltak ott rajtunk kívül. Csak a ruhádra, ami térden aluli hosszúságú volt, és a szandálra, ami eléggé kényelmesnek látszott. – Rongyos, avított volt? – kérdez közbe nevetve, de nem zökkent ki a szerelmes hangulatomból. – Lehet, nem tudom. De azt igen, hogy lábad, combod sziluettjét látva, beindult a fantáziám. Az első szembenézésünk annyira hosszú volt, hogy tulajdonképpen mindent lerendeztünk. Még ha nem is voltunk akkor ott, ennek a tudatában. Talán kétszer, ha szemeztünk. De ebből csak egy volt, ami mélységbe kutakodott és a jövőt készítette elő. A másik alkalommal futólag időztél el egy pillanatra az arcomon, de tudtam, ez volt az elrendeltetés végén a pont. Már mint hogy ez van. Tégy vele, amit akarsz, de úgysem tudod kikerülni. Ettől kezdve nem volt olyan nap, hogy valamiről ne jutottál volna az eszembe. – Ez aztán szép, Drágám! Ehhez képest számolatlan nő fordult meg az ágyában. – veti közbe csúfondáros mosollyal. – Egyrészt ez nem

fedí a valóságot, másrészt pedig én már nem emlékszem egyre sem. A szerelem, ahogy én szeretlek Téged, teljesen törölte a régi emlékeimet. Tényleg. Ha akarnám, sem jutnának eszembe azok, akik voltak. Hogy ezt miként csináltad? Mint amikor kitöröljük a számítógépről, ami már nem kell. Valahol benne van. Az informatikus, ha ügyes, ki tudja szedni belőle, de én erre képtelen vagyok. – Jól van, Drágám! Elhiszem. – Nyugtat meg, de látom rajta, ez nem így van. Koccintunk. Nem szállok le a témáról. Nem elég meggyőző, ahogy reagál. – De én tényleg így vagyok. Hidd el, ez már betegség. Ennyire szeretni valakit, ennyire függővé válni, mint ahogy én lettem, orvosi eset. Bárhol vagyok, Téged látlak. Téged kereslek. Ha meglátok valamit, arra gondolok, hogy meg kellene vennem neked, mert biztosan jól állna rajtad, örülnél neki. Ha elolvasok egy hirdetést, hogy valahol az országban, a városban, milyen rendezvényt szerveznek, mit játszanak a moziban, színházban már tervezni kezdek, hogy majd együtt elmegyünk. Ott aztán fogom a kezéd. Járkálunk fel és alá. Mutatom minden száját tátó bábész pasinak, hogy nekem milyen szuper nőm van. Aztán megállok. Szembe fordulok veled, és olyan mélyen csókollak meg ott mindenki előtt, mint itt az ágyon. – Na, azt biztosan nem! – Miért? – talán szégyelled, hogy ilyen jó pasid van? – Nem, Drágám! De tetszik tudni, milyen vagyok. Nem tartozik minden mindenkire. – nevet, és az asztalt megkerülve a meztelen fenekével az ölembe ül. – A szépséged megejtő! – mondom komoly arccal a szemébe, átölelve a csupasz derekát. – Ha Rád gondolok, azonnal ellágyulok. Ha meglátlak, érzem, hogy előnt a boldogság, a büszkeség, az öröm olyan hulláma, ami nélkül tényleg nem lehet élni. Már ha megismeri az ember fia.

Ezért szoktam mondani, kicsit átköltve a bibliai mondást, boldogok a tudatlanok. Ha nem ismerem meg, ezt az érzést, akkor nem félek attól, hogy elveszíthetem. Nem ilyen boldogságban, de jól érzem magam. Naná! Hiszen akkor gőzöm sincs erről, ami betölti a lelkemet, amióta szerethetlek. Szüntelenül vigyorgok mint egy debil pasi. Nem jól mondom. Folyamatosan lebegek, és derűsen élem az életemet. Nehéz ezt az egészet félreérthetetlenül kifejezнем. Sokszor elintézem magamban azzal, hogy boldog vagyok. Amikor viszont erre jutok, azt is kevésnek érzem. Mint amikor naponta számtalanszor kijelentem, hogy szeretlek. De ez így kevés. Minden kevés! – Érted ezt, Kedvesem, Szerelmem, Virágos Kertem? – A haját tekergetem az ujjaimra. – Annyira jó lenne, ha költő lennék vagy zeneszerző. De festő vagy szobrász is lehetnék. Akkor talán a műveim által meg tudnám mutatni, mit jelentesz te nekem. És milyen érzéseim vannak. Így csak arra vagyok képes, hogy naponta többször elmondom, annyira, de annyira szeretlek, mint ember még nem szeretett senkit sem. És bármire képes lennék érted. Kérd a vesémet, a májam egy részét, a karomat, bár az elég szőrös – állok meg egy gondolatra. Ez elég ahhoz, hogy a szerelmes feszültségből önfelelt nevetés robbanjon ki. Elengedem a haját. Még ragaszodom a lelkem feltárásához. Észreveszi rajtam, mert a nevető ráncok az arcán kisimulnak. Felém fordul, és merengően vizsgálja az arcomat. – Tudod én Virágos Kertem, amikor először megláttalak az eszemmel nem tudtam, de éreztem, hogy ez egy életre, az én életem hosszára szóló találkozás lesz. Ezért ömlött belőlem a szó. Biztosan sok minden butaságot összehordtam neked. Arra emlékszem, hogy te, olyan aranyos voltál, mert alig beszélve, ér-

deklődéssel figyelted a szövegemet. Aztán az első csók. Amire mind a ketten számítottunk. Tudtuk, hogy akkor és ott be fog következni. Abban már nem volt meglepetés, de igazából szerintem a találkozásunkban és most a szerelmünk kiteljesedésében sem. – Megfogom az arca két oldalát. Felém húzom. – Szeretlek! – mondom úgy, olyan átéléssel, hogy meghatódok a hangom hallatán. – Én is Téged! – jön a válasz, és ettől olyan, de olyan hatalmas boldogság árad szét bennem, hogy szerintem úgy világítok, mint kint a Nap. A Kedvesem hangja, arca, szeme és egész valója egyesül velem. Felállok. Fogom a poharam, és egy hörpintéssel kiiszom belőle a magyar föld ízét, amit itt és most a vörösbor közvetít. Meghajolok a szépség előtt. – Asszonyom, szabad egy táncra? – nyújtom a kezem. A szemét nézem. A cirmossága kicsit elbizonytalanodik. – Remélem, nem kapok kosarat! – alig hallhatóan jegyzem meg. Az ütemet, a zenét a fülébe dúdolva táncolunk. Ez aztán már tényleg sok a falon lógó nőknek. Az apartman középső szobájában a szemük előtt táncol a meztelen pár. Lassan, összefonódva, halkán mesélve a ritmust. A talpuk és a padlószőnyeg súrlódása az egyetlen hang, ami aláfestést ad a dúdolásnak. A lépések kezdeti gyorsasága hamar megváltozik. A vége felé már csak egy helyben mozgunk. Összefonódva, jobbra-balra, lépés nélkül mutatva, hogy ez egy tánc. A csókolózás nem meglepő. De a milyensége, a szerelmes szívek egyesülése annál inkább. Átölelve, mozdulatlanul izlelgetjük a párunk ajkát. Aztán úgy szorítjuk magunkhoz szerelmünket, mintha össze akarnánk a két testet hegeszteni. Mit hegeszteni? Egy kovács segítségével egymásba olvasztani, hogy ezután soha ne lehessen szétválasztani bennünket. – Juj! Össze-

tetszik törni! Nem kapok levegőt! – próbál kibontakozni a szőrös karomból. – Hm. Hogy mi a baj? Azon töröm a fejem, hogy nekem mi lenne a jobb. Az, ha nem kapnál levegőt, és örökre rám volna szükséged, ha élni akarsz, vagy pedig ha mégis elengednék és bíznam abban, hogy úgysem tudsz nélkülem élni. – Na, ez nekem egy kicsit sok! – nevet. – De azt gondolom, jobb lesz az Önnek, ha hagyja, én döntsem el, mikor veszek levegőt! – kacag, és a kerek asztalhoz lépve iszik egy kortyot. – Na, már fenyegetni is kezd a nagyságos asszony! A kurva életbe! Hát eddig tartott a szerelem? – próbálom a kiakadt mérges pasit mutatni. Veszi a lapot. Hozzám lép, és úgy csókol meg, hogy ettől a farkam kíváncsisága azonnal felébred. Felemelkedik a két combja közé, és szemezni kezd a csupaszra borotvált pinájával. Érdekes, amikor túl vagyunk a bejáratáson, azonnal megtalálja a maga helyét. Nem lehet a Kámaszútrának olyan kifordított kefélesi pozíciója, amiben azonnal ne csusszanjon be a vaginájába a farkam. Fogom a seggét, és húzkodom magamra. Kicsit rogyasztanom kell, neki pedig pipiskednie. Lépésről lépésre, hogy a farkamnak a pináját el ne kelljen hagynia, közelítünk a kerek asztal felé. Az asztallap magassága pontosan jó. Könnyen felcsusszan rá. A feneke mellett kettő üveg pohár és a boros palack. Közel vannak egymáshoz. Minden lökésnél koccannak. Ezzel adják a baszás hangjához az aláfestést. Virágos Kertem lábai széttárva lógnak. Közöttük állva, nyomom bele a faszomat a pinájába. Nagyon jó! Sőt, még annál is jobb. Közben csókolgatnám, de inkább hátradől. Így még jobban bele tudom nyomni magam. Csattog a faszom töve és pinája szája, amint nagy erővel szét akarom baszni. Olyan szorosán fogja a farka-

mat a vaginája, hogy szinte letépi. Nem csak én kerülök az örület határára, hanem ő is. Dől rólunk a verejték. De ezzel most nem foglalkozunk. Nincs pozícióváltás. Ez annyira jó, hogy mindketten az izzadságtól összecsomósodott hajjal szét akarjuk kefélni a másikat és élvezni, élvezni, nagyokat akarunk élvezni. Nem tudom a tenyeremmel úgy isten igazából beteríteni a seggét, ezért jelzésül rácsapok. Lehet, csak nekem van erre szükségem. Ki tudja? De megfogja a seggemet és olyan erővel rántja magába, hogy ha lehetne, a golyóim is bele kerülnének. Egy, kettő, három, négy – nem számolom. Úgy verem magam hozzá, hogy ha van valaki, aki mindent látja, és hatalma van a farkam növesztésére, akkor remélem megteszi. Mert úgy érzem, igen, úgy érzem, nő. Nagyobb és hosszabb lesz! Lenézek, hogy legalább a tövét, a törzsét lássam, mikor kijebb húzom a következő csattanás előtt. Nem enged. Olyan hihetetlen erővel rángat magába, hogy normális esetben megijednék. De most nem. Sőt! Beindulok. Felemelem a lábát. A nyakamba akasztom. Hátra dőlve ül a kerek asztalon és én akkorát kefélek vele, mint a ház. Most aztán tényleg tövig benne vagyok. Nem kell neki sok. Rászorít a farkamra a vaginája. Megrándul. Megrázkódik. Hosszan. Aztán lassan leengedi a lábát. Meg szeretném csókolni. Még mindig benne vagyok. Csak futólag enged az ajkához. Újra a seggemet markolássza, és újra felveszi az ott hagyott ritmust. Most így marad a lába. Hol felemeli, de nem a nyakamba, majd újra lent lógatja. Ez elég, hogy a fellegekben járjon. De nekem nem. Mélyre, bele a pinájába, a fenekére akarom önteni minden gecimet, ami ismét keresi a napvilágot. Hol van már a szüzességünk elvesztése? Hol van már a reggeli szopás és a gyors menet? Hol

van az öltöző, ami a farkam méretével volt elfoglalva? Itt a kerek, fa asztal van, amin ütemesen kocognak az üvegek, miközben szét akarom baszni az én Virágos Kertem pináját. Nem beszélünk. Mégis érzi, tudja, hogy mit akarok. Ő is ezt szeretné. Tudom, mert többször megbeszéltük, nagyon élvezi, amikor belespiccelem a gecimet. Nem csak a farkam rángatózása az, amitől ha sikerül neki, velem együtt élvez el, hanem a forró ondó érzete, ami betölti a pináját. Sőt, előfordul, hogy érzi a kilövellés pillanatát is. Érezve egymást, erre koncentrálnak. A faszom kifeszülve gyűjti a gecit, amire Virágos Kertem áhítozik. Aztán szinte egyszerre érezzük meg, hogy valahol bennem elindul a robbanás. Utána a farkamban utat tör előre. Kedvesem, mint egy tébo-lyult néember csapkodva noszogat, hogy öntsd, borítsd belém a gecidet. Majd, hogy nyomatékot adjon neki, hangosan szól rám! – Öntsd belém! Nyomjad, te férfi! Basszál szét! – nem akadok fel a tegezésen. A farkam a főszereplő, na meg a pinája. Az utolsó felszólító mondatnál úgy öntöm belé a gecimet, mintha az életem lenne. Mindet. Keményen. Hosszan és sokat. Egyszerre élveztünk el. Hanyattvágja magát az asztalon. Pihegve állok a lába között, pinájában a farkammal. Érdekes, most nem olyan gyorsan megy vissza a házába, mint máskor. Szeretem, amikor így viselkedik a férfiasságom. Így, ebben a pozitúrában nyúlok a poharamért. Üres. Töltök az üvegből. Természetesen nem csak magamnak, neki is. Felül. Még mindig benne a faszom, ami a Kedvesem lába között a gecimben lubickol, miközben iszunk egy kortyot. A szemünk minden szónál többet mond. Mosolyogva nézzük egymást. A boldogságunk nem ismer határokat. Az ablakon túliak rendesek. Eddig vártak. A vastag függöny

igyekszik visszatartani a veszekedés indulatos mondatait, de hol van ez a barna anyag a kefélestől, amikor minden más megszűnik létezni? A lenti világ felől hangos beszéd hallatszik. Virágos Kertem az elhúzott firhang felé nézve felvonja a szemöldökét, ezzel biztatva, hogy nézzük meg, mi van kint. Én nem szeretném. Tudom, hiszen láttam és tisztában vagyok vele, hogy Kedvesemre nem lenne jó hatással. Mi egy napig és még utána sokáig élvezni, kefélni akarjuk egymást. A szerelem tüzeiben elégni vagy megpörkölni, esetleg flambírozódnai csodálatos dolog. Ehhez nem kell nekünk mások látványa, főleg nem úgy, hogy azt sem tudják, mit tesznek és hol vannak. Egyenes derékkal ül előttem. A két lába között a farkam még mindig bent van a jó meleg odúban. Átölelem. Riszálom a seggemet és a felsőtestemet. A farkam már nem feszes, kemény, de valahogy tartja magát. A mozgással együtt hajladozik. Nem baj. Volt már ilyen, és utána jobb lett. A keblei viszont kurvára elérnek. Ahogy a bimbók írják a mellemre az üzeneteket, az olyan, mintha kezdene szárnya nőni. Nem tudom eldönteni, mit tegyek. Szopnám, nyalnám a tenyerembe illő domborulatokat, de közben az, ahogy itt és most élvezkedünk egymással, nagyon jó. – Fürödjünk! – tol el magától a Szépség. Tényleg ezt terveztük előzőleg, de annyira elvittek az események, hogy teljesen megfeledkeztem róla. Előrehajolva nyitja meg a kád csapját. Előtte habosítót tölt az alá. Ahogy zubog bele a meleg víz, azonnal méretes, fehéres rózsaszínű hab keletkezik. Gyenge eperillat tölti be a fürdőszobát. Megállunk a kád oldalánál. Tágra meredt szemekkel nézem Virágos Kertemet. Most más, mint előzőleg kint a szobában volt. Hogy mi teszi? Nem tudom. Talán a közös fürdőzés élménye

utáni vágyakozás? Keresem a lelkét a szemében. Nem találok. Hamar kiderül, hogy miért. – Pisilek. – mondja, és indulna a külön vécé felé. – Inkább itt. – mutatom a zuhanyzófülke melletti kagylót. A nagyméretű fürdőszoba megépítése során minden igényt ki szerettek volna szolgálni. Ezért nem csak kád, hanem zuhany is van, na meg dupla mosdócsésze és egy vécékagyló is. – Én nem akarok Ön előtt pisilni. – tiltakozik. Hajthatatlan vagyok. Indokolom innen és onnan. Hogy én szintén előtte, meg ilyesmi. Végül másokra való hivatkozásom vagy az egymás előtti nyitottságunk követelése letöri az ellenállását. Mindegy. Itt ül előttem a fehér porcelánon, és kicsit előrehajolva koncentrál. – Nem megy. Érzem, hogy figyelni tetszik. Nekem így nem megy. – Kimegyek. Azért az ajtónál megállok és hallgatózok. Még a pisilését is szeretem: ahogy vékonyan elindul, majd hangos zubogással folytatódik és a legvégén ismét úgy, mint először, de akkor már alig hallhatóan csurog. Belépek. Látom, szeret sok vécépapírt használni. Én is könnyíték magamon. Kihívóan. Férfiasan. Eszembe jut és mesélni kezdem neki, gyermekkoromban a házunktól nem messze egy hosszú lépcsőkar vezetett le az utcára. Virágos Kertem ráül a kád szélére és miközben belőlem folyik a vizeletem, nézi a seggemet és hallgatja a történetet. – Érdekel? – fordulok vissza. – Naná! Hiszen Önnel esett meg. Tessék mesélni! Biztosan tornázni tetszett a korláton vagy lecsúszni, mert így gyorsabb volt leérni. – Most nem találtad el, Kedvesem. – Állok vele szemben. A farkam még pihe-nőállásban mutatja a hátát neki, pedig ahogy a kád szélén ül, az arca, az ajka, a szeme egy magasságban van öméltóságával. – Képzeld, előttem van a sok lépcsős mélység, mellette pedig a grádics szélessé-

gének legalább háromszoros hosszúságú pereme, ahol tényleg úgy van, ahogy gondoltad, Kedvesem, hiszen korlát mutatja, hogy mögötte örült mélység van. Ide álltunk mi gyerekek, és versenyeztünk, hogy ki tud messzebbre pisilni. Összefogtam a bőrt a pöcsöm előtt, és nyomtam, ahogy tudtam. Igen ám, de a többiek is. Onnan felülről nem lehetett megállapítani, kinek ment messzebb a pisije. Futottunk le a lépcsőn, de mire leértünk a poros, földes placcon, addigra megszáradt. – A lépcsőre pisáljunk! – adtam ki. – Azon meglátszik, mert vörös kőből van, és ha beissza, még egy ideig látható. – Így lett. Álltunk egymás mellett a lépcsősor tetején. Néztük a pöcsünket, és erőlködtünk, mint akinek ettől függ az élete. Előtte azért rendesen ráfeküdtünk a közkútra. Annyit ittam, amennyi csak belém fért. Anyám legnagyobb öröme, a meredély mellett lévő szederfáról legeltem egy marék fekete gyümölcsöt. Általában minden, ami rajtam volt úgy nézett ki, mintha tintába fürödtem volna. Nem tudom, hogyan tudta rendbe rakni, de mindig tiszta volt rajtam az ing, a nadrág. Tehát teljes erőbedobással célirányba, vékony sugárba kényszerítve a pisinket huzogtunk. Láttam, hogy kicsit lemaradtam. Mikor elapadt a folyadék, összeszedtem magamban a maradékot és egy jó nagyot lövellve lefelé a lépcsőre belehasítottam a levegőbe. De nem csak én, hanem a többiek is. Öten álltunk egymás mellett. Az öt jó barát. A legkisebb, Tamáska, a kicsi fütyijével nem okozott fejtörést egyikünknek sem. Hirtelen történt. Észhez sem tudtunk térni. Az ordítástól úgy, ahogy voltunk, félig leeresztett gatyával és nadrággal rohantunk a közeli bokros, fás, elhanyagolt park felé. A két asszony, a szatyrát letéve a lépcső tetejére, futott utánunk. A fejüket, az arcu-

kat találtuk el az utolsó, mindent eldöntő pisisugárral. Elég sok mennyiség találhatta el őket, mert hajuk nedvesen lógott az arcukba. Elbújtunk. A futás miatt hangosan szedtem a levegőt. Azt hittem meghallja, ezért visszatartottam a levegővételemet. Közben az egyik asszony mellettünk bóklászott. Én pedig majdnem megfulladtam. – fejeztem be. – Ez nem valami szívderítő történet Drágám! – áll fel a Szépség és lépne bele a habtól soknak tűnő vízbe. – Még ne, kérlek! – érek azonnal vissza a kalandozásomból. Nem tudom elhessegetni magamtól ezt a hülye előérzetet, ami már reggel óta itt van valahol bennem. Biztosan ezért jutott eszembe ez a gyermeki pisilős történet is. Erővel próbálom eltakarítani magamból. Ez most ebben a pillanatban nem látszik nehéznek. Hiszen itt áll velem szemben, született meztelenségében, az én Virágos kertem, akinél szebb, kívánatosabb nő, még nem született erre a világra. Közébe lépek. Átölelem. Nem csókolom meg, de ő sem keresi a számát. Összetapadva állunk. – Egyszerre lépünk bele –indítványozom. Amint felemeli a jobb lábát, és átteszi a kád peremén, röviden, de kutakodóan nézi a habos meleg vizet. Aztán mikor megmerül a lába feje a rózsaszínszerű gomolygó felhőt mutató fürdőben, rám emeli a szemét. Mosolyog. De úgy, mint eddig még soha. Én pedig lebénulva két lábbal állok a fürdőszoba kőburkolatán. Elfelejtettem, hogy mit javasoltam. Én nem léptem. Most ha képes lennék rá, akkor elmondanám neki, az én Virágos Kertemnek, hogy teljesen kész vagyok.

Kérdezem tőled, Olvasó: – Láttad már a Kedvesedet belépni a kádba? Abba, ahol majd ketten fogtok a rátok várakozó meleg vízben lubickolni? Itt nem az utóbbi a fontos, hanem az előbbi.

Amint felemeli a lábát és átrakja a kád szélén, ahogy közben az arca, mindezt aláfesti olyan, mint egy születés. A boldogság, a tisztaság, az újrakezdés, a végtelenség varázslata. Csodálatos látvány. Selymes, bársonyos bőrén a gyertya lángja sétál. Ha nem én tettem volna a fehér viaszrudakat a fekete kanóccal a kád peremére, akkor féltékeny lennék. Így csak tágra meredt szemekkel nézem, amint simogatják a szépségtől félájult lángok vetületei az ölet, a fenekét, a keblét, a hasát, aminek a közepén árnyéket keres a köldöke. De mindez, talán csak fikció. Egyszerűen leírhatatlan, megfogalmazhatatlan a látvány, az üzenet, amit kapok az én Szépségemtől, amint felemeli a jobb lábát és belelép a habos fürdővízbe. Nem tudok ettől szabadulni. Érzi ő is. Nem siet. Nem teszi utána a másik lábát. Így állunk. Úgy érzékelem, hosszú ideig tart ez a kegyelmi állapot. De az is előfordulhat, hogy jó, ha egy-két másodpercig. A fürdőszoba mennyezetén lévő rács mögött megbújó elszívó szorgalmasan cseréli a levegőt. Köze nincs ahhoz, ami alatta történik. Nem baj. Sőt, még jobb is így, hiszen az elveimmel ellentétesen, nem akarom megosztani senkivel a szembesülést magammal. Hogy mi végre jöttem a világra? Mi vagyok én Hozzá képest? Lám, neki nem kell semmit sem tennie, csak a jobb lábával bele kell lépnie a fürdőkád habos meleg vízébe, és máris minden újra megfogalmazódik. Megcsókolom a vállát, és ezzel megtörök a varázslat. De nem örökre elveszítve, hanem egy újabbnak helyet biztosítva. Mint az illuzionista művészek előadásán.

Az egyik alkalommal voltam a méltán világhírű művész műsorát megnézni. Az est folyamán az aszisztensek a teljes nézőtér minden vendégének adtak egy A4-es papírt, ami nyolc egyenlő részre volt

osztva. Minden osztott részen egy jel, egy szám volt. Ezt kellett szétvágni, hajtogatni, elszakítani. Könnyen ment, mert egy kicsit perforálva volt a papír. Aztán elmondta, hogyan kell, milyen sorrendbe egymás fölé rakni. Mikor ez megvolt, meg kellett keverni. Jó alaposan. És akkor gondolni kellett nyolcig egy számra. Ha megnéztük azt a lapot, akkor arra az a szám volt nyomtatva, amire gondoltunk. Persze a teremben, mindenki másra gondolt, de az biztos, hogy az eredmény helyes volt. Elmondta a művész, hogy ez a varázslat aznap éjfélig fog tartani. Utána nyugodtan kidobhatjuk a lapokat, mert semmit nem érnek. Kipróbáltam. Tanúim vannak erre. Éjfélig bárkinek a kezébe adtam, mindig jó volt. Aztán mikor elütötte az óra az éjszakai tizenkettőt, semmi nem jött össze. Pedig próbálkoztunk. Újra és újra, aztán másképpen, de sikertelenül. Végül már az egyik lap megadta magát, és beszakadt. Kidobtam mind a nyolcat. Egy ideig nem beszélünk erről. Meg kellett emésztelnünk. Amit nem ért az ember, arról mit szövegeljen. Talán egy év is elmúlt, amikor ismét előkerült a történet. Egy újabb szemfényvesztés kapcsán. De olyannal, mint a lapokkal való varázslat volt, eggyel sem találkoztam utána. Hogy miért jutott ez az eszembe? Mert Virágos Kertem, szintén olyan világba röpít, ahová soha többé nem fogok tudni belelépni. Ráadásul itt nem ő jelentette ki, hogy meddig tart ez a varázslat, hanem én törtem meg, hogy újabbat kapjak. Ez helyes vagy nem? Még nem tudom.

Ülünk egymással szemben a kádban és én érzem a combját, a lábát, ahogy hozzámér. Most mondanom kellene valamit. Szépet, okosat, udvarlósat, esetleg érdekeset. Semmi nem jut az eszembe. Előrehajol és megcsókol. – Mi történt? Melegnek érzed a vi-

zet? – érdeklődik. – Nem. Pontosan jó. – válaszolom. Akkor emelkedik fel, hogy az ölembe üljön. – Ne, kérlek, még ne! – tartom vissza. Megdöbbenő arccal néz rám. – Drágám! – szólít meg, de nem engedem, hogy folytassa. Most én csókolom meg. – Ha tudnám, elmondanám, de képtelen vagyok rá. – Mit? Megijeszt! – veti közbe, és tényleg ezt fejezi ki az arca. – Nem! Nem! Félreértesz! – Akkor jó. – dől hátra a kád végének. Ezzel megmutatja a habokból kiemelkedő formás kebleit, amelyek közepén a barna bimbók leselkednek felém. Nem könnyű nekik, mert mint egy futurisztikus képződmény, úgy takarja be a pihe-puha lepelnek látszó rózsaszínű habos felhő. – Én egyszerűen nem tudok betelni Veled. Itt vagy előttem, a megejtő, csodálatos szépséggel, értelmes arcoddal, a cirmos szemekkel és annyira, de annyira szerelmes vagyok beléd, hogy a szívem úgy zakatol, mint aki sohasem akarna lassítani. Könnyben úszó szemekkel bámullak, pedig hol van még az elélezésem, amikor elindulnak a krokodil könnyeim? – Aztán a következő pillanatban meg akarja törni a varázslatot és közbeszól: – Igen? És ki? – Ki? Mi? Hát a farkam, Édesem! – Ez baj? – Nem, dehogy! Csak hogyan tegyek rendet magamban? A lelkem a szerelmes hevülésemben azt diktálja, követeli, hogy őrizzelek, féltselek, óvjalak még a szélétől is. A kívánalmam pedig mindezt ledönti. – Igen? – Jaj! Lehet, hogy nem jól fejezem ki magam, de valahol igen. Hiszen most itt és azonnal meg akarlak úgy baszni, hogy ha kell, akkor pusztulj bele a farkam döfködésébe. Szét akarom kefélni a pinádat, a szádat, a seggedet annyira, hogy közben hallhassam az élvezet hangjait, amint kiabálsz nekem: Még! Még! A hatalmas, mindent betöltő hosszú sikítás előtt. De ha csak

nagyokat sóhajtozol, és arra biztatsz, hogy nyomjam beléd a gecimet és ne sajnáljam, tövig, hogy egy milliméter se maradjon kint, az is odakerget, ahol az előbbi szerelmi féltés... – folytatnám, de elbizonytalanodok. – Na és? – evickél még közelebb hozzám a Virágos Kertem. Mosolyog. Úgy, ahogy akkor szokott, amikor arra biztat, ne csak beszéljek, hanem csináljam. – Hülyeség! – zárom le. – Hiszen ha nem szeretnék, nem lennék oda érted, akkor minek üldögnék itt Veled? Szeretem az illatodat, az ízedet, minden sejteted, azért kívánlak ilyen számomra is félelmetesen. – Feltérdelek és rácsúszok. Lábait a kád szélére rakva vár. A fejét a kád végének támasztja. Csak kicsit kell keresgélni. A farkam úgy köszön be Kedvesem vaginájába, mint aki hazaért. És mégsem, mert más ez. A melegség, ami körbevesz bennünket, a puha hab, ami eltakarja a lényegget, valami egészen más élvezetet, történést hordoz. *A Nagyanyámmal sokat beszélgettem. Kérdezgettem erről-arról. Az egyik alkalommal a szexuális életére tereltem a szót. Persze ezt a témát érintve a legszebb kifejezése a cafrika volt. Ami talán érthető, hogy ő a 19. században született. Majd száz évet élt meg, észben teljesen egészségesen. Az élete folyamán megélt egy sor társadalmi változást, ami magával hordta a szexualitást is. Az ő korában mások előtt még egy futó szájra nyomott puszi sem volt elfogadott. Nyíltan a gyerekcsinálásról beszélni pedig egyenesen bűnnek számított. – És, Mama! Akkor hogyan lettek meg a gyermekei? – Úgy, mint most, fiam. – Jó, jó. De az ágyban? – Mondtam úgy, mint most. – És a papa, hogy nézett ki? – Ott van a fénykép. Láthatod. Nem volt egy megbízható ember. Szerette a cafkákat. – Akkor jó pasi volt, igaz? – Ezt nem tudom. – De mégis? – Mit akarsz tudni? - A*

Mama szép lány volt? – Sokan tették a szépet, de engem nem érdekelt. – Nem tudtam zöld ágra vergődni vele. Pedig tudta, hogy hova akarok kilyukadni. Végül aztán megelégtelt. Felállt a konyhaasztal mellől, fogta a Kossuthról szóló két vastag kötetes könyv másodikját, amit éppen olvasott és elindult a szoba felé. – Engem soha nem látott meztelenül. De én sem őt. Még mikor meghalt, akkor sem. Akkor ez volt a szokás, fiam. – mondta. Ha nem teszi hozzá, hogy fiam, akkor azt gondolhattam volna, hogy önmagának beszél. Nem fordult vissza, és fel sem emelte a hangját, hogy jól hallhassam.

Említettem már, hogy Istennek különleges teremtménye az ember. Olvastam, hogy kettő agyunk van. Az egyik, ami a fejünkben, a másik pedig a gyomrunkban, hasunkban tanyázik. Lehetséges. De én inkább az elsőn csodálkozok. Honnan jönnek elő a gondoltok és miért akkor? Van ennek valami köze ahhoz, hogy milyen helyzetben vagyunk? Biztosan igen, vagy éppen nem. Nem vagyok ennek tudója.

Ami biztos, hogy ide-oda csúszkálva szeretkezek Kedvesemmel a halványrózsaszínű hab alatt, nem az örült szétbasztlak hév önt el, hanem az örök szerelem érzete. Járkál bennem a megszokott érzület. Itt van alattam a világmindenség, aki befogadja a faszomat magába és mélyen csókolva adja vissza az ajkammal, nyelvemmel való cirógatást. Ez más, mint az ágyban. A szívemé a főszerep. De ez nem azt jelenti, hogy nem akarnék kefélni vele, vagy nem élvezném a szeretkezést. Ó, dehogy! Leszállok róla. Felemelem, hogy álljon előttem. Rájön a szándékomra, és letérdelve a habok alól kiszabadítja a farkamat. Igen ám, de a víz elborítja. Most én vagyok az, aki feláll. A kád alja csúszik. Leülök a végére, ahol szélesebb a széle. Közben nem ereszti

el a combomat. Így irányít, hogy neki megfelelően helyezkedjek el. Letörölgeti, dédelgeti a faszomat. Ébreszti a szerelmes álomvilágból. Most sem rossz, de nem olyan feszes, amit megszokott. Őméltósága biztosan a szerelem könyvében vándorol. Valamit tennem kéne. Eddig a két kezemmel a seggem mellett támaszkodtam a kád peremén, de ez alárendelt szerep. Megfogom a vállát. Szeretem simogatni, csókolgatni. Itt is másmilyen bőre selymessége. Ismét belemerülnék a lelkemet folyamatosan stírölő szerelmi bájnak, ha engedné. A haja a kezem alá kerül. Az ezernyi szálból álló zuhatagot is szeretem, de most inkább a markolászásé, a belekapaszzkodásé a főszerep.

Hogyan is jut eszembe, hogy maximum százötvenezer hajszál van egy ember fején. Ezért könnyen megtalálható az a két fő, akik egyforma számú hajszállal rendelkeznek. Legrosszabb esetben a százötvenezer plusz egynek annyi van, ami már volt másnak.

Kedvesemnek bizony eléggé változik a helyezése. A szeretkezésünk során több hajszáltól szabadítom meg, de ezt nem bánja, talán élvezi is, de erről még nem beszéltünk. A golyóimat simogatja, majd ajkával kényezteti. A nyelve a következők. Érzem, ahogy körbenyalogatja, majd óvatosan beszívja az ajkai közé a golyókra tapadt bőrt. A markában tartja a farkamat, ami időközben teljesen feléledt. Az előbbi szeretkezés alkalmával sem volt rossz, de most? Mindig tudtam, hogy az én Virágos Kertem boszorkány. Nincs olyan, hogy mellette a farkam a saját útját járva akkor pihenjen, amikor szeretne. – Majd ha engedélyt kapsz rá. Ja, hogy a meleg víz esetleg ellazít? Ki nem szarja le! Itt van a szerelmed, keféldő társad, akivel csak együtt tudsz átkelni az élvezet hömpölygő folyamán. Tehát rajta. – mondja tudat

alatt. A farkam tökéletesen megérti. A habos víztől nem tapad az arcához, hanem éppen ellenkezőleg, könnyen csúszkál. Szeret vele krétásat játszani. Megfogja a törzsét és a farkam elejével rajzolja a saját képeit az arcára, a nyakára, az állára, a szeme köré. Az orra melletti részen felhajtja, és úgy helyezi magára a faszomat, hogy a golyóim az ajka előtt legyenek, a farkam szeme pedig fent a homlokánál. Érzem forró lehelletét. Le- és föl mozgatja a fejét. Olyan, mintha kefélném. Aztán vált. Az arca másik oldalán teszi ugyanezt. Késettést érzek, hogy a pináját izgassam, de nem érek el addig. Így kénytelen vagyok a kebleivel beérni. Nem kell sokáig simogatnom. Először a tenyeremet teszem rá, így mozgatva, ujjaimmal tapogatva adom át érzéseimet. Aztán egyre szűkebb köröket írva a bimbókhoz közelítek. Eddig is éreztem, ahogy duzzadnak a tenyerem alatt, de mire az ujjaim közé kerültek, addigra már legszívesebben úgy szippantanám be, hogy örökre bennem maradjon. Megrándul előttem. Egyre idegesebben szinte rángatva nyomkodja az arcába a faszomat. Tudom, érzem, hogy mindjárt szétrobban. Azért sem hagyom abba a mellbimbók kényeztetését. Talán a víz miatt van vagy nem, de nedves lett a kezem a keblétől. Most kell a tenyerem. Újra rámarkolok, és a tenyerem közepével tekerem, miközben markolászom a csodás, pontosan méretes buckákat. Nem szórakozik tovább. Nem akarja a végtelenségig feszíteni az élvezet húrját. Bekapja. Nagyon. Kicsit fáj is, ahogy a fogaival enni szeretné. Aztán észreveszi magát, vagy annyira kemény a faszom, hogy a foga beletörik, persze ez férfias beképzelt túlzás, de az ajkait érzem a faszom tövében. És innen már csak egy út vezet. Az pedig egészen máshol van, mint a valóság, ami az

apartman fürdőszobájában történik. A hajánál fogva rángatom a fejét. Engedi, sőt akarja. De csak egy ideig, mert utána átveszi az irányítást. Szopja, nyeli, szopja, nyeli, szopja nyeli, időnként köhög is, és buján mondja a nevem, majd újra szopja és próbálja lenyelni, hogy mikor kijebb veszi, akkor biztasson. – Nyomd belém, baszd szét a számat! – nem jutunk el ideig. Felgyorsul a ritmus. Nagyot és mélyen nyel, majd hátrébb húzza a fejét, és a megnőtt makkommal a szájában rázkódik. Hosszan, nagyon hosszan. Ülök a fürdőkád keskenyebbik szélén. Elöttem az én Virágos Kertem, szájában a farkammal. Le vagyunk lassulva. A nyelvével cirógatja az elélvezését okozó farkamat. Kiveszem a szájából, nem tiltakozik. Fölé hajolva csókolom, nem követelősen, nem agresszíven, de férfiasan. Olyan esendő, gyenge nőnek látom, mint még soha. Magamat pedig a férfinak. Hanyattfekszik a kezdő pozícióba, én meg rá. Automatikusan teszi fel a lábait a kád szélére. Belecsusszanok. Együtt mozog velem, de érzem, hogy ez még közel sem az. Csendesen és nem gyors ritmusban baszunk. Aztán az eddig gyengén a hátamon tartott kezei lecsúsznak a seggemre. Kicsit be is rántanak magába, mikor ez következik. – Állj fel, kérlek! – szállok ki belőle és leültetem az én helyemre a kád végébe. A térdét kezdem el csókolgatni. Felnézek rá. Becsukott szemekkel az arca a mennyezetet vizsgálja. Szemlátomást készül, hogy lassan közelíték a pinája felé. A jobb lába combjának a belsejét kényeztetem ajkammal, nyelvemmel cirógatom. Majd elképzelem, hogy a sima, selymes rész a szája, és erősen, nyelvesen csókolom. Mikor a mézescsupor közelébe érnék, akkor átmegyek a bal lábára. Ott ugyanezt az utat járom be, de reakciója figyelmeztet. Kicsit izeg-mozog, helyezkedik,

készülődik, és nagyon várja, vagy talán kezdi meg-
unni – fut át rajtam, de nekem még kell egy kis idő,
hogy rendesen behergeljem magam. Egyre nagyobb
hévvel csókolom, szívom, smárolom a combja bel-
sejét. A fejem már bent van a lába között. Elöttem
a pinája, de még kell egy hatalmas smár a tövénél,
a puha selymes combjára. Aztán belecsapok, azon-
nal a mélyére, nyalom a pinája peremét. A vagina
szélét. Gyorsan, mélyen, követelődzően. Talán hal-
lom, ahogy kapkodja a levegőt, de az is előfordul-
hat, hogy ez a saját hangom. Fogom a fenekét a két
kezemmel. Ezzel biztosítom magam, hogy itt min-
den az enyém. Most már tényleg őt hallom. – Nem,
nem akarom, hogy itt induljon el. És már most? –
kijövök a nyelvemmel a forróságból. Nem érti, de
belenyugszik. A pinája ajkait kezdem nyalni. Elő-
ször körbe ízelve, majd elkapva az ütemet, nem túl
mélyen, egyenlő ritmusban. Most van itt az ideje az
elsőnek. Amikor meghallom a hasa felől jövő bugy-
borékoló hangot, akkor készülődök és én is bein-
dulok. Halk sóhajtással jelzi, végéig futott rajta az
élvezet. Várok egy percet. Addig csak csókolgatom
a pináját, amelynek az illata teljesen elvarázsol. Egy
másik világban vagyok, Virágos Kertem pinájában,
ahol azon kívül nincs más hely. A nyelvem érzi meg,
hogy mikor és mit kell tennie. A megduzzadt ajkak
nyalása, szopása, egyre lejjebb a vagina irányába
való kutakodást választja. Megtalálja a bibét, ami
középen elbújva várja a nyálás simogatást. Gyorsan
rátalálunk ismét a ritmusra. Aztán az élélvezésre,
ami már kezd olyan lenni, amiért érdemes élni.
Most már teljes a hangerő. A biztatás. A lefetye-
lés. És nincs várakozás az élélvezés után. Azonnal
megy tovább, mint a gyorsvonat az úti célja felé.
Megdelejezett állapotban magamon kívül nyalom,

szopom a pináját, markolászom, tépem a combját. Nem tudnám megmondani, hogy mit akarok vele, de semmi nem elég. Az egész arcom eleje benne van már. Azt szeretném, hogy pinája ajkai, aminek már az érzete is a fellegekbe repít, magába fogadja a fejemet, és így tudjam a nyelvemmel megbaszni. Nyomom bele magam. Feszítem szét a lábait, hogy minél könnyebben tudjam megvalósítani az elképzelésemet. Ő pedig keresi a ritmust. Nem kapok levegőt. Az orrom, a szám bent van mélyen a pinájában. Legalábbis úgy érzem. Most nem jut eszembe, hogy ez nem lehetséges, hiszen olyan helyes, kicsi az én mézescsuprom, hogy alig tudom visszatarítani magam. Azonnal utat akar törni magának a gecim, amikor belenyomom a faszomat a pinájába. Erőnek erejével tartom vissza a lélegzetemet. Még jobban belefúrom az arcomat. Átadom magam, ennek a semmihez sem hasonlító élvezetnek. Hirtelen hatalmas kiáltás rohan végig az apartmanon. A fürdőszoba kádjának végéről indul és végigszáguld mind a három szobán. Kimenne a szálloda előtti térre is, de meggondolja magát. Visszatér. Ezt hallottam meg, és a rázkódást is éreztem, mind a kettőt, hosszan. Annyira, hogy az eleje találkozik a végével. Lenyomja a fejemet a lába közéről. Nem engedem. – Nem. Nem. Kérlek, ne. Nem bírom! – suttogja. Nem érdekel. Nekem szükségem van egy csókra. Egy pina-csókra, ami lepecsételi azt a levelet, amiben minden benne van, ami összeköt bennünket. Érzéken csókolom a lába közét. Befedem a számmal a pináját. Kicsit oldalra fordulok, mert így jobban át tudom magam adni a csókolózásnak. Igen. Megrándul az ajkam alatt a nyílás széle. Ő is vissza akar csókolni, de ez nem könnyű. Aztán a nyelvem tapintatos keresgélésére ismét meghallom

a hasa felől érkező köszöntést. Nem mindent szétzaggatóan, hanem minden másodpercet százszorosán megélve csókolózunk. Én és Virágos Kertem pinája. Az élvezet nyála löketszerűen érkezik, és folyik le a fenekére felé. Bekanalazok belőle. Az íze újra indítana, de Kedvesem nem engedi útjára a kitörni készülő geci-folyamot. Éppen időben fordul ki és csobban vissza a kád vízébe. A farkam félárbocos állapotában a külvilágot szemléli és arra vár, hogy csatlakozzon a társához, ahol mindig pompásan érzi magát. Az eper illatú, enyhén rózsaszínű hab, mintha mi sem történt volna, úgy tartja magát. A víz viszont vesztett melegségéből. Virágos Kertem megnyitja a kád melegvizet elzáró csapját. Az élvezet csendjét erőszakosan töri meg a kádba zubogó forró víz. Nézem Virágos Kertem arcát. A boldog kielégülés látszódik a szemén, simogatja az ajkát, cirógatja az arcát. Ettől fékevesztett jókedvem kerekedik. Először csak mosoly üt tanyát rajtam, de aztán csapkodom a habot és a vizet rá, a velem szemben ülő Kedvesemre. – Jaj, ne a hajam! – éri váratlanul a kötekedésem. De ez még jobban beindít. A kád csaptelepe fölött van a kézizuhany. Átállítom arra a víz útját, és felé fordítom a zuhanyfejet. Na, most már aztán nincs megállás. Ő sem marad tétlen. Lenyúl a kád melletti kicsi, az intim betétek elhelyezésére szolgáló tartóért. Egy mozdulattal megfordítja, hogy kiessen belőle az, ami benne van. Aztán megmeríti a kádba, és úgy locsantja nekem, hogy a szemem-szám tele van a habos élvezettel. Így locsoljuk egymást, áztatjuk el nem csak a másikat, de az egész fürdőszobát. Kilép a kövezetre. Lecsatolja a közelben lévő zuhanyzó csövét és kinyitva az üvegajtót esik nekem azzal is. Na, nekem sem kell több. Fogom a szappant, ami a kád melletti

tartóban áztatta magát, és kiugorva, négykézlábra ereszkedve sikálom vele a burkolatot. – Na, ezen állj meg te, Beste! – gondolom. A kedvesem nem veszi észre a ténykedésemet. Azt gondolja, kutyát akarok utánozni és majd mindjárt ugatok. De ez nem jön be neki. A fürdőszoba csuromvizes szőnyegén zihálva fekszünk. Csak a kezünk és a lábunk ér össze. Hátunk a padlón, szemünk a mennyezeten, ahonnan az oda jutott vízcseppek keresik a leggyorsabb lejutási lehetőséget. – Én fázok. – szólalok meg. Virágos Kertem feláll és beterít egy szintén vizes, nagy törölközővel. – Juj! Ez is hideg! – Ön szokta mondani nekem, hogy mindennek ára van! És azt valamikor biztosan meg kell fizetni. – nevet és a szeme cirmos-sága elfelejteti velem, hogy a bőröm libabőrös.

Ha az ókori görög honban lennék, biztosan eszembe jutna, hogy az Olümposz csúcsán az engem figyelő istenek játszanak velem.

Mert mivel magyarázzam a beköszönő szomorúságot, ami befedi a lelkemet? Helyemet keresve tétován szótlanul a szobában vagyok. Nem teszek semmit sem, hanem csak vagyok. Már elégszer beszéltem erről, hogy igazából úgy hiszem, nem sok ideig tart ez, bár ki tudja, de most ahogy kinyílt a keserűség előtt az ajtó, nem tehetek ellene semmit sem. Úgy érzem, nem szeret eléggé engem az én Virágos Kertem. Konkrétan nem tudok semmit sem felhozni ennek igazolására, de érzem. És ez az érzés egyre jobban elhatalmasodik rajtam. A múltkor is, jönnek fel valahonnan az emlékem bugyrából a vélt vagy valós sérelmek, mennyire csúnyán beszélt hozzám. Nem az, amit mondott, hanem az, ahogy kiejtette a szavakat. Pattogósan, kíméletlen hangszínből. Hát, ha szeret valaki valakit, akkor képes ilyenre? Állok a szoba fürdőszoba felőli részén.

Mellettem a gardrób, amiben fogasok lógnak. A látványuk még jobban elmélyíti bennem a szomorúságot. Nagy részük üresen tátong felém. Magányosnak érzem magam. Itt van az én Kedvesem, akiben megtaláltam azt a nőt, akiről minden férfi álmodzik, és nem szeret annyira és úgy, mint én őt. Hiszen a szeretet, mindent felülír. Szerintem. Azon gondolkozok, hogy én tudnék-e, olyan stílusban beszélni hozzá, ahogy ő tette velem. Elbújik az a hülye, buta tyúkoknak kitalált, idejét múlt, feminin micsoda mögé, közben pedig ki nem állhatja a puha pöcs, anyuka pojáca férfiakat. A Pasik, így nagybetűvel tetszenek neki. Én is azért vagyok itt vele. De egy idő után már ezeknek mellékesnek kellene lenniük. Vagy szereti, vagy nem. Ha szereti, akkor pedig úgy szereti, ahogy van. Minden tulajdonságával együtt. Akkor ezek szerint én is csak azt állítom, hogy mennyire fontos nekem? Hiszen mindig ilyen lökött volt, amikor a férfi-nő különbözőségről, a sorrendről beszéltünk. Végül is nem változott semmit. Ugyanazt szajkózza, mint egy mantrát. Ha jól belegondolok, annak ellenére, hogy okos nő, még a szavak sorrendjében sem hajlandó helyet cserélni. A helyettesítés pedig szóba sem jöhet. – Egyenjogúság van. Senki nem jelenthet ki egyoldalúan semmit. Nincs olyan, hogy valaki feltétel nélkül elfogadja a másik döntését. Sőt, nem is dönthet csak önmagáról. – De a bizalom! – vetem ilyenkor közbe. – A szeretet együtt jár a bizalommal. Ezért mondjuk azt, hogy feltétel nélkül megbízok benned, mert teljes szívemmel szeretlek. – Ilyen nincs! – vitatkozik. – Hogy én gondolkozás nélkül megbízok bárkibe is, mert férfi az illető és szeretem? Ezt nem értem. Ha nekem nem jó, akkor nem csinálom. – Igen, persze! De nem így, ahogy mondod!

Ha én szeretlek, márpedig igen és nagyon, akkor nem követelek olyat tőled, amit te nem szeretnél. – Ha nincs ilyen, akkor miről beszélünk? – húzza fel magát, amikor ideérünk. – Persze. Persze. De ha te igazán szeretsz, akkor megteszel nekem gondolkozás nélkül olyat is, ami neked nem jó, de nekem örömet szerez. – Miért tenném? – Mondtam, mert nekem jó, és ettől boldog vagyok. Nem kell itt nagy dolgokra gondolni, de mondjuk, ha kellene az egyik veséd. – Miért, Ön odaadná nekem? – Igen, Gondolkozás nélkül. – Akkor én is, de egyrészt nem kell Önnek, másrészt gondolkozás után. – Nem folytatom magamban a diskurzust. Mindig ugyanaz a vége. Ezzel szemben pedig olyan ragaszkodással tud szeretni, mint talán senki más. – Ha háború lenne, akkor gondolkozás nélkül követném – szokta mondani – de nincs háború! – teszi hozzá és nevet. Nos, nekem más a véleményem. A férfi legyen férfi. A nő pedig nő. Ha a szeretet működik köztük, akkor bízzanak meg egymásban és feltétel nélkül. Ha két élőlény találkozik, akkor az egyiknek mindenképpen a vezetőnek kell lennie. Ez nem azt jelenti, hogy a másik felelőssége megszűnne. Szó sincs erről. De hova menne a szekér, ha az elé kötött lovak erre-, meg arra húznák. Igen. Vannak dolgok, amiket megbeszélnek egymással. Mármint az emberek. De erre, ha egyébként ismerik a másikat, szeretik egymást, később a hétköznapiakban semmi szükség. Egyébként is a kapcsolatok, a mai korban többnyire nem kötelezők. Mindenki azzal él, azzal van, aki kedves neki. És ebben benne van az én felfogásom és a kedvesem által képviselt feminin látásmód is. Működik, amíg tele nem lesz a pohár. Amikor idáig el szoktam jutni, utána rövid ideig másként látom az én Szépségemet. Nem mondom,

hogy nem szép. De igazából vannak nála szebb nők is. Nem mondom, hogy nem okos. De bizony vannak nála okosabbak is. Nem mondom, hogy szexuálisan nem tökéletes. De azért előfordult, hogy a majdnem is belefért a minősítésbe. Aztán bekövetkezik az, ami most is. Hozzám lép. Belenéz a szemembe. Mosolyog. Úgy érzem, bármit megtehetnék vele. Talán még az emeletről is leugrana velem, ha én balga ezt találnám ki. Mondjuk, ilyen hülyeség eszembe sem jut, de férfi mivoltom betölti az apartmant. És ekkor ismét ő a legszebb, a legokosabb, a legkívánatosabb nő kerek e világon. Jókedvem, boldogságom határtalan. A fürdőszoba eláztatása óta alig negyed óra telt el. Itt vannak az új és tiszta, de főleg száraz törülközők. A fürdőszobát boszorkányos gyorsasággal tették rendbe. Biztosan láttak már ilyet, mert a két hölgy, aki segítségünkre volt, szó nélkül, de folyamatos mosollyal az arcukon tették a dolgukat. Amikor pedig kimentek, hallottuk a kitörő nevetésüket. Biztosan nehezen sikerült visszatartani magukat, amíg itt voltak. Köntös van rajtunk. Fehér és vastag. Szállodai. Az előbbi szomorúságomnak már nyoma sincs bennem. Átkarolom hátulról Virágos Kertemet, amikor ő az asztalhoz lépve iszik egy korty bort. A sejtjeimben érzem a kíváncsi leküzdhetetlen akaratát. Kedvesem pedig annyira bent van a bujaság hálójában, hogy tudom, neki már minden mindegy, csak érezzük egymást és élvezzünk. – Te nekem a minden vagy! – súgom a fülébe. Megfordul, velem szemben áll és így öleljük egymást. – Van olyan is, hogy nem minden? – Igen! Nekem te vagy egyedül az. – beszélgetünk olyan szavakkal, amit csak mi értünk. Felhúzza szemöldökét, mint aki többet vár ettől a témától, de aztán: – Akkor jó! – mondja, és ki akar

nézni az ablakon. – Tudod, – állítom meg, és szorítom magamhoz – a férfiak között elterjedt az a szöveg, hogy legyen egy nőd, aki neveli a gyerekeidet, egy, aki ágyba bújik veled, egy, akivel színházba, társaságba jársz, egy, akivel jókat beszélgetsz, egy, aki otthon pompás kajákkal vár, egy, aki segíti a karrieredet és így tovább. Amikor mindezt felsorolják, akkor általában kiderül, hogy ilyen nincs. Legyen kurva, gyermekközpontú családanya, okos, értelmes, jó seggű, szép arcú, stb. – És? – nézi kutakodóan az arcomat. – Nekem szerencsém van. Ilyen szerintem talán nincs is, és azért vagy nekem, mert ezzel bizonyítom, hogy nincs. – Igen? – húzza el a szót, hogy haladjak. – Szóval nekem te a minden vagy! Minden egy személyben, és ezzel bejutottam a boldogság házába, ahol szerintem rajtam kívül nagyon kevesen vannak. – És? – Semmi. Szeretlek. – zárom le, és olyan mélyen és hévvel csókolom, hogy szinte belehalok. Nem engedi. A seggemet tapogatja a köntös alatt. A farkamnak, aki a társam, több sem kell, gyorsan megtalálja a köntösön a nyílást. Kidugja a fejét. Mit fejét, az egész valója nyomul előre Kedvesem lába közé. Két lépéssel elérjük az ablak párkányát. Felcsusszan a keskeny fapolcra. Mögötte a szédületes mélység. Hátranéz. Megijed. Azonnal átkulcsolja a nyakamat, így biztosítva magát a kiesés ellen. Pedig nincs mitől tartania, hiszen ha valakinek fontos ő, az én vagyok! Mindkét oldalán belemarkolok a fenekébe és húzkodom magamra. Ismét érzem vaginája szorítását, ami a magasság vagy a félig ülő helyzet miatt van. Mindegy! Döfködöm, kefélem, mint aki a teljesítmény céljából csinálja. Aztán kicsit lassítok. Összeölelkezve, egyhelyben tartva benne a faszomat, mozgatom. Ezt nagyon szereti. Visszaadja. Vaginájának izmai rá-

szorítanak a farkamra, majd elengedik. Egyre jobban beindulunk. Újra előre-hátra, és amikor a legjobban belé nyomom a farkam, akkor rándítok rajta egyet-kettőt. Az elévezésemet imitálom. Ráérez. A következő löketnél egyszerre csináljuk. Annyira beszorul a faszom, hogy úgy érzem, innen soha nem tud kijönni. Ettől aztán már nem csak markolászom a seggét, és csókolom a száját, hanem olyan erővel szorítom magamhoz, és habzsolom az ajkát, hogy úgy érzem, a világ minden ereje a farkamba, a karomba és az egész testembe koncentrálódik. Lepakom az ablakpárkányról. Ahogy a faszomon tornázik, lábaival átkulcsolva a derekamat, az ágyhoz megyek vele. Pontosabban szinte rohanok. Ledobom a paplanra, ami még hordja magán az előző szeretkezésünk nyomát. Úgy verem bele a faszomat, hogy szinte fáj, amikor csattan a töve. Hangosan sziszeg. Biztosan hirtelen és mélyre hatoltam – gondolom, de ettől még jobban beizgulok. Nyakamban mindkét lába. Utána, csak az egyik, a másik kinyújtva, majd a kettő összezárva, széttárva, feszítve. Úgy kívánom, hogy semmi más nem számít! Örjöngenek! Miért nem nőtt hosszabbra? Miért nem érzem a pinája fenekét? Na, most, mintha! – Ugye jó? – Jobb kezemmel nagyot csapok a seggére. A csattanással együtt érzem vaginája szorítását a makkomon. Ráérezünk. Mintha simogatnám a hátsóját, de csattanósan. Már a tenyerem is fáj, annyit ütöm. Ő pedig, ha jól időzítetek, akkorákat élvez, mint egy toronyház! Ráfekszek, és így folytatom. Az ajka biztosan zsibbad, mert az enyém is olyan, mintha nem hozzám tartozna. A nyakára tapadok. Akaratlanul, vagy éppen azért, mert a vérét akarom, ráharapok. Csak egy pillanat tört részéig tart. Megdermedünk. Ő az érzéstől, én pedig a harapá-

som hatásától. Aztán seggének csattanása és nyakának harapása, befalása, a pinájának kemény megbaszása, nem a fellegekbe repít bennünket, hanem az univerzumba. Mint aki elvesztette az eszét, úgy marcangoljuk egymást. Érzem, hogy a hátamon csorog a vérem. Az izzadságom csípi a körmével ejtett sebeket. A vésetek, amiket az önkívületi állapotban kapok, újabb és újabb löketet adnak. – Gyere, basszál! – suddogom a fülébe. Gyorsabb tempóra vált és már nem csak karmol, hanem harap is. – Basszál, a kurva anyádat! – üvöltöm és verem, csapkodom a seggét, szorítom a nyakát. – Kell a gecim? Kell? Akkor basszál, a kurva életbe! – üvöltöm a fülébe. Valamit tenni kéne, de mit? – dobol örült ütemben bennünk a vágy! Fölém kerül. Nem elég, ha a lovaglása közben a csiklóját izgatom a kezemmel. Hiába verem, csapkodom közben mintásra a seggét, még ez sem elég. Egyikünknek sem. A farkam teljesen kisimulva várja azt a pillanatot, amikor végre üríthet. Vissza! – kiáltanám. – Nincs itt az ideje! Kefélni akarunk. – Régebben ez a pozitúra mindkettőnknek nagy élvezetet jelentett. Szerettem így beleélvezni. Úgy éreztem, hogy a gecim, mikor kicsapott a farkam végén, a torkánál akadt meg, olyan mélyen voltam benne. Most pedig már csak olyan pihenésszerű. Lefordítom magamról. Hátulról akarom döfni, de amint leszáll rólam, azonnal rácuppan a farkamra. Felállok az ágyon. Rendesen rugózik alattam, de kicsit terpeszben, biztosan megállok és a magasság is jó így. A szájába véve szopja, marja a faszomat. A tövénél marokra fogja, bár látom, ahogy lenézek, hogy többet szeretne belőle bekapni. Én szintén érezni akarom ajkát egészen tövénél és az orrát a farkam fölött, a hasam alján. Megfogom a tarkójánál a haját, és olyan erő-

vel mozgatom előre-hátra, hogy az előbbi felturbó-
zott permanens kielégülés utáni vágy végtelen ma-
gaslatokba repít bennünket. Már semmi más nincs,
csak az élvezet. – Nyeld le! – kiáltok rá. – Nyeld le a
faszom végét! – biztatom. Látom, hogy könnyes a
szeme, amikor kihúzza a faszomat a szájából, de
csak egy szemhunyásnyi időre hagyja maga előtt.
Azonnal újra és újra beveszi, miközben egyre lej-
jebb nyomja magába. Végül majdnem eléri a lehe-
tetlent. Az orra eléri a hasamat. Nekem pedig élé-
vezés nélkül olyan élvezetben van részem, ahogy
beszorul a makkom, hogy mikor kijövök belőle,
azonnal ledöntöm. Biztosan megrémül az erőtől.
Hagyja magát. Rávetem magam a pinájára. Ismét a
nyelvem, a szám követeli magának a meleg zugot. A
pihegésén hallom, ahogy koncentrál. Nyelvem, aj-
kam a kijárt utat járja. Jönnek a hangok, a rázkódá-
sok, de több kell. Ez most nem elég! Egyszerre
nyomjuk a ritmust. Szorítom seggének oldalát,
majd a kezem középső három ujjával a nyelvem
alatt, benyúlok a vaginájába. – Szétbaszlak a nyel-
vemmel és a kezemmel egyszerre! – tüzelem ma-
gam. Sikerrel. A világot sem tudom, annyira
azonosulok Virágos Kertemmel. Most nem csak a
fülünkben dobol a ritmus, hanem az egész testünk
átveszi ezt az örült szexuális táncot. Nyalom és ba-
szom az ujjaimmal. Tekerem, keresem, a forró me-
legben a gyönyört okozó valamit, ami talán nem is
látható, de olyan varázslatot szerez nekem, mint
semmi más. Lefetyelem a pina nedveit, majd belete-
metem az egész arcomat, miközben az állam előtt a
kezem járja a megállíthatatlan gyönyört hozó tán-
cát. És akkor a mindent betöltő hosszú sikoly, ami
alig egy pillanat múlva keserves zokogásba folyta-
tódik, tölti be az apartman minden sarkát, fedi le a

szálloda épületét, takarja el a nem kívánatos szemek elől a várost. Itt fekszem Kedvesem, a világ legszebb nőjének lába között, és hallgatom a máskor, máshol talán szívet hasogató sírását, ami most a fellegekbe repít bennünket. Oldalra fordítom a fejem, és fülemmel pinájának monológját követem. Ami talán csak az én álmaiban van, de a rázkódás, amit magam alatt érzek, az valós. Élvezem. Nagyon. Most együtt vagyunk a nagy semmiben. Ahol nincs szoba. Nincs szálloda. Nincs nappal. Nincs éjszaka. Nincs semmi, csak mi és a boldogság. Csókolgatom a combja tövét, hasát. Tapintatosan, nem követelődzően. Ez alkalommal nem nyomja el a fejemet. Nem csiklandik neki. De úgy tűnik, el sem éri. Kezemet fogva a nagy semmiben bóklászik. Engem is elér. Mellé fekszek. Oldalra fordul, és átölelve a mellemre hajtja a fényes hajkoronával befedett fejét. Beszelnem kellene. Késztetést érzek rá. – Édesem! Drágám! Csillagom! – kezdem, de abba is hagyom. A kezével lassan, mintha lassított filmben lennénk, befedi a számat. Egyenletes szuszogása, engem is belassít. Talán aludtunk. Vagy csak kikapcsoltunk? Mindenesetre egyszerre mozdulunk meg. *Még bennem van, ahogy gyümölcsfák között járkálok. Csodálkozok. Egyszerre terem a cseresznye, az alma, a körte, a meggy és a szeder. Sokat nem polemizálok rajta, hogy miként lehetséges ez. A meggyfa gyümölcsét szeretném megkóstolni. Egy nagy barna kalapos ember lép elém. – Ezt nem kellene, uram, mert le van permetezve. Szagolja meg. – Megdörzsöli az egyik levelet és az orrom alá nyomja a tenyerét. Szagolom. De bármennyire is igyekezek, nem érzek semmit, csak a tenyerének a szagát. Az pedig valahonnan ismerős nekem.*

– Te érzed? – kérdezem Virágos Kertemtől, aki itt fekszik a mellemen. – Mit kell éreznem? – fordul felém. Ez volt a felébredésünk vagy a magunkhoz térésének pillanata. Ezután szerettem volna beszélni, de aztán belém fojtotta a szót. – Ön egy csodálatos férfi! Nagyon szeretem! – szólal meg egy idő után. Már éppen fel akartam állni, hogy egy korty bort és vizet igyak, mert ki van száradva a szám. – Nekem pedig te vagy a varázslat, maga. Egy földre szállt démon. – Démon? – kérdezi vissza és hangosan nevet. Olyan szemekkel néz rám, mint amikor a tegezésen, magázáson vitatkoztunk. Én nem igazán szeretem a feminin hullámra felült nőket. Nem azért mert nem tisztelem, szeretem a női nemet és nem érzem egyenjogúnak a férfiakkal, hanem azért, mert nem tartom rendjén valónak, hogy Isten e két csodás teremtményét összehasonlíttják. Hallgatom a küzdést ezért meg azért, a történelemből, na meg a hétköznapiakból, de szerintem nem is volna rá szükség. Mindig a nők voltak elől. Mindig ők irányítottak. Minket pedig hagytak, hadd szaladgáljunk elől. Úgyis azokat lövik le. Amikor egyszer úgy maradtunk, hogy ő magázott, én pedig tegeztem, nagyon érdekesnek, izgalmasnak találtam. – Tessék, akkor engem is magázni! – javasolta. – A tizenkilencedik században kölcsönösen magázták egymást. Sőt még a gyerek is a szüleit. – Az utóbbi később is előfordult – mondtam. – De az érdekes lenne, ha szeretkezés közben úgy biztatnálak, hogy: – Kérem, Önt, basszon már a kurva életbe! – Erre aztán jót neveltünk, de amíg rá nem érzett a félig tegezés és félig magázás egyedi, izgalmas, különleges nyelvezetet igénylő stílusára, sokszor agyalt ezen. – Nem attól nő, a nő, hogy azt hangoztatja, hogy ő sem butább, és neki is olyan jogai vannak, hanem attól,

hogy a boldogság forrását ő őrzi. És ha van értelme az életnek, akkor az a boldogságnál keresendő. Hiszen ő varázsolja el a férfit, szüli meg a gyermeket, és neveli fel, hogy az élet folytatódjon. – Nana! Nem csak ő, hanem a férfi is felelős a gyerekért. Önnek is nevelnie kell a fiát vagy a lányát. – Persze, persze. De az Anya, mindig elől áll. – vitatkoztunk és soha nem jutottunk dűlőre. – Nem szeretsz nőnek lenni? – kérdeztem egyszer tőle. – Dehogynem! Isten ments, hogy ne az legyek! – kiáltott fel, és akkor már egyenesben voltunk. Nem így az egyik barát-nője. Ő a kérdésre elgondolkozott. – Húha – jegyeztem meg. – Mert? – kérdezett. – Nem, semmi. – válaszoltam, de megvolt a véleményem. Aztán már nem voltam kíváncsi a feltett kérdéseim válaszaira. *De ezeket csak Neked mesélem, mert már mi ezen régen túl vagyunk.*

Virágos Kertem, még mindig feminista, de olyan divatból, trendi-szerűen.

Vannak ilyenek. Gondolom, nem kevesen. Biztosan így érzik jól magukat. Mint amikor valakik kékből járnak, mert az az aktuális sikk. Na, ezzel lehet, hogy egynémely női olvasót megbántok, de tudniuk kell, hogy én mégis, csak Őket és kizárólagosan Őket szeretem. Egy mosolyért, csókért, bármit képes vagyok megtenni, persze bízva abban, hogy olyat kérnek, ami teljesíthető. Mint például a csillagok lehozatalát az égboltról. Azt tudom. Csak papír, ceruza és ágy kell hozzá. De ez vicc csak volt. Vagy nem?

Mindenesetre sokat vitatkozunk. Már ha annak lehet mondani azokat a beszélgetéseket, amelyek hosszú, a téma ventilálása utáni boldog szerelmi vallomásokba torkollanak.

Olyan ez, mint amikor azt mondja egyikünk a másiknak, hogy nézz be ide a szobába és látod milyen

gyönyörű minden? A szobában sötét van. Csak az látja, hogy mi van ott, aki sokat járkal benne, esetleg ott lakik, vagy éppen ő rendezte be. A társa, akinek szintén lelkesedni kellene, kint van az ajtón kívül. Az üvegen, ugyan be lehet lesni, de mit látsz a sötétségben? És akkor akié a helyiség, felkapcsolja a villanyt. Milyen érdekes! Mennyire más, mint amit eddig láttál! Most már mindketten bent vagyunk, és együtt nézelődünk. Nekem, aki esetleg eddig kint voltam, az újdonság adrenalin-növelő erejével hat rám. Neki persze természetes, hiszen itt él, ő csinálta. Azért észreveszek furcsaságokat. Naná, hiszen én egy másik ember vagyok. Nekem egy terítő is mást jelenthet, mint neki. Így tanítjuk, alakítjuk egymást. Az egyik percben én gyújtok világot és ezáltal öelötte tágul a világ horizontja, a másikban pedig ő. Az út sokszor rögös, sáros, kátyúkkal van teletűzdelve és az ajtó sem nyílik könnyen, vagy éppen már előzőleg be lett falazva, és ki kell bontani a helyét, de bizony előfordul, hogy belépni sem akarózik az embernek. Minek? – kérdezi magától. Látam már eleget, egyébként is mi köze ennek ehhez, meg ahhoz? De a szerelem ilyenkor turbóra kapcsol, és nincs az a fal, ajtó, ami megakadályozza szerelmünk világának megismerését.

Felkelünk az ágyból. Meztelenségünk mostanra természetessé vált a falon logó nőknek is. A függöny mögött a hangos kavalkád elcsendesült. Csak a város késő délutáni hangja próbál utat törni felénk. Most ő tölt a poharakba. Kissé előrehajol. A feneke vonala, alakja elfelejtetett velem mindent, ami az előbb még az agyam tekervényei között motoszkált. Hátról ölelem át, és így iszunk egy fél pohárral a vörös nedüből. Szeretne megfordulni, de nem engedem. A farkam rendesen kikeményedve

nyomkodja a vágást. Közben a nyakát csókolom, és apró harapásokkal izgatom. Kit is? Őt vagy inkább magamat? A fene se tudja, de én rendesen be vagyok indulva. A fotelhoz lépkedünk. Feltérdel, és így gyorsan megtalálja a faszom a vagináját, ami már vár engem. Csak annyira csúszós, amitől teljesen kisimulva, megnyúlva és megvastagodva keresi a farkam pinája végét. Döföm, nyomom, baszom. Ismét hamar elkapjuk a ritmust. Csattog a bőrünk. Még tovább is tolnám, de nem lehet. Minden milliméter bent van már. Hiába akarnánk mindketten, hogy még mélyebben és jobban hatoljak belé, elfogyott a farkam. Az összes benne van. – A kurva életbe! – üvölném. Nem teszem. Egyébként sem értené, mert mindig azt mondja, hogy még így is fáj neki időnként, annyira megnő. Széthúzom a fenekét és meglátom a megváltást. A barna lyuk szemez velem, ez meglódítja a fantáziámat. Az egyik ujjam nem bír magával. Simogatom, nyomkodom. Veszi a lapot. Megváltozik a levegővétele. Szabálytalanul szuszog. Figyel. Nyomja felém a seggét, amikor az ujjamat nyomom bele, de közben visszatartja a levegőt. Aztán hátranyúl, és kihúzza a faszomat a pinájából. Majd visszatámaszkodik a fotelra. A farkam farkaszemet néz a barna lyukkal. Lassan, tapintatosan nyomom bele. Cupp. Hatolok át a gyűrűn, ami szorítja a faszomat. Félúton megállok. Mélyen veszi a levegőt. Így vagyunk egy nagyon kicsi ideig, aztán megmozdul. Rám nyomja magát, tövig. És elindul az orbitális seggbe baszás. Amint a mélybe érek, azonnal üvölt. Olyat élvez, amitől csak azért nem roskad meg a ház, mert nincs füle. Aztán így folytatódik ez, megállás nélkül. Nem csak a nyalás szerez folyamatosan élvezést, hanem ez is. Lassan mozdítom le a fotelról. – Görcsöl a lábam. –

súgom a fülébe, miközben farkammal a seggében, lépkedünk az ágy felé. – Az enyém is. – mondja mosollyal az arcán. De ez másféle, nem szokásos helyzet, hiszen a faszom az ágy felé menet érdekes táncot jár benne. Ha eddig a tízes skálán tízes volt a fenék-szex, akkor itt és most az ágyon, legalább tizenöt, ha nem húsz. Úgy nyomom bele magam, mint akinek egy kicsi része sem akar kívül maradni. Szétfeszítem az egyébként is szép vágású seggét, terpeszbe teszem a lábát, így aztán olyan mélyen nyomom bele magam, mint még soha. Baszom, mint egy őrült. Közben a vállát rángatom lefelé, ő pedig az alsóját szemben a farkammal. Kívánja. Akarja, hogy szétbasszam! Az élvezete folyamatos. Hallom, hogy rekedtre üvöltötte magát. Bár előzőleg, amikor a torkát piszkáltam a farkammal, attól is előfordulhat a rekedtség. – fut át rajtam ez a hülyeség. Nem parkíroz le a tudatomban. Hogyan is tenné, amikor úgy baszom Virágos Kertem seggét, mint aki nincs észen. De ő sem különb nálam. Nem szól, hogy jobban, erősebben és hogy nyomjam, de az állandó élvezése olyan magasságokba repít bennünket, ami után már talán vissza sem lehet jönni. A barna gyűrű szorítja a faszomat. Nem a makkomat, mert az, úgy érzem, egyszerűen melegben járkál előre-hátra. Nem bírom tovább. Úgy élvezek bele, hogy szerintem még a gyomrában is érzi a gecim fröccsenését. Még egyet-kettőt lök felém a seggével, de már csendesén. Aztán pihegve fekszek rajta. A beste farkam pedig teljesen kimúlva igyekszik ki a barna lyukból. Nehéz bármihez is hasonlítani ezt az érzést. Itt minden más. Most, amikor teljes a kielégülésünk, nem sajnáljuk, hogy átmenetileg abba kell hagyni. Szeretünk kefélni. Ez nem változik meg, és még csak azt sem mondanám, hogy

elég volt. Egyik sem igaz. Egyszerűen, ő az enyém, én az övé vagyok, és most már mi ketten vagyunk. Az egyik alkalommal, azt mondta, hogy ő a teljes bizalmát, szeretetét nekem adta. – Igen, és hogyan, Drágám? – kérdeztem. – Azzal, Életem, – felelte – hogy nem védekezek, nem szedek semmit, és ezt nem kérem Öntől sem. Bármikor teherbe eshetek és azzal örök életre Önhöz kötöm magam. – Ledöb-bentem, mert igaza volt. Itt a segg-szexnél ez most semmiképpen nem releváns. És mégis eszembe jut. Biztosan van ennek oka. Majd később szintén felkapcsoljuk a villanyt ebben a virtuális szobában és meglátjuk, kitárgyaljuk mindezt. Az apartman három szobája, a gardrób, a fürdőszobák, az előtér nagynak és egyszerre kicsinek tűnik. Járkálunk benne. Ha elkerülünk egymástól, akkor a következő fordulónál majdnem összeütközünk. Úgy látszik, mintha céltudatosan ügyködnénk, de igazából nem. Hogy milyen hangulat ez? Hogy mi végre ez a jövés-menés? Kedvesem elégei meg először. Leül a fotelba, ami szeretkezésünk egyik közeli szemlélője volt, majd feláll, és kihajolva az ablakon nézelődik. A Napnak csak a sugarai láthatók. A templom és a mellette épült magas épületek eltakarják az izzó korongot. A madarak, akik hajnalban keltek a szálloda előtti tér fák levelei között, hangosan beszélnek meg a napi eseményeket. Kedvesemet nem fogja a hely. Átölelem a vállát az én Virágos Kertemnek, és így támaszkodva az ablak párkányán hallgatjuk az apró szárnyasok meséit. Vajon mit beszélnek? Étel, ital vagy éppen a gyermekek, fiókák a fő téma? Annyira hangosak, hogy az utca zaját is elfedi cserregésük. A köntöst, ami ismét ránk került, most az alatta érezhető meztelenségünk okán nem egzotikus, hanem pacuha, elhanyagolt, hétköznapi érezzük.

– Felöltözzünk? – kérdezem, de nem mozdulok. – Ahogy gondolja. – jön a válasz, de ő sem mozdul. Felé fordulok. Megfogom az arcát és megcsókolom az ajkát. Visszacsókol. Nem kívánalommal a lényében, hanem elfogadó szeretettel. Átölelem.

Szeretek ölelkezni. Na, nem úgy, mint ahogy, már nem emlékszem kik csinálták az Oktogonnál, amikor mindenkit, aki arra ment, megölelték. Nekem fontos, hogy ha nem is teljesen, de egy kicsit megismerjem az illetőt, ha engedi, akarja, akkor átölelem. Ahogy belépünk egymás aurájába, először megcsap valami. Ez lehet nagyon jó, vagy éppen rossz érzés. Mindkettőnknek adok egy percet vagy kettőt, amíg átölelve egymást, állunk és figyeljük az auránk vibrálását.

Kedvesemmel egészen más a kapcsolat. Olyanok vagyunk, hogy akarjuk, kívánjuk, hogy belépjünk szerelmünk belső övezetébe. Így, ha ölelkezünk, akkor kicsi idő eltelte után, tudjuk, milyen állapotban van a társunk. Amint itt az ablak előtt állva ölelem Virágos Kertemet, aki nemsokára a Szürkület nevet fogja magára venni, tartózkodó vibráló hullámokat kapok tőle. Jobban magamhoz szorítom. Akarom, hogy érezze, tudja, mennyire szeretem és a boldogságom határtalan. Igaz, ami igaz, talán az én arcomon sem ez látszik, de nem hagy nyugton a rossz előérzet.

Mindig bíztam az intuíciómban. Nem mondom, hogy sorra bejön, de ha nem, akkor úgyis elfelejtem, és megszűnik a jelentősége. Olvastam valahol, hogy a tudatalatti műveli ezt velünk. Meg a tobozmirigy, amit a harmadik szemnek is szokták nevezni. Itt lakik a lélek. A két agyfélteke között helyezkedik el és ő adja a teljességet. Mindenesetre azok közé tartozom, akik nem csak figyelnek a megérzéseikre, de foglalkoznak is vele.

Ölelem Virágos Kertemet, és hogy kitörjek ebből a rossz előérzetből kicsit távol tartom magamtól az arcát, így beszélek hozzá. Szemtől szemben. Teljesen belelátva a lelkébe. Érezve a teste melegét, a keble feszességét, az öle forróságát. – Életem, Szemem fénye, Éjszakám szivárványa, Virágzó igazgyöngyöm, Szépséges pillangóm, Lángoló Virágszálam, Lelkem izzó parazsa, Születésem igazsága, Boldogságom birodalma, Csókjaim flamingója, Ölelésem horizontja, Én csoda palotám, Illatos mezei patakom, Ózikém, Tigrisem, Sasom, Táncoló feketerigóm, Tücsköm, Bogaram, Cicám. Minden vagy Te nekem, ami megszületett erre a világra! – sorolom neki a számra jövő szavakat. Átélem. Az első kifejezéseknél a kíváncsiság jelét látom rajta, majd azonosul velem. A szerelem ledönt mindent, ami az útjába kerül. A saját jelzőimtől, az érzéssel csordultig megtelt hangomtól fátyolos a szemem. Észreveszi. A végén, amikor az érzelmeim előtt kitérül a világ, egymásba omlunk. Ő is könnyezik. Ilyen talán még nem is volt. Ha nem lennék ennyire a saját szerelmem rabja, akkor elmondanám, hogy a kimondott szónak akkora, de akkora hatalma van, hogy hadseregeket képes legyőzni, országokat meghódítani, a szerelmet elpusztítani és persze éltető erővel megtölteni. Most itt az apartman középső szobájában a tér felőli ablak előtt, mi ketten ismét belekerültünk abba a védelmező buborékba, ami nem csak fényes és világít, meleg, mint a keltető, izzik, mint a Nap heve, erős, mint a legvastagabb fallal épített vár, és boldogsághormonnal van megtöltve. Mikor az egyik kirándulásunk alkalmával megláttuk magunk előtt a Füzéri vár sziluettjét, elképedtünk. Hogyan építhették fel a tatárjárás előtt épült várat erre a meredek oldalú hegy csúcsára?

Nem kell elrepülni Egyiptomba a világ hét csodájának egyikéhez, a piramisokhoz, hogy elképedjünk, és a fantáziánkra hagyatkozzunk, hogy hogyan készülhetett el ez az építmény? Gondolom, lóval és emberi erővel szállították fel az építőanyagot. A sok követ, meszet, homokot, fát és még megannyi eszközt, ami a magas vár építéséhez kellett. Ahogy elindultunk lenge öltözetben a többi turistával egyetemben, libasorban, félúton álltunk meg először. Akkor még kellett az indok. – Nézzétek, milyen szép a kilátás! – jött a biztatás és a benne rejlő megállási kényszer magyarázata. De aztán a következőnél, már a felszólító mondatra sem jutott elég levegő. Mindenki kapaszkodott, tépte, húzta a korlátot, ami emberesen állta a sarat, de segíteni nem tudott. Csak egy tüdeje van az embernek. Annak pedig véges a befogadóképessége. A gyors indulás és a lassú befejezés abszolút élőlényre jellemző dinamika. Hacsak valaki nem olyan botor, hogy amíg bírja, addig rohan, aztán meg ugrik. Ránk ez egyáltalán nem jellemző. Átlagember nem hazudtolja meg magát. Az első pár méterben gyorsan szedtük a lábunkat, aztán mire a vár kapujához értünk, már egyáltalán nem volt fontos, hogy hamar meglássuk, ami bent van. Érdekes – jut eszembe –, a szeretkezés egészen másként működik, de maradok még egy kevés időre a várnál. Amikor elindultunk a kaptáton, a kijárt sziklás járaton, az előttem kettővel haladó hosszú hajú nőre rendre visszatértem. Na, nem fizikálisan, hanem a szemem pásztázta, legelt rajta. A haja is feltűnő volt, de a hátsója, amint lépett, kapaszkodott felfelé, elindította a fantáziám. Nem az újságoldalak kedvelt sziluettjének rajzolata mutatta meg előttem a kefézés képét, hanem a hétköznapi erotikát közkinccsé tevő alakzat, amilyennel a hosz-

szú hajú hölgy rendelkezett. Egyáltalán nem mindegy. Vannak, amik jól mutatnak a címlapon és vannak, akik személyként jelölve, a férfit férfivé teszik. Aztán ahogy egyre messzebb került tőlem a völgy, kezdett érdektelenné válni az előttem haladó fenék. A levegő, viszont úgy jött ki belőlem, hogy majd elfújtam, pedig volt köztünk egy semmilyen pasas. A várba felérve néztük, ami nézhető. Majd mindegyik ugyanaz. Várkút, fegyverszoba, gyilokjáró, nőszoba, stb. Mindenki a legmagasabban fekvő helyre igyekezett. Ez is megszokott viselkedés. Én sem maradhattam le. Ott találkoztam ismét a kefélni való hátsóval. Azzal, akiről közben megfeledkeztem, miután fontosabb volt, hogy levegőhöz jussak. Álltunk fent a vár teraszán. Messze a távolban a BAZ megyei hatalmas és lenyűgözően, megejtően szép hegyek, amelyek viselkedése utoléri nem csak a magyart, hanem a más nyelven beszélőt is.

Mikor először szembenézel a zöld pompában fürdő csúcsokkal, úgy érzed, ők távol vannak tőled. Magukkal vannak elfoglalva. Tisztában vannak a saját nagyságukkal és mi nekik apró élőlények vagyunk, akik a töredékét sem tudják az életről, mint ők. Aztán ha hosszan szemézel velük, megváltoznak. Ekkor már ők is érdeklődnek. Hiába hordod el a hegy felét, ezzel sebet ejtve rajta, soha nem leszel a főnök – döbbsenz rá, amikor észreveszed a fehéren világító, a zöldben csúnya foltot mutató kőbányát. Kezdesz a hegygel egy lenni. Csak nézed, és egyre jobban bele-nősz ebbe a csodatájba, környezetbe. Tudnod kell, ezután már soha nem fogsz nélküle élni. Mindig itt lesz benned. Ha soha többet nem visz arra az utad, akkor is a véred részeként, életed végéig a sejtjeid egyik fő tápláléka lesz. Velem is ez történt.

Gondolom, a formás, fantáziát beindító segg tulajdonosa, szintén ezeken a stációkon mehetett keresztül. Közvetlenül mögötte álltam, és elfogultan szívtam magamba a magyar hegyek üzenetét. A hátamat égette a Nap, az ágyékomat vonzotta a sziluett, a lelkemet pedig magáévá tette a közel messze lévő, hatalmasra nőtt látvány. És megfordult. Kár. A Nap sugarai elrohantak rólam. Az ágyékom kihűlt. Viszont a hegyek változatlanul töltötték belém az élet rövidségével való szembe-sülést, és azt, hogy ez nem ismétелhető, egyszeri és ha jól gazdálkodsz vele, akkor csodálatos. Még álltam egy rövid ideig, és próbáltam mennél többet magamba szívni a bölcsességből. Aztán elindultam. Ismét szépnek, igazán izgatónak láttam a levegőbe rajzoló feneket, és mikor véletlenül szembe találtam magam a gazdájával, akkor, ha szóban nem is, de egyébként értésére adtam, hogy lenyűgözött. Megértette. Elpirult. Talán még a segge is, de azt sajnos nem láthattam, mert a lenge, rövid szoknya eltakarta. Tehát a szerelem és a hegy, ahol az előbb abba-hagytunk. A szerelem, a lassú, minden percet megélni akarással kezdődik és az érzelmeké a főszerep. Aztán ahogy a birtoklási vágy emelkedik, gyorsul a pulzusunk, gyorsabban vesszük a levegőt, úgy fordul át kefélésbe, majd a végén olyan baszásba, ami felejthetetlené teszi a történetet. Az utóbbi miatt akarjuk újra és újra. Mindig azt keressük, de soha nem azzal kezdjük. Ha netán kimarad a vége, mert a szerelmed, vagy éppen te nem vagy képes megfelelő ritmusban az úton végigmenni, hogy a baszás beköszönjön, akkor kapaszkodni kell, mert legfeljebb csak egyszer-kétszer történhet ez meg. Utána már a csonka torzó miatt, az élmény hiánya átváltozik. Olyan méreganyagot termel, ami a lelki életed

falait kezdi megbontani. És ez már a vég. Később aztán sajnálhatod magad. Már nem fogsz emlékezni a munkahelyi problémáidra, a szüleid elvárásaira, a gyermeked rossz jegyére, a lerobbant autódra, a hiányzó vécépapírra, a féltékenységedre, és megannyi baromságra, ami csak a pillanatot mérgezte. De te mégsem tudtál ellenállni neki. És így az élet egyik kanyarjánál kisodródik, elveszik minden, pedig kurva biztosnak látszott. Ebből is látható, semmi nem lefutott. Még az sem, hogy itt vagyok az én Virágos Kertemmel. – Na, azért, kicsit csendesebben! – intem magam a józanságra. Vigyáznom kell, mert képes vagyok úgy behergelni magam, hogy a végén azt sem tudom, honnan indultam és hogyan jutottam ide. Kedvesem, az én Virágos Kertem ismer engem. Szó nélkül olvas a fejemben, a lelkemben. – Most min gondolkozik? – kérdezi, és tényleg érdeklődéssel néz az arcomba. – Remélem, nem a fűszálon! – nevet. Én szintén. Tudom, várja, hogy ismét eljátsszam neki az evolúciót. Kifordulok az öleléséből. Ellépek a bejárat felé, majd felé nézve – a nyitott köntössel a hasam, a farkam előtt – magyarázó hanggal elkezdem: – Valamikor réges-régen, talán négy milliárd évvel ezelőtt, történt valami és megszületett az első egysejtű. Persze ez csak nagyon rövid és csúsztatással kevert történet, de most nem is ez a fontos, ugye Édesem? – kérek tőle támogatást. – Igen, igen! – nevet változatlanul, mert nagyon várja a végkimenetelt. – Innen aztán tudjuk Darwintól, hogy egyenes cikk-cakk út vezetett ide az apartmanba, ebbe a hotelba. – Na, de! – veti közbe, mert nem ezt várja. – Naná! De a fűszál! – emelem fel az ujjam, figyelmeztetve egy fontos momentumra. Virágos Kertem odalép a fotelhez és beleül. Arcán a mosoly rendesen letanyázott,

úgy látszik, most már egészen addig ott lesz rajta, amíg el nem játszom, amit annyira szeret. – Mert, gondolj bele! – harsog a hangom. – Az évmilliók alatt, amire mi, emberek, az evolúció legmagasabb fokán álló élőlények ki nem alakultunk, mi minden nem voltunk. Nézz rá például a fűszálra. – mutatok az ablak felé. – Mit látsz? Egy zöld valamit, amire gondolkozás nélkül rálépsz, ráfekszel! De! – kiáltok fel, és emelem magasba a kezem, aminek a végén a mutatóujjam a plafont célozza. –De?! – harsogom, most már kérdőjellel is a végén. Kedvesem kezébe temeti az arcát és előrehajolva nevet. Majd felemeli a fejét, és cirmos szemeivel, amelyek most olyan nagyok lettek, hogy szinte csak az látszik a fotelben, hogy várja a folytatást. – De! – kiabálom. – Akkor ki vagyok én? Egy fűszál vagy két fűszál? Esetleg három? Nem, nem, az nem lehet. Hiszen én vagyok, és nem egy fűszál, még ha három is, akkor sem. De hiszen neki is... – fogom a kezembe a kicsi cserép alig élő virágot, ami a szoba elhagyhatatlan tartozéka. Meglátok a koszos földben egy apró zöld gatz, ami most átlényegül fűnek. – Olyan sejtei vannak, mint nekem! – üvöltök teljes hangerővel, mint akinek a felfedezéstől elment az esze. – Itt van, ni, a kicsi rokonom, akinek az alkatrészei azok a sejtek, mint az enyéme. Akkor hogyan jövök én ahhoz, hogy megegyem, hogy letapossam, hogy megöljem? Ez alapján ő is megtehetné velem ugyanezt. Érted, Édesem? – kérdezem, és letépek egy fűszálat. A számhoz emelem. A kinyújtott nyelvemre teszem. Nézem Virágos Kertemet, hogy megegyem-e a zöldet. – Ne! Ne! – kiált fel, és közben olyan önfelédten nevet, hogy a könnye végigfolyik az arcán. – Lecsippentem a nyelvemen várakozót. – Jól van. – mondom. – De ettől még nem tudom eldönteni,

hogy mi vagyok én? – emelem fel újra a hangomat, és dőlök előre belenyomva képemet Kedvesemébe. – A fűszál vagy én? Én vagy a fűszál? Melyik vagyok? Melyik vagyok? Melyik vagyok? – ismételgetem, mint egy mantrát, halkán és kétségbeesetten, majd a következőt hangosan, és a megoldást keresve. – Fűszál? Én, az ember? Vagy a fűszál? Nem, az ember. És ha a fűszál? – Virágos Kertem ekkor már, úgy nevet, hogy lecsúszik a fotelből, és a padlón fetreng. A féltévelyűt mutató képem, a hangom, a kérdéseim olyan megdöbbentő erővel ütődnek neki, hogy az arcán látszik, nem hisz a szemének, a fülének. Aztán átadja magát az előadásnak, aminek a következménye az, amit a falon logó képbe zárt nők látnak. Egy férfi forgó szemekkel kérdéseket kiabál és járkal, egy nő pedig a szőnyegen hahotázik.

Valamikor Sopron felé volt dolgom. Szállodában kellett aludnom. Az egyik országosan ismert szállóban foglaltak nekem helyet. Általában apartman jellegűt választunk, mert ott van lehetőség az esti megbeszélésekre is. A recepciós hölgy köszönés helyett: – Megtenné, hogy leveszi a napszemüvegét, mert itt bent nem süt a Nap! – mondta, de nem nézett rám. Ha lehet, még a buta embert is próbálom megérteni. Így elkerültem a bunkóságot. – Természetesen, hölgyem! – feleltem. – Egyébként pedig ilyen szép szállodában, a helynek megfelelő szépségű hölgy láttán, ez a legkevesebb, amit megtehetek. – tettem hozzá. Nem válaszolt. Kilökte elém a kulcsot. – Valaki felkísérne, esetleg? – kérdeztem bátortalanul, hogy ne tűnjék követelődzésnek. – Most nincs itt senki, de ott a lift, és a folyosó végén megtalálja a szobát. – Fogtam a cókómómat és indulás. Egyébként is este volt. Az egész napos program után fáradt voltam. Hamar megtaláltam

az ajtót, ami a szálloda honlapjával ellentétben, a szocreál szemétdombjáról maradhatott ott. A zár is. Annak ellenére, hogy szerintem sok ajtót ki lehetett volna nyitni ugyanazzal a kulccsal, a saját nagyon nehezen ment. Sőt nekem nem is sikerült. Pedig nyomtam. Aztán emeltem. És húztam. Mindent elkövettem, hogy el tudjam fordítani a zárban a kulcsot, de hiába. Otthagytam a cuccomat az ajtó előtt, és visszamentem a recepcióhoz. Lift. Lassú és hangos. Nem baj, csak már végre zuhanyozhassak és jöhet az ágy. A nő talán várt. Vagy nem? Mindenesetre nem örült nekem, de nem is bosszankodott. Amikor beléptem a szállodába a nyári Napnak csak a sugarai adták a fényt. Mire ismét ott álltam a pult előtt, már a szürkület vette át a hatalmat. A nap-szemüvegre tényleg nem volt szükség. Elmondtam a problémám. Nem nézett rám. Ült és írt valamit. Amikor befejezte, felállt és elindult a csörömpölő felvonó felé. Én utána. Neki is nehezen ment az ajtó kinyitása, de azért sikeresen megoldotta. Elöttem lépett be. A három plusz egy helyiségből álló együttes láttán, azt gondoltam, álmodok. Egy két négyzetméteres előtér, hat négyzetméteres szoba, négy négyzetméteres másik, amiben egy, pontosítok EGY darab lestrapált fotel fért el, és egy akkora a fürdőszoba, amiben ha leesik a szappan, akkor ki kell nyitni az ajtót, ha fel akarnád venni. – Ez egy apartman? – kérdeztem a hölgyet. – Igen. Nem tetszik? – Mekkora területű? – Nagy! Nézze meg a teraszt! Hatalmas. – lépett a kisebb szobából nyíló ajtóhoz. Egy utólag sufni szerviz által beaplikált kallantyút fordított el, ami tartotta az erkélyajtót. Kinyitotta. Előtte a fotelt odébb taszajtotta, mert egyébként nem fért volna el. Kint minden hasonló volt, csak még egy szép nagy darázs-fészek is díszelgett az eresz

alatt. Az utazótáskám a folyosón várakozott. Naná, hiszen ha behozom, akkor vagy a nő, vagy én maradok kint. Pedig nem járok sok cuccal. – Tehát ez az apartman. – mondtam jelentősegteljesen. – Igen,... – de az uramat lenyelte. Benne maradt. – Nem baj – gondoltam, van olyan, hogy pöcse nő a menyasszonynak. Eddig nem tudtam, hogy mitől, de most már látom. Lenyeli a szót. Bezzeg amit a szájába adnak, azt biztosan nem. – néztem szemtelenül a szemébe. Elképzeltem, ahogy szopja a faszt. – Nem! Kizárt, hogy ez a nőnek látszó lény, így kényeztesse a férfit, akit... – és itt megszakadt bennem a gondolat. Van olyan, aki nem szereti, pontosabban utálja az úgynevezett erősebb nemet. A szemtelen, a farkat a szájában látó nézésemmre hasonlóan reagált, csak éppen az ő személyiségének megfelelően. Lefitymálóan, lenézően, mondhatnám úgy, mintha egy koszos, bűdös, alkesz lennék, aki itt veri magát. Udvarias voltam. Eljöttem. Másik szállodába. Ami jó volt, sőt! A magyar virtus persze itt is kiütött. Később tudtam meg, a tulajok veszekedése miatt bezárt. – Ne csak az én lovam legyen oda, hanem másé is, a fene egye meg! – szól a mondás. Így a jó is odalett. Mint mondtam az emberi agy furcsa dolgokra képes. Hogy miért jutott eszembe a fűszál és a köztem lévő konfliktusról az apartman és apartman közötti különbség, azt majd valaki talán megfejti. Előfordulhat, hogy mégsem ugyanaz a tartalmuk, hanem csak az elnevezésen múlik. Na, ebbe nem menjünk bele – szól a környezetemben elhíresült mondás, amit az egyik munkatársam ültetett be a közösségünk gondolkodásába.

Virágos Kertem felöltözve áll velem szemben. Új blúz takarja tenyerembe illő kebleit. Vékony kardián van a karján. A szoknya, ami felcserélte a nad-

rágot, olyan mesékbe repít, amiből soha nem jövök ki önszántamból. Térden felüli, az alja kicsit kibővítvé, a fenekére viszont úgy simul, mint aki el nem akar tőle válni. – Húha! – jön ki akaratlanul belőlem. Én még meztelen vagyok. A köntös, amit ledobtam az ágyra, sértődötten figyel bennünket. Hozzálépek. Meg akarom ölelni. Érezni a seggét, amint megmarkolom és magamhoz húzom. Alá akarok nyúlni a szoknyának, hogy a meleg bőr tapintásától elinduljon a farkam. Kéjben úszó szemekkel lépek feléje. – Na, nem! – tartja maga elé a kinyújtott kezét. – Hát nem szeretsz? – Ki mondta ezt a butaságot? – kérdez vissza. – Istenem, ennyi főnök! – sóhajtok. – Mindenki kérdez, de nem felel. – a távortartó tenyerekhez támasztom a mellemet. – Na, csak egy ölelés, és csók! Érezni akarom a pinád felől sugárzó forróságot. – Tessék, itt van. De csak egy érintés, mert éhes vagyok. – mondja és olyan felszabadultan nevet, hogy most inkább a lelkem kel szárnyra, nem a farkam feszíti ki magát. Felrántja a szoknyáját elől. A fehér bugyi takarja a mézescsuprot, de olyan étvágygerjesztően mutatja meg az alakzatát, hogy a nyálam is elcsöppen. – Édesem, elcseppent a nyála! – szól rám, és leengedi a szoknyáját. Öt perc múltán az utcán vagyunk. Ha most valaki megkérdezné, hogyan öltöztem fel, biztosan nem tudnék tételesen válaszolni. Megtöltöm a tudómet a lemenő Nap által felébredt szelek szárnyán érkező friss levegővel. A folyó felől hozza a harapnivaló oxigéndús lélegeznivalót. Kézen fogva megyünk a sétáló utca közepén. Elméleteket gyártok. – Tudod, Édesem, Szürkületem! – szólítom meg a lemenő Nappal együtt érkező új nevén. – Nem szeretem ezt a nevemet! – szól közbe. – Miért? – Mert a szürke már eleve olyan semmilyen szín.

Nincs karaktere. És ezáltal átmeneti. – Igen, ebben igazad van. De nem is tart sokáig, mert egy vagy két óra múlva, már az új neved érkezik, a Szerelmem! És abban aztán minden benne van! – Hát, jó! – hagyja rám. – De mit is kezdett el mondani? – Érzed, ahogy fogjuk egymás kezét? – Igen. – Ez mindent elárul, Szürkületem! – Miért is? – Amilyen erősen szorítod, ahogy bele illeszted a kézfejedet az enyémbe, ahogy lóbálsz, avagy nem, és még megannyi jelzés. Ez mind árulkodó, hogy milyen vagyok. – Miket nem mond? – Bizony, bizony! Mert eljátszhatja valaki, hogy ő mennyire feminista és büszkén átnézve a sok buta macsón hirdetheti az egyenjogúságot, meg hogy a nő sem alábbvaló a férfinál, ha érzem, amint lágy kézfeje megbújó ujjával belesimul az enyémbe. Ezzel persze, hiszen ismeresz, Kedvesem, nem azzal vitatkozok, amit mond, hanem ahogy ezt teszi. Minden férfi tudja, hogy a nő az ő boldogságának a záloga. Márpedig, ha nem boldog, akkor mi végre él e Földön? Ezelőtt kétszáz évvel, még az öngyilkosjelöltek többsége nő volt. Manapság, ha sajnos ilyen előfordul, akkor férfi az illető. Most akkor kinek is kellene félni? Melyik nem az, akinek az élete, boldogsága a másiktól függ? Ki a gyengébb? Az, aki nagyobbbat üt, vagy pedig az, aki mindent túlél? – Ne tessék már ennyire behergelni magát – áll meg, és fordul elém Szürkületem. – Még a végén el tetszik hinni azt, amit állít, és majd sajnálkozni kezd, hogy mennyire rossz és kiszolgáltatott életet él. – mondja és nevet. Az én Kedvesem úgy, de úgy tud nevetni, mint senki más. Van, amikor alig látom rajta, de tudom, aztán a másik véglet, amikor minden testrésze szinte röhög. A kettő között pedig számtalan verzió fellelhető. Abban az egyben egyformák, hogy mindig

minden megoldódik a nevetése hatására. Azért az eddig lazán a kezemben tartott kézfejével kicsit jobban megfogja az enyémet. Nem szólok. Ezt az élményt megtartom magamnak. Úgyis eljön az éjszaka, és akkor úgy megkefélem, hogy a nősege és az én férfiasságom minden mozgalmat, filozófiát felülír. Kirakatokat nézegetünk. Szeretem, amikor fogom a kezét a markomban, és a nagy üvegportállal szemben látjuk magunkat. – Mit tetszik szólni ahhoz a bugyihoz? – kérdezi. Tudom, hogy a csipkés szélű, rövid szárú levennivalóra gondol, ami a hozzá illeszkedő melltartó alatt mutatja magát. – Én nem igazán szeretem a csiribiri bugyikat – válaszolom. – Legyen egyszerű és pamut anyagból. Mint amit a múltkor is magamra húztam. – tekerek egyet a beszélgetés fonalán. – Hát, igen. De azért ha ebben lennék, akkor talán jobban tetszenék Önnek. - folytatja a témát. Hiába hoztam fel a kicsit elszakadt fehérneműjének az esetét, amikor a szeretkezésünk után felrántottam magamra. Akkor is olyan nagyokat neveltünk, hogy még jó ideig, ha csak szembe néztünk, azonnal újra és újra kitört belőlünk a hahotázás. Könnyű, vékony természetes anyagból készítették a fehérneműt. Nem könnyen szakadt el, amikor elkezdtem lefejtetni róla. Élvezettel hallgatom, amikor hasad, szakad az anyag. Sajnos egyre jobban megvarrják a kicsi bukszatakarót, na meg a derék- és a comb tövénél szükséges erősítések is közel vannak egymáshoz. Így aztán úgy lépni, hogy sérülést ne okozzon, miközben a kíváncsi szintjét növeli, nem egyszerű történet. A bugyit annyira felhúztam magamra, amennyire csak tudtam. A farkam oldalt kibuggyant, a tökömmel együtt. A seggembe belevágott. Így járkáltam, mutogattam magam Kedvesem előtt, mint egy lö-

kött buzi. Könnyen mondom, mert közel sincsenek ilyen affinitásaim, ezért aztán ha úgy adódik, bátran bújok bele női cuccokba. Persze csak a hülyeség kedvéért. A szoknya hordása, az egy másik kérdés. Én is alig várom a nyarat, amikor rövidnadrágot hordhatok, és nem kell alá felvennem gatyát. Már ha nem farmer a nadrág, mert az azonnal kikezdené a seggemet, ha nincs alatta alsó. – Szürkületem, Szépséges Virágom, Hajnali záporom, Simogató esti szellőm, Táncoló napsugaram, Balatoni sellőm, Lelkem támasza, Testem gyógyítója, Szárnyaló pillangóm, Daloló ezüst csermelyem, Szerelmem. Te nekem, mindig nagyon, nagyon tetszel. Nincs nálad szebb, okosabb, odaadóbb nő kerek e világon. – fordítom felém és megpecsételendően, megcsókolom. Most már elengedi a bugyi-ügyet. – Éhes vagyok! – jelenti ki ahelyett, hogy megdicsérne a szép mondatokért. De igazából nincs is rá szükség. Látom az arcán, hogy eléri a lelkem mélyéről, hirtelenjében feltörő érzelmi hullámverés. Hal, saláta, vörösbor: egy gasztro-tudós szerint, talán nem feltétlenül illenek egymáshoz, de mindketten azt valljuk, hogy ami nekünk jó, annak elfogadottnak kell lennie. Alig kell várni, és hozza az Attila nevű pincér az ételt. Csak fél pohár bort sikerült az illatfelhőben takarózó lazac előtt elkortyolgatni. Ha valaki kívülről végignézi, ahogy nekiesünk a tányéron a szánkra és a gyomrunkra várakozó ropogósra sült halnak és alatta a trikolor salátának, akkor azt mondaná: – Na, ezek sem ettek mostanában. Nyomják magukba, mint a vett malac. Az íze olyan, mint a külleme. Nincs csalódás. A magyar ember evés közben nem beszél, de nem tudom megállni szó nélkül. – Nem helyes vagy nem szokás, de úgy merjen elém állni az, aki megkérdőjelezi magyarságomat, hogy a

farkát nyomom le a torkán. – mondom egy hosszú, a halról szóló monológ után a Kedvesemnek. Aki talán hallotta vagy nem, amit mondtam. Mindenesetre nem reagál, hanem boldog mosollyal az arcán, emeli fel a következő falatot az előtte lévő tekintélyes tányérról és: – Nagyon finom. – közli. – A malacot elmesélhetem? – kérdezem. Csak bólintás a válasz. A hal fontosabb. Megértem. Szeretkezés után mindig éhes lesz. Nem csak egyszerűen, mint amikor itt van az ideje, hanem, mint emlegetni szokta, szinte a vasat is megenné, annyira. A közlési vágyam meg bennem burjánzik. Ha nem beszélhetnék mindegy hogy miről, csak a járjon a szám, akkor biztosan bajom lenne. – Régebben, bár lehet, hogy most is, ha egy gazda eladta a malacát, akkor nem etette meg előtte. – mesélem, felvéve azt a hangszínt, ritmust, ami a témához megy. Szürkületem a halban bent maradt vastag csontot piszkálja oldalra. – Hát ez, hogy került oda? – kérdezem, mert úgy érzem a malac-ügy nem érte el. – Bele-nőtt! – válaszolja, miután lenyeli azt, ami a szájában van. – Mi van a gazdával? – löki felém, és ezzel teljesen levesz a lábamról. – Azt gondoltam, meg sem hallottad, amit elkezdtem mondani. – Én, Drágám, Önnek minden mondatát, szavát nem csak meghal-lom, hanem elraktározom. Itt vannak a mozdulataival, a tetteivel, mindennel. – teszi a tenyerét a szíve fölé. – Megtisztelsz. – vágom rá. Nevetek, de ezzel a meghatódottságomat leplezem. – Szóval, azért nem ették meg a malacokat, amelyek a vásárra mentek, mert darabra volt megállapítva az áruk, és amit be-kajáltak hajnalban, az már az új tulajé lett volna. Etesse meg ő. Fogyjon az ő takarmánya. Egyébként meg úgyis neki hízik, ha már megvette – mesélem. A bor, amit közben iszogatunk, hiszen a hal szeret

úszkálni, megteszi hatását. Ahogy telítődik a gyomrunk és biztosítjuk a vörösbort a komfortosságához, úgy nézünk egyre hosszabban farkasszemet egymással. Közben szó esik erről, meg arról, de egyikünk sem azzal van elfoglalva. Mintha az első találkozásunk lenne, közelebb húzom a széket az asztalhoz és a térdemmel az övét keresem, aztán lábammal óvatosan a lába szárát simogatom. – Én soha nem tudok olyan lenni, mint amit Ön szeretne. Szerintem a nő, és a férfi teljesen egyforma, mármint a jogokat, kötelességeket nézve. – jut el a fülemig a kijózanító örök téma. Nem tudom, hogyan érkeznek hozzá ezek a gondolatok, miközben a lábunk, szemünk által gerjesztett hullámok verődnek egymáshoz, hogy aztán egymásba simulva buja képzeteknek adják át a helyüket. Ismét rádöbbenek arra, hogy a nők tényleg képesek egyszerre több dolgot is csinálni. És úgy állnak a földön, hogy közben nem vesztik el női mivoltukat. Nincs mit tennem. A férfiasságom megőrzése mellett nekem is meg kell próbálnom. – Akkor most egy jó vacsora és game over? – támadok, mert azért nehogy már csak úgy elfelejtse a lábam simogatását! Tudom, hogy nem, erről szó sincs, de provokálnom kell. – Nem! Nem! – emeli fel a hangját. Nincs kétségbeesve, hiszen tisztában van vele, ez csak egy játék, de jól csinálja. – Azért, mert akkor fizetek és megyünk. – folytatom. Nem elég a kettő, nem! Még szeretnék valami kézzel foghatót. Esetleg a téma ejtését. Most valahogy nem vagyok elég befogadó erre a panel szövegre. Azért a biztonság kedvéért a kemény szöveget puha pofával mondom. – Megjegyzem, ilyen jó pasit az életben nem kapsz, mint amilyen én vagyok! – dőlök hátra a széken, és egyúttal a lábam is otthagyja az övét. – Na, ez az!

Hogyan lehet valaki ilyen? És még ráadásul úgy beszél, hogy ha kérdez, az is kijelentésnek, elvárásnak hallatszik. Akaratlanul beállok én is azoknak a sorába, akik itt keringenek körülötte, mert Ön a világ közepe. – Igen, és? – Nekem ez nagyon ellenemre van, de közben tetszik. Nem kicsit! Annyira, hogy ha nem lenne ilyen, akkor talán nem is ülnénk itt. – Életem, Szürkületem, Ne gondolkozz ilyeneken. Ahhoz itt vagyok én. Én gondolkodom, te pedig szeretsz engem. Így találkozunk bennem, benned. – lököm a szöveget. – Ezt mondom! Én nem vagyok normális, hogy egy ilyen elvakult férfiegójú pasival vagyok és mégis. Ledöbbsz az, amiről és ahogy beszél. Legszívesebben szóba sem állnék többet Önnel. Utálok az ilyen nőket semmibe vevő szövegeket. És közben lenyűgöz a lazasága, az önimádata, kiállása, viselkedése, meg minden, amit Ön férfiaságnak gondol. Tetszik. Annyira, hogy azt el sem tudja képzelni. – Ugyan már, Kedvesem. Nincs olyan, amit én ne tudnék elképzelni, kitalálni, leírni, elmondani, megcsinálni, lerendezni. Ha kell, még varrok is. Főzni pedig úgy tudok, mint Anyám. Pedig ő aztán nagyon ért hozzá. Nő vagy, és maradj is az! Ebben minden benne van. Nem vagy kevesebb a férfinél. Nem is vagy több. Más síkban vagyunk. Egyszerűen a hülye feministák találták ki, hogy elkezdték összehasonlítani a férfit a nővel. A személyi számotok is csak azért kezdődik kettővel, mert nincs másik egy. Hogyan lehetne összevetni a dinnyét az almával? A regényt a verssel? A steaket a lazaccal? Mindegyik másik csoportba tartozik. Nem lehet eldönteni, hogy melyik finomabb, szebb, jobb, hasznosabb? Nőt csak nővel, a férfit pedig csak férfival lehet összehasonlítani. Te a legszebb, legokosabb, legkívánatosabb nő vagy kerek e vilá-

gon. Ahányszor Rád gondolok, és ez tulajdonképpen állandóan így van, a Szerelem-ABC minden betűje örült rohangálásba kezd bennem, Téged keresnek. Ilyenkor a betűk szavakká, azok pedig sorokká állnak össze. – Előrehajolva megfogom a kezét és mélyen keresem magam a cirmos szemekben, amikben mindig úgy beleveszek, hogy ki sem akarok jönni. – Ha arcodon érzed a pírt, ha gerinced keresi a helyét, ha szemed a semmibe réved, ha kebleden, mintha hajszálad játszana, a feneked táncolni szeretne, ha ujjaidat egymásba fűzöd, ha lábad nagyujja szemezni akar a másikkal, ha csillagfűzér hajad nem marad helyén, ha vállad elöl szeretne lenni, ha csak a második mondatot hallod meg, ha rám gondolsz, mosolyogni kezdesz, ha lazán és jókedvűen készülődsz, akkor, akkor... – húzom magamhoz közel, és megcsókolom. – Tudnod kell, ott vagyok melletted a fejedben, a lelkedben. – A szándákból kibújtatott lába, ami az ágyékomnál kutakodik egyáltalán nem ér váratlanul. Most semmi sem történhet, amire ne lennék nyitott. Mintha zongora lenne a farkam, úgy játszanak rajta a lábujjai. Innom kell. Elnézek a kiszolgáló pult felé. Férfi áll mögöttem. Elöl egy másik támaszkodik. Beszélgetnek. Nem vagyunk sokan az étteremben. Van, aki éppen eszik, míg más vár az ételre vagy az italtra, de inkább az előbbire tippelek, mert a pultos és a kiszolgáló szemlátomást ráér. – Arra van a mosdó – állok fel, és a kezét fogva az én Szürkületemnek segíteném őt is velem, de nincs rá szükség. Azzal a mindent eláruló, és mégis titokzatos mosollyal az arcán, követ. Két lépés után megtorpanok, és szembe fordulok vele. Képtelen vagyok megállni, hogy ne szívjam magamba ezt a csodát. Kedvesem szépsége, vágyakozása, üdesége, bujasága, fénylő szemei

legalább fél méterrel magasabbra növesztenek, iz-
mosságomhoz csak a Vitalij fogható. Hol van ettől a
nőtől a Mona Lisa? Hol vannak a nyugati világ ce-
lebjei? Seholy! – Igen? – kérdezi, mert nem érti, mit
akarok a megállással. Megcsókolóm, miután érzem,
sokan figyelnek, ami egyáltalán nem csoda. Na,
nem miattam, hanem ő az oka. Ő, aki itt áll velem
szemben, akinek érzem a vágyakozó csókját a szá-
mon. A vécében csak ketten vagyunk. A folyosóról
külön ajtón át lehet bejutni a férfiakéba és a mási-
kon a nőknek építettbe. A férfirészbe jöttünk be.
Mikor beléptünk az ajtón, nem beszéltünk. Mind-
ketten tudtuk, mit akarunk. A nadrágom a bokám-
nál, Kedvesem a bugyija egyik szárából lépett ki.
Szembe velem ereszkedett rá a farkamra. Azonnal a
mélységbe jutottam. Fogom a segge jobb és bal ol-
dalát, így húzkodom előre hátra. Segíteni próbál. A
lába a mögöttem lévő kifalazott szerkezetre támasz-
kodik és így tolja el magát, utána pedig a nyakamba
kapaszkodva húzza vissza a pináját a faszomra. Ez a
szar vécétető bírja valahogy ki – fohászkodok ma-
gamban. Nem tehetek róla, ilyen a természetem.
Alig van olyan helyzet, amikor közben ne tudnám,
merre vagyok, és mi van körülöttem. Nem így Szür-
kületem. Ő, ha benne van a farkam és az ajkai kö-
zött a nyelvem, miközben marcingolom, tépem,
szorítom, teljesen kikapcsol, és semmi nem érdekli.
Most is ez van. A haja, a csillagfüzér szikrázó, kicsit
átázva a veritéktől a szemébe lóg, miközben örült
tempóban baszunk. A vécétető pedig minden moz-
dulatnál eljártssza a saját halálát. Úgy nyiszog, re-
cseg, ropog a műanyag, hogy azt hinné az ember,
mindjárt vége van és darabokra törve a seggemmel
együtt elmerülünk a kagylóban. Talán észreveszi
vagy nem. Ezt nem fogom megtudni, de nem is ér-

dekel. Szinte letépi magáról a blúzt és nekem nyomja kebleit. A nyelve eltakarítja az enyémet és könyékig bennem van, majdnem a torkomat sepri vele. Először megdöbbenek, majd történik valami. A farkam teljesen kisimul. Abszolút kitölti a vagináját. Most már engem is elér a leszarom az egész világot. Szét akarom kefélni ezt a szépséget, akinek olyan segge, pinája van, hogy szinte bele lehet örülni. Nagyobb tempóra kapcsolunk. Ahogy fogom, markolászom a fenekét, egyre jobban közelítek hátra, a vágás felé. Nem kell tennem semmit sem. Leszáll rólam és neki támaszkodik a végének, ahonnan egy mozdulattal, felálltam. Kicsit teszi terpeszbe a lábát. Jó ez így. Könnyebben bele tudok nyomulni és a farkam tövéig eltűnni a pinájába. A csattogás, ami a baszás elmaradhatatlan szimfóniája, azonnal életre kel. Tekeréssel fűszerezzük. Kavar a seggével, mint egy gyors kerék. Így igyekszik a gecit kicsavarítani belőlem. Pontosítok. Nem csak csavarja, hanem csalogatja is kifelé. Duzzad a makkom, mint állat. Tudja a beste, mert olyan erővel nyomja magát rám, mintha azt szeretné, hogy a gyomráig jussak el. – A kurva életbe, hogy nem nőtt fél méteresre. – harsogom. Most már tényleg nem érdekel, hogy hallja-e valaki vagy sem. Szürkületemhez el kellene jutnia a fohászomnak, de ahogy oldalról visszanéz a csatakos képembe szemébe ragadt hajával, látom rajta, a szöveg nem érte utol. – Akkor basszál, a kurva életbe! – biztatom. – Szívd a gecimet, ha annyira akarod! – nyomom neki. A feje eléri a szemben lévő csempézett falat. Nagyokat koccan, amint találkozik vele, de észre sem veszi. – Na, most, most! – hörgöm. Nagyon jól csinálod! – dicsérem. És akkor hirtelen kifordul előlem. Leguggol és az éppen elélvező faszomat úgy kapja, nyalja be, mint

akinek ettől függ az élete. Legalább tízszer rángatózik a farkam. És ezzel spriccelem a nedűt az ajkai közé a nyelvére, a szája mélyére. Nagyokat nyel. Majd megfogja a tövét, és lassan, élvezettel, ajkaival ölelve, szopja, nyalja, simogatja. Majd felegyenesedik előttem. Átölel. Nem a számat csókolja, mégis érzem a gecim illatát. A nyakamat kényezteti. Cucorkát vesz elő a táskájából, ami eddig mellettünk a padlón hevert. Az édesség vette át a farkam helyét. Változatlanul ketten vagyunk a vécében. Hallom, hogy az egyik szelep elromlott, mert állandóan folyik a víz, majd időnként öblít is a tartály. Ez eddig nem tűnt fel. Kézen fogva egymást, mint két szerelmes pár, érünk vissza az étterembe. Vak emberként közlekedek. A mosdóban történetek hatása még tart. Nem látok, pontosabban nem észlelek senkit a helyiségben. Most csak mi ketten vagyunk ebben a csodálatos világban. Szürkületem és én. Leülünk. Iszok egy korty bort. Körbenézek. Látom, hogy van egy új társaság. A mellettünk lévő asztal pedig, ahol egyedül ült egy férfi, üres. Beszélgetnek a nem régen betérők. Hangosan. Akik már előzőleg megették a vacsorájukat, ők is duruzsolnak egymásnak. Máskor próbálom kivenni a hozzám elért szavak értelmét. Emberi rossz szokás a hallgatóság. Ezt tudom, és nem jellemző rám, hogy ezt teszem, de érdekesnek szoktam találni a fülelést. Most olyan messze van lelkileg tőlem minden, ami az étteremben történik és nem mirőlünk, kettőnkéről szól, mintha egy másik földrészen volna. Úgy érzem, ha felállnék, és oda kellene mennem az új asztaltársasághoz, akkor egy örökkévalóságig tartana az út.

– Édesem, Drágám! – zökkent vissza Kedvesem, a semmibe tévelygésemből. – Együnk csokis palacsintát? – A hangot, a kérdést hallom, de nehezen

jut el a fülemig. Még mindig az ölelés van bennem. Nézem az ajkát, ahol nemrégén fészket raktam, a keblét, ami a blúz alatt néz velem farkasszemet. Végül rádöbbenek a pincér, az Attila, áll az asztal mellett. – Igen, az jó lesz! – fordulok feléje. – Láttam, hogy elkalandozott és nem vette észre a pincért. – mosolyog rám azokkal az észveszejtően cirmos szemével, amibe csak bekerülni könnyű, de kijönni képtelenség. Lábunk az asztal alatt összefonódva, a kezünk pedig szemben fogja a párját. Szemsugaraink a szerelmesek táncát járják. – Boldog vagy? – kérdezem. – Igen. És Ön? – Én is, nagyon. – felelem, és ismét belém jön a rossz előérzet, próbálom elkergetni, világgá úzni. Takarodjon a bűdös picsába, rohadjon meg a kurva anyjába, száradjon rá a szájpaplására a nyelve – sorolom magamban, és a rossz előérzetet ezáltal megszemélyesítem. Nem látom a fizimiskáját. Nem gondolok senkire. Azt hiszem, nekem nincs is ellenségem, aki a vesztemet akarná. Miért lenne? Nem bántottam senkit sem. A rossz előérzet, valami megfoghatatlan, sárga fogú, mosdatlan ocsmányság lehet. Mint József Attila tőkéje, a *Favágó*-ban, de csak a jelzőket tekintve. Amint elindulunk az étteremből, kilépve a folyó felé, még mindig bennem motoszkál az előérzet, aminek nem tudok nevet adni, és eseményhez sem kötni, de mégis állandóan őrlődök. Beszélgetünk. Szürkületem, aki nemsokára a Szerelmem nevet fogja magára öltetni, hiszen az aludni ment Napnak alig egy csoport sugara felejtette csak itt magát a folyam felszínén. Önfeledt játékukban ez minden este bekövetkezik. Ilyenkor aztán a felkapcsolt utcalámpák fénye egy kicsi időre versenyzik a nappali játékba belefeledkezett itt felejtett napsugarakkal. Előtünk tűnnek el és adják át a szellőtől fodrozódó

vízfelszínt a most még igyekvő, de hajnalra elfáradó kandelábereknek. Kedvesem, aki szerelmesen bújik hozzám, az örömeiről beszél. Nem a tartalomra figyelek, hanem a hangra, amitől mindig végigszalad a hátam közepén az érzés, hogy aztán kicsi gondolkodás után az ágyékomnál kössön ki. A folyó túlodalán az erdőség fái között tetszhalott állapotban lévő szél életre kel. Eddig a Nap égető hevétől legyengülve bújt meg a zombékok között. Amikor bekövetkezik az este, a sötétség, a szellő azonnal kinyitja a szemét, körbeszaladja a környéket. Megnézi, hogy mi történt az elmúlt nap alatt. Semmi érdekes – állapítja meg –, és ahogy kiszaladt, úgy fut vissza. Ő az, aki Kedvesem, aki immár a Szerelmem nevet hordja magán, csillagfüzér haját befonja. Na, nem úgy, mint ahogy a fodrász vagy ő teszi, hanem szél-divatnak megfelelően, de arra jó, hogy úgy érezzük mi is, egy másik világba csöppentünk. Sajnos, a rossz előérzetemet nem tudta teljesen elvinni az erdő szülőltje, pedig próbálkozott. A kalapomat messzi röpítette. Fel akarta próbálni magára, de állandóan lecsúszott a szélfejről. Először egymás kezét fogva rohantunk a kerékké vált fejfedő után, majd kettéváltunk. Neki sikerült elkapnia. Boldogan ölelkezünk. A szél már sehol. A folyam csendesen menetel a tenger felé. Rajtunk kívül, csak messze látható egy másik szerelmes pár, akik talán hasonló érzéseket dédelgetnek magukban. Kegyelmi állapot. Nem beszélünk erről, de érezzük, tudjuk. Az ölelkezés, az egymáshoz simulás, olyan energiákat szabadít fel bennünk, amitől csak a szerelem, a kíváncsi marad meg. Minden más kámför módjára elillan. Számmal a nyakát simogatom. Majd óvatosan a nyelvem hegyével írom rá a lelkem által írt verssorokat. Így jutok el az ajkáig. Már vár-

ja. Furcsa ez. Úgy csókolózunk, mint aki már ismeri a másikat és ezáltal nem lehet utolérni az izgalmat, ami az első érintésnél van, és mégsem unalmas, megszokott. Egyszerűen élvezetes, bensőséges. Nehéz szavakkal kifejezni a végtelenséget, a boldogságot, azt, amikor ha nem is fogalmazod meg magadban, de úgy érzed, hogy ezért születted. Nem azért, mert feltaláltad a kereket vagy bármi mást, ami az emberiséget átlökte egy újabb dimenzióba, hanem ezért, ami itt és most történik veled. Amikor átölelve csókolod az ismert ajkat, érzed nőd forróságát, és ráébredsz, innen te már nem akarsz, és nem is tudsz tovább menni. Hosszú ideig kényeztettük egymást. A közelünkbe ért rendőrpáros indított tovább bennünket. Tapintatosak voltak, ránk sem néztek. – Ők voltak az a szerelmes pár, akit a folyam melletti úton láttunk – nevetünk, és felvéve a ritmust, sétálunk a közeli park felé. A szívem csordultig van érzelemmel. Talán a rossz előérzet miatt van, de legszívesebben úgy szorítanám magamhoz az éjszakában már a Szerelmem nevet felvett Kedvesemet, hogy soha senki ne tudjon szétválasztani bennünket. – Mi a baj? – érez rá a hangulatomra. – Semmi, csak annyira és annyira... – elfogy a hangom. – Én is. – néz maga elé, és egy apró kavicsot próbál elrúgni. – Látod? Még a lépéseink hossza is ugyanakkora. Nem kell igazítani. Sokszor elnézem azokat, akik össze-vissza lépve mennek egymás mellett. Milyen lehet az életük? Egyáltalán miért vannak együtt? Ez is tanúsítja nálunk, hogy nekünk nem kell alkalmazkodnunk egymáshoz. – Igen? – Igen. Miért, te nem így gondolod? – kérdezem. – De! De és igen! – válaszolja boldog nevetéssel, miközben ahogy nézem az arcát, furcsa felhőt látok elrohanni a szeme előtt. Ismét belém ütne a rossz előérzet, de

most nem ér célt. Kedvesem folytatja. – Ön, Drágám, bármit tesz velem, az nekem olyan, mintha én akarnám. Már sokszor azt hiszem, hogy gondolatolvasó és ettől, ha nem érezném ennyire közel magamhoz, akkor félelmetes lenne. – mondja. Sötét van. A rendőrök, akik az előbb a közelünkbe jöttek, és szó nélkül elmentek mellettünk, már messze járnak. Senki nincs rajtunk kívül itt a tér oldalában. A folyó csendes méltósággal magányosságot mutatva járja évezredek óta kitaposott útját. – Nézd a vizet! – mutatok Kedvesem felé. – Milyen barátságos, és mégis megközelíthetetlen. Sportolnak rajta, úsznak benne, hajókkal próbálják meglovagolni a folyamot, és mégis, mindig olyan távoli, fenséges, hogy tudja az ember, hogy soha nem fér a közelébe sem. – Miket nem mond, Drágám? – Igen. Igen és igen! Emlékszel, amikor az egyik évben tavasszal annyira megduzzadt, hogy szinte kicsapott a mellvéden is? Homokzsákokból építettek gátakat, hogy el ne öntsön mindent a víz. Néztük a gát mögött hömpölygő folyamot és nem féltünk tőle. A távoli, csak magába forduló, eltévedt fenséget láttunk. Pedig ha jól belegondolunk, félelmetesnek kellett volna lennie. – mondom. Szerelmem hozzám bújva karolja át a derekamat, én pedig a vállát. Jó így lennünk. Lépéseink egyszerre koppannak a kőburkolaton, testünk melege pedig összeadódva hevíti egymást. Középmagas házak mellett sétálunk. A magasszintű ablak mögül sült olaj és hús illata száll felénk. Ez most nem ér utol bennünket. Tele van a gyomrunk. – Szerencsénk volt – jegyzem meg. – Legalább három étterembe nyitottunk be, mire megtaláltuk azt, ahol nem volt büdös, égett olajszag. – Volt az négy is! – vágja rá Kedvesem és azonnal nevetni kezd. – A legjobb az volt, amikor a vége felé, már

csak be tetszett szagolni az ajtónyíláson, és azonnal fordult vissza. – Naná! Ki nem állhatom, ha valahol eszek egy könnyű ételt, és utána órákig hordanom kell magamon, az egész étlap szagát. – nevetek én is. Egyre nagyobb jókedvünk kerekedik. Mindketten az esti események hatása alá kerülünk. – Amikor a pincér vagy ki, lehet ő volt a tulaj – meséli átélve a történetet Szerelmem – úgy nézett ránk, mintha a Marsról érkezünk volna. – Én sem tartom vissza magam. Annyira nevetek, hogy visszahangzik az utca. – Csak szagolni jöttünk be, tetszett mondani barátságosan a szemébe, miközben kitágult orrcimpákkal szívta be a levegőt. Ön nem érzi? Na, nem baj! Köszönjük szépen a szippantást. Itt mi, nem eszünk. Inni sem fogunk. Tartozok valamivel? – utánozva ismétli mondataimat. – Azért rendes volt, mert kikísért. Igaz, nem sokat értett az egészből. Látszott az arcán. De a végén, amikor barátságosan belenézve a szemébe, azt mondta neki, hogy: Nézze, azért én meggondolnám a dolgot! Ez durva volt nem? – Ennél félelmetesebb, Szerelmem, hogy a nője minden éjjel rántott hús mellé fekszik le. Megóvtam egy csúnya válástól és anyagi tönkremenéstől! – nevetek. – Ha szeretsz valakit, és a közelébe kerülsz, légy ápolat. – változik meg a hangszínem. – Az erős, harsogó illatú vegyszereket is utálom. Olyan, mint a rántott hús. Van olyan nő, aki után, ha beszálok a liftbe, akkor utána én is azt az illatot árasztom, ami rajta van. Ha valamihez hozzáér, egy napig megmarad. Egyébként nekem a legcsodálatosabb a Te illatod, Szerelmem. – súgom a fülébe. – Jaj, ne csiklandozzon. – kiált fel, de nem mozdul. – A pinád, a bőröd, az ajkad illata olyan hatással van rám, mint amikor áradáskor a folyó nem tudja, mit tegyen a tengernyi vízzel. A lelkem

csordultig lesz érzelmekkel, az agyamban pedig egyik terv szövődik a másik után. Minden alkalommal, amikor a közeledbe kerülök, és beszippantalak magamba, egy feneketlen örvény nyílik meg alattam. Már sok mindenhez hasonlítottalak, de rájöttem. – emelem fel a hangom. – És mire? – fordul velem szembe. A sötétben is látni vélem a cirmos szemeket, amelyek nekem az ígéret földjét jelentik. Elindulna az érzés bennem, hogy aztán a lábam között teljesedjen ki, de szerelmes hangulatom, ami nem csak tanyát vert a lelkemben, hanem azt hiszem várat emelt, nem engedi. – Te nekem Drágám, Kedvesem, ötnevű Szerelmem az Univerzum vagy. Ahol nincs lent és fent, nincs jobb és bal, nincs jó és rossz, csak egy van, a végtelenség. Mint az érzéseim. Végtelenül szeretlek. – mondom elhalkuló hanggal. Ha nem a szavak értelmét keresi, akkor is tudja, mit beszélek. Felemelt karral borul rám. A nyakamat átölelve csókolgat. Ez nem póz. Ahogy hozzám simulva melegítjük egymást, időnként megrázkódik a teste. Annyira el vagyok érzékenyülve, hogy nem találok a szavakat, amivel ki tudom fejezni, hogy mit érzek. Pedig keresem. Most képtelen vagyok hasonlatot találni arra a végtelen szerelemre, ami bennem lobog. Pedig tudom, érzem, hogy várja. – Igen, nagyon! – szólalok meg, mert kimondatlanul is érzem a kérdést. – Tényleg ennyire szeret engem? – Nagyon! – ismétlem magam. Eltaláltam, vagy egyszerűen az intuícióm, a tobozmirigyem vette át ismét a terepet. Újra megrázkódik. Maszatos a nyakam. A nyála vagy a könnye teszi? Nem érdekel. Az érzelmek felhője annyira betakar bennünket, hogy észre sem vesszük, és a park fái alatt megbújó hintában ülünk. Nem kettőben, hanem egyben. Szemben egymással. Meztelen

alsótesttel. Úgy szeretkezünk, mint még soha. Lassan taszajtom magunkat előre-hátra az apró kavicsos földre leérő lábammal. A láncon függő deszka kibír bennünket, de fent a felfüggesztésnél régen lehetett megszírozva, mert mozgásunkkal együtt panaszkodik. Nem zavar. Sőt, valahogy megmagyarázhatatlan módon, amikor az egyik lökésnél elhallgat, azonnal igazgatjuk magunkat, hogy megszólaljon. A nyikorgás aláfestése alatt hangtalanul kefélünk. Nem, nem kefélünk, hanem szeretkezünk. És nem egymással, hanem magunkkal. Ha eszemnél lennék, akkor azt kiabálnám, hogy ilyen nincs. A farkam tövig Kedvesem pinájában, de most nem akarom szétbaszni, kisámfázni, mint a szűk cipőt, hanem csak Vele kívánok együtt lenni. Úgy, hogy alul, felül, középen összeforrva, szétválaszthatatlanul a másik energiáját, érzelmeit, életét a sajátunkkal összekeverjük. A hinta lassan himbálódzik alattunk. Mi pedig alig észrevehetően mozgunk, olyan, mintha megdermedtünk volna. A farkam jó helyen van. Most nincs igényünk arra, hogy nagy csattanásokkal hatoljak bele. Szerelmem rám csúszott, a faszom tövéig. A lába átkarolná a derekamat. Előre csúszok a széles deszkán. Így nem a levegőben van a sarka, hanem mögöttem az ülésen. A szánk félig nyitva szívja ki a másiktól az életet. Azt, amit cserélni szeretnénk, hogy ezzel is egyek legyünk. Ez csoda! Nincs nyelvvel kutakodás, nincs marcangolás, nincs örült kefélés, hanem mennybe szállás, lassú, a végtelenségig tartó repülés van, amikor minden messze kerül, semmi és senki nincs rajtunk kívül széles e világon. A hinta megérzi ezt a kegyelmi állapotot. Észre sem vesszük, és elhallgat felettünk a siránkozó hang. A deszka pedig, mintha valaki taszajtaná, úgy himbálódzik előre-hátra. Ki-

nyitom a szemem. Látnom kell Kedvesem arcát. Ahogy az ajkunk összeér, és a félig nyitott szánkából a lelkünk helyet cserél, meglátom Szerelmem nyugodt, szépséges, bársonyos bőrű arcát, csukott, hosszú szempillájú szemét. Talán érezte, vagy tényleg egyek lettünk, mert lassan, mint aki egy szép álomból ébred, nyitja fel a szemhéját. Ez a teljesség. A szemünk sugarai azonnal összefonódnak. Egyszerre hagy ki egy ütemet a szívünk, hogy aztán nagy dobbanással helyre kerüljön. – Megállt a szívem. – suttogom. – Igen, éreztem. Az enyém is. – mondja, és kicsit megmozgatja a fenekét. Ahogy elélvez, a vaginája rám szorul, én sem maradok adós. Átadom neki a nedűmet. Hosszan és aprókat élvezek. Benne maradok. A farkam a gecimben fürdik, miközben lassan elfelejti férfiasságát. De ez most nem fontos. A csók, a csókolózás veszi át a teljesség helyét. Tapintatosan, érzelmeinktől megrészegezdve, kényeztetetjük ajkunkat a párjával. Így hagyjuk el a park fáinak védelmét. Kiérve a kivilágított utcára, visszanézünk. Egymás kezét szorítva állunk és próbáljuk tudatunk mélyén rögzíteni a némának tűnő, de sokat látott lombokat, amik majd ősszel lehullva az apró kavicsra, átadják a föld mélyének szerelmünk élményét. – Életem! Szerelmem! – szólítom meg Kedvesemet. – Igen? – fordul felém. A kíváncsiság szikrája csillan cirmos szemében. – Ha valamikor bátorságom lesz hozzá, akkor írok a csókról egy verset vagy esszét, esetleg hosszabbat, novellát vagy regényt. Nem azért, mert szeretek csókolózni. Bár ebből is látható, hogy igen. Az élet egyik fontos boldogság gombjának tartom a csókot. És persze, ha volna olyan botor humánerőforrás, aki másként gondol erre, akkor az irományom olvasásakor, talán észhez térne. Hiszen a csókolózás,

több mint bármi más, ami férfi és nő között történhet. Az ajkak egymáshoz érintésében, a nyelvek táncában, a fogak koccanásában, a nyáltenger csejében az elmúlt három és fél-négy milliárd év minden érzelme benne van az utánunk következő több milliárd év alatti történések utáni vágyakozással együtt. Hol van ehhez fogható párlat, eszencia? Szerelemem, Kedvesem! Én ezt érzem minden csóknál, amikor viszonzod az enyémet. – mondom a rövid monológot az arcába és egyre jobban közelítek az ajkához. A csók tényleg olyan, mint amilyennek leírtam. Ha nem is jut eszembe az őseMBER orrdörzsöléses szájérintése, az étel megrágása utáni átadása, de úgy érzem, csókunkban a végtelenség ígérete van. Elindulunk. Játszani kezdünk. Kavicsot rugdosunk a járdán. Ez futással, kurjantással jár. Most már cselezünk is. Ügyes a Szerelmem. Úgy átver, hogy a közeli buszmegálló műanyag burkolatának ütközök. Hála az égnek sem a falnak, sem nekem nem lett bajom. De arra jó, hogy Kedvesem dédelgetését élvezhetem. Ülünk a várakozóknak felállított padon. Pontosabban ő ül, én pedig az ölében a fejemmel szippantom be pinája vélt illatát. – Nem is igaz, hogy érezni lehet! – mosolyog. – Másnak, biztosan nem, mert azonnal feltolnám a seggébe a saját faszát. – nevetek én is. – De, igenis érzem. Elég rágondolnom és máris! – teszem hozzá. Angyal száll el felettünk. Ő hátradől a kényelmetlen padon, én pedig a szoknyájával takarom be a fejem. Csak egy kicsit húzom félre a bugyi szárát, hogy csókjaim folytatódjanak. – Nem, nem akarom! – mondja, és nyomja le magáról a fejemet, de nem olyan erősen, hogy komolyan higgyek benne. – Nem teszek semmit, csak megcsókolom. – suttogom. Meghallotta? Vagy nem? Nem tudom. Késő van.

Előttünk az úton, csak időnként rohan el egy előre néző autó. Biztosan éjszaka ritkábban jönnek a buszok, mert sem jármű, sem várakozó nem jár erre. Mögöttünk iroda, vagy valami hasonló intézmény lehet, mert fent az emeleten világít az ablak. Takarítanak, vagy elfelejtették lekapcsolni a villanyt. Nyelvemmel a vágást keresem. Elérem. Azzal, hogy Kedvesem hátradől a műanyag padon, egy pindurkát segít, de túl sokat nem. Szinte fáj a szám, annyira kinyújtom a nyelvem, hogy lejjebb érjek. – Nem, itt nem szeretném! – hallom, de a hangja alapján már felkészült. A csiklóját nyalogatom körbe. Innen oldalról belefeküdve az ölébe, nyomom szét a lábát. Így már kicsit könnyebb. A szoknya takarása érezhető intimitást ad. Pedig a tarkómat, biztosan nem fedi, de az ember olyan, mint a strucc. Én mindenestre úgy érzem, mintha nem is a város buszmegállójában lennénk. Hanem? Ezen nem gondolkozok. Először lassan és mintegy dédelgetve, simogatva csókolgatom a vágás felső környékét. Majd a nyelvem hegyével kezdem tapogatni a mélyedést, és annak ráncait, ami – mire odaérek – olyan nedves, hogy simán csusszan be a csikló közé. Kezdem elkapni a ritmust. Hallom Kedvesem lélegzetét, ami szintén az élvezésre való felkészülést mutatja. Igyekszem. Próbálom átadni magam a nyalásnak, de nem jó ez a pozitúra. Hirtelen elhatározással állok fel, és térdelek le eléje, a lába közé. Most már ő is segít. Felém csúszik a padon. Kitárul előttem a mézescsupor. Úgy vetem bele az arcomat, a nyelvemet, mintha itt és most ebbe a csodálatos pinába akarnék belefulladás. Hihetetlen gyorsan érünk a felhők fölé. Nem hangosan élvez el. De a hasa felől hallom a morajlást, és úgy folyik ki belőle az élvezet folyama, hogy elázik a pad. Hirtelen fel-

ránt. A nadrágom övét, cipzárját oldja, és azonnal mélyre kapja a farkamat. Pechem és szerencsénk van. A kényeztetésem elmarad, viszont nem kerülünk kellemetlen helyzetbe. A kanyar felől a busz jellegzetes hangja tölti meg a műanyag borítású pavilont. A légfék, biztosan elromolhatott, mert nagy fújtatásokkal közelít a vízszintes úton. Amint kicsapódik az ajtó, mi éppen akkor indulunk a magálólóból a város központja felé. – Adjunk neki valamit! – hallom már harmadszor Kedvesemtől, miközben többet foglalkozik a hozzánk szegődött tarka kutyával, mint velem. A négy lábú az utca egyik sarkán lévő többszintes háznál várt bennünket. Ült a hátsóján, és felénk nézve, mint egy beépített ügynök, figyelt. – Na, mi van? – kérdezte tőle Szerelmem. – Vársz valakire? De aranyos vagy! – Ne nyúlj hozzá! – szóltam rá, de már elkéstem. Szereti az állatokat. A kutyákat pedig különösen. A fekete-tarka szőrös eb hagyta, hogy megsimogassa az oldalát. Amikor a fejéhez ért a keze, a kutya lehajtotta a fejét és a lába szárát nyalogatta. – Jól nézünk ki! – mondtam. – Ezt aztán már nem tudod levakarni rólunk! – tettem hozzá. Nevetve értett egyet, bár szerintem nem gondolta végig, hogy ezután mit tegyünk a kutyával? Azóta követ bennünket. Szerelmem pedig feldobódva hol hozzá, hol hozzám beszél. A kutyát becézi, tőlem pedig megoldásokat követel. – Mit adjak neki? – kérdezem. – Majd bemegyek abba az étterembe, és szerzek egy szelet kenyert vagy valamit. – Jó. De ha lehet, egy kis húsnak jobban örülne! – karol belém, és olyan boldog szemekkel néz az arcomba, mint amikor szerelmes verseket mondok neki, vagy éppen kirándulni megyünk. A fekete-tarka közepméretű, csak kevésbé gubancos szőrű négy lábú élvezzi a közelségünket, de

úgy, hogy közben megtartja az önállóságát. Ahogy közelítünk a belváros felé, el-elmaradozik. Kedvesem szólingatására siet utánunk. Az étterem bejárata előtt megállunk. A kutya itt már tisztos távolságra marad el tőlünk. – Látod, nem is kell neki a kaja! – jegyzem meg. Kedvesem visszamegy hozzá. – Gyere, Mandula – szólítja meg – kapsz finomat! – ígéri. – Már neve is van? – Olyan szép mandulavágású szeme van! Tessék nézni! – emeli fel a fejét a kutyának. Innen már nincs más út, mint az étterem, ahonnan alig tíz perc múlva becsomagolt sült hússal a kezemben lépek ki. Kedvesem az út túloldalán a járda melletti padon ül. Hamar átérek hozzá. Úgy látszik, az autók is alszanak, mert csak nagyon a távolban lehet látni közeledő kocsit. – Itt van a késői vacsora. – nyújtom felé a pakkot. – És a kutya? A Mandula? – kérdezem jókedvűen. – Itt hagyott. – válaszolja szomorúan. És tényleg egyedül van az én Szerelmem. Tétován ülök le mellé. Szinte sugárzik belőle a rosszkedv, a szomorúság és még valami, amit nem tudok meghatározni. Ahogy belenézek a szemébe, a cirmosba, amiben máskor csak elveszni lehet, de kijönni képtelenség, most kívül rekedek. Érzem a felém irányuló szerelmet, de közben az a baljós árny is ott lebeg a homlokán. A padon lévő sült húsos csomag nézi, amint két tenyerem közé fogott arcát kutakodva vizsgálom, mi lehet az, ami ennyire befolyásolja, és ezzel megzavarja a lelke-
met. Próbálok a felszín mögé látni, hogy miért. A fene sem tudja, hiszen már az is rossz, ami így utol-
ér. Az előérzet, ami egész nap itt hátul a tarkóm ma-
gasságában mutatta magát, ismét kezd előretörni. – Édesem, Kedvesem! Hagyjuk a francba ezt a ron-
da kutyát! Nehogy elrontsa a napunkat, az esténket!
Ennyit közel sem érdemel. – keresem az okot és

ezért tereltem az ebre a szót. – Jó. – hagyja rám és elindulunk a szálloda felé. Keze a kezemben, a lépések hossza és üteme olyan, mint a szeretkezésünk. Egyszerre, érezve a másikat. Most szótlank vagyunk. Kicsit feszült vagyok emiatt, de én is inkább a gondolataimmal vagyok elfoglalva. Most, amikor egy óra elteltével rohanok a sétáló utcán lefelé, majd a végére érve jobbra a tér irányába minden másodperc, ami a mai napon történt velem, értelmet nyer. Észre kellett volna vennem, azt is, hogy amikor késő este hazaértünk, a lift sem akart felmenni velünk az apartman szintjére. Két emelet között megállt. Kicsi várakozás után, azonnal intézkedni kezdtem. Inkább ne tettem volna. Töltöttük volna ott az éjszakát! Ehelyett ez az örült pörgés, ami elfog, ha valami havária van. Hamar helyrehozták a hibát. A szoba úgy fogadott bennünket, mint aki már megszokta a jelenlétünket, Nem kapcsoltuk fel a villanyt. A sötétítő függönyök az ablak sarkában lógtak, így a kinti városi lámpák keresték a megvilágítanivalót. Talán ettől az érzelmileg bársonyos közegtől, vagy Kedvesem viselkedésétől teljesen elkábultam. Az első szobában Szerelmem szó nélkül esett nekem. Úgy csókolt, szorított magához, mint aki valami hosszú útra készül. Először majdnem visszahőköltem, annyira erős és szokatlan volt a követelőző csóktengere. Én balga! Észre kellett volna vennem, hogy valami nagyon nem stimmel. Ehelyett az első megilletődöttségen túlesve, belegörgettem magam az általa gerjesztett hangulatba. Na, persze bunkó férfiként, nem arra éreztem rá, ami Kedvesem lelkét töltötte ki, hanem ami körül egész nap az eszem, farkam járt. Ajkunk összeforrt a társával. Igazi, különleges csókolózás volt. Nem olyan, mint előzőleg számtalanszor. Az első másod-

percek után, mikor lecsengett a majdnem agresszív smárolás, átalakult olyanná, amikor az erőszaknak a jele sem tapasztalható. Nem magáévá tevő, és nem érzéken, gyöngéd, hanem halálos, végleges, visszavonhatatlan. Olyan, mintha zokogott, sírt volna a nyelvünk, ajkunk. Még a seggét is elfelejtettem megmarkolni és magamhoz szorítani. Ölelkezve próbáltuk magunkba préselni egymást. Éreztem a keblét, az ágyékát. A farkam tőlem függetlenül kezdett ágaskodni, de a lelkem olyan messze volt a pinája és a faszom beszélgetésétől, mint a Hold a Földtől. Hogyan lehettem ennyire érzéketlen, figyelmetlen fasz, hogy nem vettem észre a jeleket? – Szerelmem, Kedvesem! – kiáltom el magam, kiengedve hangomat a téren. A fák nem mondják vissza kétségbeesett kiáltásomat, hanem azonnal elnyelik. Megismételem. Aztán újra és egyre nagyobb hanggal. A park magasra nőtt fái biztosan csodálkoznak. Ha nem tennék, akkor felelnének. Az egyik közeli társasház erkélyén hűsölő kutya fejezi ki nemtetszését. Szar, nevetlen, érzéketlen állat – jellemzem. Ha ismerné Szerelmemet, akkor ő is velem együtt sírna, és szaggatná magát... – folytatnám, de szembe jut, hogy neki nincs ruhája. Akkor a szőrét – fejezem be a gondolatot. De az eb az ugatást persze nem hagyja abba. – Kuss! – üvöltök bele a sötétbe. A fák ezt is elnyelik. Ők bezzeg ismernek engem. Este itt hintáztunk a gesztenyefa alatt. A park növényei és minden, még az apró kavicsek is tanúi voltak az egyesülésünknek, amikor úgy összeforrtunk, hogy az ember el nem választott volna bennünket. Ezt hittem egészen addig, amíg ki nem léptem a fürdőszobából. Előtte csak éppen egy sétára, beköszönésre nyomtam bele farkamat Kedvesem pinájába. Állva, majd a kerek asz-

talra ráültetve. Az ágyra tartogattam magam. Pedig ő nagyon akarta. Jött rám. Húzott magához. Semmiképpen nem szeretett volna leszállni a faszomról. De hajthatatlan voltam. Elképzelttem, amint a sötétben, csak a kintről beszűrődő alig világosságban szétbaszom minden lyukát. Szinte hallottam zihálásunkat, követelőzésünket, biztatásunkat, amik a legtrágárabb szavakkal hangoznak el. Ezt vizionáltam. Ezt akartam. – Mindjárt jövök, Kedvesem, és úgy szétbaszlak, hogy holnap nem tudsz felkelni. – mondtam mosolyogva és bementem a fürdőszobába. Az ajtó nyitva volt. Mindig így teszek. Biztosan a zuhany alatt voltam, amikor kimehetett, mert nem hallottam, ahogy a vastag bejárati ajtó becsapódott. Szárazra törölt testtel, szexre éhesen, kefélsre készen léptem ki. Amikor hosszas keresgélés után sem találtam, csak egy két soros levelet a kerek asztalon, akkor omlott le a képemről a bárgyú férfi vigyor, amit élélvezésre váró fasz rajzolt a képemre: „Annyira szeretem Önt, hogy én így tovább nem tudom folytatni. Elveszek. Megfulladok. Meghalok. Nagyon sajnálom. Ön az életem szerelme, de választnom kellett.” – olvastam. Elsőre el sem jutott a tudatomig a rövid, szépen rajzolt betűkkel írt levélke. A szálloda nevével nézet rám a fejrész. A toll pedig keresztben rárakva mutatta, vele követték el az üzenetet. Már előzőleg, Kedvesem keresése közben felkapcsoltam a villanyt. – Szerelmem! Hol vagy? – szólt végtelenül üresen az apartman helyiségeiben a hangom. Nem hittem el, hogy itt hagyott, elment. – Hova mehetne ilyenkor éjszaka? – kapaszkodtam valamibe, ami éppen eszembe jutott. – Megbántottam! – kezdtem keresni az okot és hibáztatni magam. Úgy ment el talán egy óra a szobában, hogy észre sem vettem. Sőt, arra sem emlék-

szem pontosan, hogy mit tettem, csináltam. Arra emlékszem, hogy telefonáltam a recepcióra és érdeklődtem. – Látták kimenni a Kedvesemet? – kérdeztem. Biztosan sokat megélték már az idők folyamán, mert nem lepődött meg az éjszakás. – Sajnos, nem tudom, Uram, mert elég nagy volt a forgalom. Több busz is jött. Én nem láttam, de attól még ki-mehetett. – válaszolta. És tényleg hallottam a hangján az együttérzést. Úgy ahogy voltam, meztelenül ledőltem az ágyra. Kezdett a bizonyosság előnteni. – A Szerelmem elhagyott. – tört utat bennem az, amit nem akartam elfogadni. Hasra feküdtem és szívtam be az orromba, a tüdőmbe szerelmeskedésünk illatát. Igen, éreztem. De ez még rosszabb állapotba hajított. Csak azért nem bőgtem, mert férfi ilyet nem tehet. Annyira sajnáltam magam, hogy úgy éreztem, a szívem mindjárt megszakad. – Hogyan tehette ezt velem? – ugrottam fel, és kezdtem öltözni. Ismét a stációk kerítették hatalmukba. Most itt a park fái alatt is játszanak velem. Nem úgy, mint régebben, hogy szépen, sorjában jönnek az újabb és újabb érzések, vonulatok, látásmódok, hanem össze-vissza, mintha egy zongoraművész komponálna a zongorán. Rálel egy hangzásra, hangjegysorra, ütemre, majd másikat próbál, aztán visszatér az eredetire, de már kicsit másként. Ezt történik velem is. Az egyik pillanatban az egész világ recseg-ropog bennem, és tudom, mindjárt vége van velem együtt. Mi lesz most velem? Hogyan fogom élni az életemet, amikor nem lesz mellettem, Ő, aki értelemet adott születésemnek? Hát élet ez? Nézek ki magamból, és csak azért nem omlok össze egy szarcsomóvá, mert fizikailag képtelenség. Kurva egyedül vagyok. Látom itt a parkot, a fákat, és a kavics is csikorog a talpam alatt, de minden olyan,

mintha kiteszítettak volna maguk közül. Hogy jobban szenvedjek, beleülök a hintába. Azt hittem, még érzem magunkat a faülőkén. De nem. A kellemes, langyos éjszaka ellenére, hideg a deszka, mint a sírbolt. A függesztő vaslánc pedig még ennél is olyanabb. Fel kellene állnom. De nincs erőm. Vagy akaratom? Már nem Kedvesem arca van előttem, hanem a saját szenvedő lelkem, aki nem talál kiutat ebből a tragédiából. Istenhez fordulok. Megtalálom a kérlelő szavakat, amit bocsánatkérés követ. Az ima régen hallott sorai is eszembe jutnak. Most nem jut eszembe azon élcelődni, hogy szegény jótévőnket mindig akkor vesszük elő, ha baj van. Olyan erős a hitem, mint még soha. Mormolom és kérem, hogy Szerelmemet vezesse vissza hozzám. Mindent megígérek. A hinta nyikorgása adja hozzá az aláfestést. – Éjszaka jut eszedbe, hogy hintázzál, baszd meg! – zökkent ki önemésztő, önsajnáló magányomból egy durva férfihang. A közeli társasház egyik erkélyéről kiabál rám az agresszív faszi. Lera-kom a lábamat a földre és a nyikorgás abbamarad. – Ha újra kezdi, lemegyek és megbaszom, a kurva anyját! – hallom a szöveget, amit bemenne a szobába mond valakinek. Máskor ha ilyen van, nyomban válaszolok. Most inkább magamat sajnálnám, de mégis valamilyen gombot elért bennem a mély, öblös hang birtokosa, mert kilépve a hintából, a ház bejárata felé indulok. – Honnan jöhetett a hang? Melyik erkély mögött lakhat az ürge? – okoskodok. Kicsit távolabbra megyek, és szerencsém van. Csak az első emeleten világít a lámpa a lakásban. Az erkélyajtó nyitva van mögötte. – Ne ugass itt nekem! Örülj minden napnak, amíg itt lehetsz velem, baszd meg! – hallom, amint osztja az észt. – Ez egy szín-tiszta, desztillált hülye! – mondom ki hangosan. Ez

arra jó, hogy kizökkent az előző hangulatomból. Bár azért itt hallom a fülemben a szálloda papírján olvasott sorokat: „Annyira szeretem Önt, hogy én így tovább nem tudom folytatni. Elveszek. Megfuladok. Meghalok. Nagyon sajnálom. Ön az életem szerelme, de választanom kellett.” – Mi a fasz ez? – távolodik el tőlem a kétségbeesés. Azért még ele-resztem a hangom. – Szerelmem, Kedvesem! – veri vissza a szemben lévő ház a neki csak sima szót jelentő rezgést. Most is csak a kutya válaszol. De nem! A kibaszott fasz, a társasház első emeletén, ismét kivágódik a teraszra, és artikulátlan hangon üvölt: – Befogod a pofádat, te buzi! – Anyád a buzi, aki ahelyett, hogy belehajított volna a budiba, megtartott, te görény! – kiabálom vissza. Nem tudom, hogy meghallotta-e? Már elég messze vagyok a parktól. Mindenesetre nem válaszol, vagy nem jut el a szövege hozzám. Az utcában tökéletesen egyedül vagyok. Ránézek az órámra. Mindjárt éjfél. Az intermezzo, ami az ürge okozott, elfeledtette velem Kedvesem lelépését. Üres papírzacskó hever a járdán. Elkezdem rugdosni. Tartaná magát a szerencsétlen, de ahogy kapja a rúgásokat, és a véletlen rálépéseket, egyre laposabb lesz. Megpróbál beolvadni a járda aszfaltjába. Otthagynom. Kirakatok mellett haladok a szálloda felé. Itt egy bugyi bolt. Blúz is kapható. Délelőtt álltunk előtte – ismerem fel a helyet. A kirakat üvege mögött mutatta magát az a kurva, aki azt képzelte magáról, hogy bombanő. Az áruházban – jut eszembe – jó volt. A lófaszt! – vitatkozok magammal. – Kifordult előlem. Neki megvolt, én meg bent maradtam. Nyomott a gecim, mint az atom. – illan el belőlem az előbbi kétségbeesés. – Úgysem kap ilyen pasit, mint én. És mi ez a szöveg? Hogy annyira szeret, hogy megfullad?

Ugyan már! Csak az evőkéje jár, de nem tudja, mit beszél. – sorolom magamban, miközben szinte hallok a hangján, hogy „az életem szerelme, de választanom kellett.” – Ki közül? Volt neki mellettem még valakije? A kurva életbe! Ezt nem hiszem el. – hergelem magam, miközben tényleg azt gondolom, nincs és nem is volt senkije, rajtam kívül, amíg... – Miért? Tényleg lelépett? – teszem fel hangosan a kérdést. A szálloda oldalsó üvegportáljához értem. Megállok a fényes világosságban úszó étterem üvege előtt. Bent már alig van vendég. Nyugodtan nézelődhetek. Nem zavarok senkit sem. Ugyan nem látszik rajtam, de nem látom a benti történéseket. Magammal beszélgetek. – Nem hiszem el. Így nem lehet csak úgy egyszerűen felszívódni. Az egész napot végigkeféljük, folyamatosan szívjuk ki egymás szájából a szerelemi vallomásokat, hogy soha, megörökké és a hasonló szarságok. Aztán este azt írja, piszkosul szeret, és ezért lelép. Na, ezt már nem veszem be. – gondolom. Zsebemben kotorászok. Kezembe kerül a telefonom. – Felhívok valakit, aki éppen ráér, és jól megbaszom. – jön elő a gondolat. Nem idegen tőlem. – Amikor bebasztam, olyankor reggel sörrel indítottam. Kutyaharapást szőrével – szól a mondás –, ezzel erősítem magam. – Ki van itt a környéken, akit elő lehetne kapni? – lapozok a telefonkönyvben. – A kurva életbe! –káromkodok. Sorra az sms-ek ugranak be. Ott pedig majd mind egyik Szerelmem üzenete. Nem tudom megállni. Beleolvasok. Aztán a régebbieket veszem sorra. Még jó, hogy nem töröltem ki. Ahogy olvasom a sorokat, egyre nehezebb a szívem és homályos a látásom. – Ugye nem hagytál el? – kérdezem hangosan az előttem magasodó fától, aminek majdnem neki-megyek. – Nem tehetsz ilyet velem! – A lelkem olyan nehéz, hogy majdnem kiesik belőlem.

Mondják, hogy a szívben van a lélek. Aztán azt is, hogy a tobozmirigyben lakozik, ami a harmadik szem is.

Én most azt érzem, hogy az egész testem, életem, a világ és annak minden általam ismert része, mind annyira fáj, ami alig elviselhető. A fájdalom terhével a vállamon, a hátamon, a lelkemen lépek be a szállodába, és adom át magam a lift csörömpölésének. Rázkódik alattam. – Ne sírj! – szólok rá, mert úgy hiszem attól remeg. – Visszajön, meglátod. Csak egy kicsit besokallt belőlem. – nyugtatom a liftet, de inkább saját magamat biztatom. Legszívesebben leülnék a fülke sarkában, és nem mozdulnék reggelig. – Most menjek be egyedül a szobába és mit csináljak ott? – kérdezem hangosan magamtól. Előttem van az arca. Érdekes, most valahogy nem a pinája a legfontosabb. Felállok. Szembenézek a tükörrel. – Hülye vagy te baszd meg? – lendülök ismét át az előbbi énemen. – Mi a faszt siránkozol itt? Hány pina van még a hazában, akit szét lehet baszni? Ha nem kellesz neki, hát úgy kell neki! Ki nem szarja le! Ilyen pasit úgysem talál, az biztos! – kiabálok hangosan a liftben. Kár volt. Észreveszem hiányosságaimat. – A kurva életbe! – csapok bele a fényes felületbe. Elreped. Még szerencse, hogy nem tört el jobban, és az öklöm épen maradt. Valakivel dumálnom kellene, mert így begolyózok. A lift fülkéje úgy dob ki magából, mintha leprás lennék. Ahogy becsukódik mögöttem az ajtó, azonnal elindul. – Na, már csak az hiányzik, hogy utánam jöjjenek és basztassanak az eltört tükör miatt! – Magasan vagyok, de lépcsőn megyek le a recepcióra. Már nincs itt vendég. – Véletlenül elrepedt a liftben a tükör – mondom –, természetesen kifizetem. – Önnek nem történt baja? – kérdezi a nem szép, de szimpatikus nő. – Nem, köszönöm, de tényleg hadd

fizessem ki a kárt, amit okoztam. – Erősködök, mert a viselkedéséből érzem, nem akarja tudni mi történt, és a pénzem sem kell neki. Pedig annyira elmondanám valakinek Szerelmem lelépését. A nő biztosan levette rólam, mit akarok, de leszarja. Mintha a falnak beszélnék. Nem válaszol. Elfordul és a papírai között kotorászik. Csörömpöléssel esik le az asztalról a vastag toll. Lehajol érte. – Azta! – áll meg bennem a büntudat, már ha egyáltalán előjött volna. Olyan segget látok, amit régen nem. – Hogy van az, hogy a jó seggű nőknek, gatyá takarásos a képe? – fogalmazódik meg bennem, amit azonnal meg is cáfолоk. Na, nem azért, mert Kedvesem baszni való lyukai jutnak eszembe, hanem felgyenesedik a nő és szembenéz velem. – Na, nézd már! – az ámulat biztosan rá van rajzolva a fejem elejére, mert az eddig felejthető arcú nőt csábítónak látom. – Hm. – lépek hátra és belenézek a szokásos módomban a szemébe. Kutakodok, mint egy állat. Itt van ez a luvnya, aki helyrebillentené az önbecsülésemet. Jól telenyomnám a derekát a gecimmel, aztán kész. – Igen? – kérdezi hideg, távolságtartó hangon, de nem mintha érdekelné valami. A fizetési felajánlásomra nem reagál. – Nem, semmi. – válaszolom, és kijózanodva lépkedek a lépcsőn felfelé. Nem szeretnék a repedt tűkörrel találkozni. Lassan megyek. Minek siessek? Úgysem vár senki. Amint eszembe jut ismét, hogy egyedül fogok feküdni abban az ágyban, amiben nemrég olyan nagyokat szeretkeztünk és basztuk szét egymást, a rosszkedvem olyan nagy teherrel nehézkedik rám, hogy alig vánszorgok felfelé. Pedig mielőtt bementem volna zuhanyozni és mondtam neki, mit tervezek az ágyban, olyan boldogan nevetett, hogy aki azt látja vagy hallja, meggyőződése, hogy soha nem hagyjuk el egymást. Persze most sem én léptem ki! – teszem

helyre magam. Az apartman előtti folyosó olyan üres, mint a lelkem. A kártya, ami kulcsként működik, a kezemben lapul. Nem lépek be az ajtón. Leülök az ajtó mellé. A hátamat nekitámasztom a tapétázott falnak, lábamat kinyújtom. Most ha valaki el akarna menni a következő szoba felé, akkor át kellene lépnie vagy alaposan kikerülnie. – Mi az, hogy annyira szeret, hogy el kell hagynia? És választania kell? – veszem elő a levélben írt, bennem ragadt mondandót. – Ha jól belegondolok, akkor tudom a választ, de nem és nem! Nem akarom elfogadni. Mi a fontos? A szerelem, amiben, igenis mindketten feloldódunk, és új ént kapunk, vagy a személyiségünk, ami addig kialakult? Én is változok, és változtam is! – bizonygatom magamban, bár így kimondatlanul sem hallatszik igaznak. – Na, jó, nem annyit, mint neki kell, és amennyit ő. – adom meg magam. – De ez természetes, hiszen, én vagyok a férfi, nem pedig ő. Na, meg szerintem másban sem lehet összehasonlítani bennünket. – sorolom magamban, elkezdem összegyűjteni, hogy mik azok. Némelyik mondatnál érzem, hogy sántít az állítás, de ilyen vagyok, és kész! – Nem vagyok normális! – állapítom meg, és felállok. – Itt vagdosom magam, mint egy agyalágyult kiherélt buzi fasz, mert nem értékelt egy nő, akit... – hallom a hangom, amint hangosan beszélek a folyosónak a felháborodásom okáról, erőszakosan a helyére nyomott kártya-kulccsal nyomatékokot adva kiakadásomnak, amikor nem tudom, hogyan folytassam. Nem csak a kártya marad a résnyi nyílásban, hanem a mondat befejezése is ott lapul valahol a mélyben. Ha „Szerettem.”-mel fejezem be, akkor ezek szerint most már nem? Ha pedig „Szeretek.”-kel, akkor pedig minek rinyálok itt már egy jó ideje, mint egy kibaszott fürdőszobás kurva? Állok szemben az ajtóval, és:

– Szeretem, bassza meg a jó kurva, tetves, redves sarkú, édesanyját! – tör ki belőlem, de csak az első szót hallja az üres folyosó. A többit már a férfiegóm küldi utána, de olyan halkán, hogy talán még én sem tudok róla, de valahogy szükségem van rá. Amikor bemegyek az apartmanba, már úgy érzem, a lelkem a helyén van. Szeretem az öt nevű Kedvesemet, akit Virágos Kertemnek, Hajnalkámnak, reggel Ébredő Napomnak, éjszaka Szerelmemnek és estefelé Szürkületemnek nevezek. Tiszta szívemből, és változtathatatlanul. De ez nem azt jelenti, hogy minden úgy van jól, ahogy ő gondolja. Az előszobában lerúgom a cipőmet. Tovább lépve meglátom az ágy gyűrt paplanját. Nem ér utol. Könnyű a lelkem. Jó volt előzőleg rendeznem magamban az alaptéziseket. – Szeretem! – mondom ki hangosan. Tisztának és igaznak hallatszik. Én is így gondolom. De már nem vagyok függő. Nem keresem a megváltozás okát. Persze, ha lenne kedvem hozzá, hamar rájönnék. A bizalom, hogy tudjam mire kelek fel holnap reggel. – jönnek a gondolatok, miután az érzelmi adrenalin múltóban van. Az ágy, a fotel, a kerek asztal ugyan próbálkozik, de annyira messzinek tűnik, hogy amikor megcsap a szeretkezés után itt parkírozó pina és a geci illata, kinyitom az összes ablakot és az erkélyajtót. Szellőztetek. – Ha menni akar hadd menjen. Ennél többet nem tudok, és nem is akarok adni magamból! – tenném hozzá, ha a középső szobában lévő tükör nem az előszobát mutatná. Oldalról állok szembe vele így a bejárati ajtó melletti vécéajtó képe látható rajta. Nem először találom magam szemben ezzel a nagyméretű tükörrel. Nem csak az ábrázatomat szemléltem benne, hanem élvezte a kefézésünket is, nem egyszer. Ez más, mint a pornó film. Itt nem csak látjuk, ahogyan nyomom, nyalom a pináját, baszom

a seggét, szopja a faszomat, hanem ugyanakkor érezzük is. Tehát a falon lógó, önmagunkat mutató, mindent tudó üveg, megszokottá vált. Lazán siklott volna át rajta a tekintetem, ha nem látom meg. Ismerem azt a szandált. Számtalanszor csatoltam ki és be. Szerelmes hevületemben a műanyag talpat is csókoltam volna, ha engedi. De benne lévő lábfeje, a talpa, a sarka biztosan őrzi csókjaimat, míg a lábujjai a szopásomat. A tükörben látható szandál és az abban nyugvó két lábfej, úgy hat rám, mintha jeges verembe vetettek volna. Megdermedek. Óráknak érzem az egy-két percet, amit bámulással töltök el. Szerintem még a szám is tátva marad, mert érzem, amint a nyálam elcseppen. Megdelejezetten bámulom az ismerős lábfejet. Idegességemben elfordulok, és a nyitott ablakhoz lépek. Legszívesebben elordítanám magam, hogy mi a fasz van itt? De az is előfordulhat, hogy meghibbantam. Kihajolok az ablakon. Alattam a sötétség, amivel a kandelábereken lógó lámpák próbálnak harcolni. Itt a szallda előtt elég nagy sikerrel, de kicsit messzebb már, láthatóan a sötétség az úr. Lecsillapodok. – Vagy igaz az, amit láttam a vécéajtó mögül kikandikálni vagy nem? Ha igaz, akkor nem egyedül alszok, és rendesen televerhetem a derekát a nedvemmel, ha pedig nem, akkor jobb, ha elfelejtem az esetet, mert még a végén a süket szoba lesz az otthonom. – fordulok vissza és elindulok az előszoba felé. Az apartman majdnem minden lámpája világít. Jól látható a szandál. Tehát nem vagyok bolond – nyugszik meg, és kurva jól érzem magam. Nincs sem időm, sem kedvem elgondolkozni azon, hogy milyen tökéletesre teremtett bennünket a Teremtő. Hiszen egy pillanat tört része sem kellett ahhoz, hogy a pince mélyéről kiszabadulva a szívem, ha tehetné, kiröppenne ide a szobába, és úgy táncolna, mint a

Mojszejev táncegyüttes tagjai a színpadon. A konzolos kagyló mellett a sarokban, két lába között lógó fejjel ül a kövön Virágos Kertem, aki ilyenkor éjjel a Szerelmem nevet viseli. Megállok előtte. – Hát, Te? – kérdezem, csak hogy történjen valami. Nem felel. Rám néz. Az arca könnyben úszik. Öszszetört, szomorú, az életkoránál elcsigázottabbnak látszik. Nem sokáig. Ahogy a szemünk összeakad és keressük magunkat a másikéban, úgy húzódik mosolyra az ajka, és gyújt szikrát a szemsugara. Lehajolnék, de megelőz. A végében kefélem meg most, éjfél körül, először. – Ha látta volna, milyen arcot vágott, mikor meglátott? – mesélte visszafojtott nevetéssel később az ágyban. – Na, aztán Te sem voltál külön! Talán sirattad azt, akit elhagytál miattam? – kérdeztem élcelődve. – Igen. – komorul el egy hajszálnyit. – Azért várjuk ki a végét! – tette hozzá, és ismét nevetett. Szeretem, ha időnként sötétben kefélünk. Most, amikor mindenen túlvagyunk, olyan hatalmas vágy van bennem, hogy ha tehetném, az egész testemet egy nagy faszá változtatnám. Így, ezzel a tudattal nyomom, baszom, mint állat. Már mindent végigcsináltunk. Tövig szopta faszomat. Lenyelte. Rázkódott, élvezett, miközben én is úgy beletemettem a fejemet a pinájába, mint aki soha nem akar onnan kijönni. Négykézláb van alattam. Terpeszben ereszkedek rá. Már nem tudom, hol vagyok? A seggében vagy a pinájában? Mindegy. Embertelenül jó! – Kukurikúúú! – üvöltöm el magam. Hogy miért, a fasz sem tudja! De jól esik. Baszom és kukorékolok. – Kukurikúúúú! – üvöltök. Ő pedig emeli belém a seggét, hogy még mélyebbre hatoljak, és basszam, basszam, míg el nem élvezek, hogy aztán újrakezdődjön az egész előlről. – Kukurikúúúú! – Naná, hiszen az egész élet egy nagy baszás! – Kukurikú! – fut a szálloda

folyosóin, aztán a nyitott ablakon át az utcára a hajnalban megszokott hang. De miért is? Hülyeség. – Halló! – Halló! – kopognak az ajtón. – Kérem, ha lehetne kicsit csendesebben, mert felébresztik a szálloda vendégeit. – hallatszik be a zárt ajtó mögül a férfihang. – És kérem, a telefont rakják a helyére. – mondja. Még mindig fölötte vagyok a szépséges varázsolós seggnek. Ahogy rázkódik a visszatartott nevetéstől, egész jól hat rám. Olyan, mintha húz-kodná a faszomon a bőrt. – Ne vess még! Ne vess! – biztatom. Mindjárt elélvezek. – Most! Most! Most! Érezd, ahogy spriccel beléd a gecim! – A tyúkudivar hátsó részére épített ólban a szárnyasoknak készített létra legfelső fokán egyedül helyet foglaló, díszes tollazatú, nagy tarjú kakas felemelkedik ezigdig tartott ülő testtartásából. Még éjszaka van. A disznók nem lökdösik a vályút. A kutya is alvást színlel. De a kakasnak úgy pattan fel a szeme, mint ha látna a sötétben. Talán álmodott? Vagy eszébe jutott a közelgő hajnal, amikor kilépve az ólajtón, szemrevételezi a tyúkhátsókat, és egy rövid kergegetés után, megciceréli az elsőt, amelyik a legjobban kínálja magát? Fél szemével, ha nem is látja, de a már második fokra felmerészkedett fiatal kakast figyeli. Elhatározza, addig csap oda neki, míg teheti, mert aztán, majd a domb tetejéről akarja ő is kiválasztani a délit, az estit, és persze a nappalit. De az még odébb van. Mindjárt itt az új nap, ami hajnallal kezdődik. Visszaereszkedik az ülőkére. Leengedi a szemhéját és a legszebb tyúkseggre gondol. Álmában nem válogat. Sorra veszi mindet. Másik kakast nem lát, csak a tekergő, előtte fellibbenő hátsókat, amiket meg kell cicerélnie.

Vége.

A KARIZMA KÖNYVKIADÓ
további kötetei:

Muskátlikantri – Nyállal ragasztott papírlapok / 2007

A dong könyv / 2008

Palkó István, a kutya magyar / 2009

Mi ketten: te és én / 2009

A janta könyv Álomfejtés a jantákkal

A jövőt jelző janta / 2009

Meséim 6 kötet / 2010

A nyomozó / 2010

Csoki Maci utazásai Meséim

A nagy kötet az összes mesével 2011

Szerelem / 2011

Rúzs és Fésű / 2012

Minestrone / 2013

Hazugság / 2014

Cirokseprű és légycsapó / 2014

Keserédes / 2016

Belizár a Kentaur / 2016

Karizma Kiadó
2017